

คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต

ปริญญาโท

ของ

นพดล กิตติกุล

2 ก.ย. 2534

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย

กรกฎาคม 2534

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปฏิญานพนธฉบับนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย ของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุม

.....ประธาน

(อาจารย์วิรุฬห์รัตน์ ใจนงน)

.....กรรมการ

(อาจารย์สมเกียรติ อุทวิกุล)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน

(อาจารย์วิรุฬห์รัตน์ ใจนงน)

.....กรรมการ

(อาจารย์สมเกียรติ อุทวิกุล)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(รองศาสตราจารย์สุนันทา ไสร์จจ)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปฏิญานพนธฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศาสตราจารย์ ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ ๒๕ เดือน กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๔

ประกาศบุญการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี ด้วยความกรุณาแนะนำช่วยเหลือให้กำลังใจและการ
สละเวลาตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง จากอาจารย์วิรุฬห์รัตน์
ไฉนจุน ประธานกรรมการ และอาจารย์สมเกียรติ อุทวิกุล กรรมการผู้ควบคุมปริญญานิพนธ์
ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจและความกรุณาของอาจารย์ทั้งสองท่าน จึงขอกราบขอบพระคุณไว้
ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์สุนันtha ไสร์จัจ หัวหน้าภาควิชาภาษาไทย และภาษา
ตะวันออก ที่ได้กรุณาเป็นกรรมการสอบปากเปล่า และให้คำแนะนำแก้ไขปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์
ยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พุทธ ไส้ดวงศ์ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ ซึ่งเป็นอาจารย์
ที่ปรึกษา ได้กรุณาให้ข้อคิด คำแนะนำและความเมตตาต่อผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้รับความช่วยเหลือจาก อาจารย์อนันต์ อารีย์พงศ์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา คุณประสิทธิ์ ชิงการณ อาจารย์เส้นที่ วงษ์กำแหง ที่ได้กรุณา
ให้พิมพ์เอกสารและหนังสือที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าบางเล่ม

คุณผอบจันทร์ (ภักดีกุล) ลิมสกุล และคุณปิติ ลิมสกุล ได้ให้ความอนุเคราะห์สำหรับ
ค่าใช้จ่ายส่วนหนึ่งระหว่างการศึกษา

อาจารย์สุภางค เขียวหวาน ผู้อำนวยการโรงเรียนสตรีภูเก็ต ได้ให้กำลังใจและให้
การสนับสนุนความก้าวหน้าทางวิชาการและการศึกษากับผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา

อนึ่งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้จะสำเร็จลงด้วยดีไม่ได้ หากไม่ได้รับความกรุณาจากผู้ใหญ่ปกครอง
ทั้ง 4 ท่าน คือ คุณสันติ เจนพจนสุนทร คุณชูเกียรติ ธีรสุนทร คุณแจ้งใส มุกคาสกุลภิกขาล
และคุณป้าชวดี ชื่นพิมลชาญกิจ จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ และขอบคุณเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้สอบทาน
ข้อมูลคือ คุณวานิช เทชะกุลหงษ์กร ที่ได้กรุณาสละเวลาตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล ให้คำ
อธิบายและความกระจ่างแจ้งในประวัติของคำ ตลอดจนช่วยเพิ่มเติมข้อมูลต่าง ๆ ที่ยังขาดตกบกพร่อง
อยู่ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณ คุณสุอาร์คน หงษ์แก้ว ไคกรณาช่วยตรวจทานต้นฉบับและให้ความอนุเคราะห์
พิมพ์เครื่องพิมพ์ดีด และเอกสารหนังสือต่าง ๆ ใช้ประกอบในการศึกษา ตลอดจนให้กำลังใจด้วยดี
เสมอมา

สุดท้ายขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ฉันทส หงษ์ช่วย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สงขลา ที่ไคกรณาเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษและให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือผู้วิจัยทุกอย่างตลอดมา
ด้วยความเมตตาอย่างหาที่สุดมิได้

อนึ่ง หากว่างงานวิจัยนี้จะมีประโยชน์แก่ใคร่ประการใด ๆ ก็ดี ผู้วิจัยขอน้อมอุทิศให้แก่
คุณแม่ และพี่ชายคนโตผู้ซึ่งล่วงลับไปแล้ว และคุณพ่อที่ได้ช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจน
ครูบาอาจารย์ที่ไคกรณาทำสอนผู้วิจัยมาด้วยความเมตตาอย่างสูงยิ่ง

นพทล กิตติกุล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ภาษาและวัฒนธรรม	2
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	7
เอกสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับชาวจีนในจังหวัดภูเก็ต	7
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าคำยืมภาษาจีน	14
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยถิ่นภูเก็ต	35
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	41
4 การศึกษาวิเคราะห์	51
การรวบรวมคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต	51
การวิเคราะห์คำยืม	141
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	167
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	167
วิธีดำเนินการวิจัย	167
สรุปผลการค้นคว้า	168

บทที่

๗
หน้า

อภิปรายผล	173
ข้อเสนอแนะ	174
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	174
บรรณานุกรม	177
ภาคผนวก	181
ประวัติย่อของผู้วิจัย	255

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	แผนภูมิแสดง การประสมสระในภาษาจีนฮกเกี้ยน	30
---	--	----

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดเล็ก ๆ ที่มีลักษณะเป็นเกาะอยู่ทางชายฝั่งตะวันตกของภาคใต้ ประกอบด้วยเกาะภูเก็ตซึ่งเป็นเกาะใหญ่ที่สุด และมีเกาะเล็กเกาะน้อยอีก 39 เกาะ

อาณาเขต ทิศเหนือติดต่อกับจังหวัดพังงา ทางทะเลมีสะพานสารสินเชื่อมต่อกับอำเภอตะกั่วทุ่ง จังหวัดพังงา ทิศใต้และทิศตะวันตกติดต่อกับทะเลอันดามัน ทิศตะวันออกติดต่อกับอ่าวพังงา จังหวัดพังงา

ภูมิประเทศ ประกอบด้วยภูเขาสูงและที่ราบสูงครั้งหนึ่ง อีกครั้งหนึ่งเป็นที่ราบเชิงเขา และชายทะเล จังหวัดนี้แบ่งการปกครองออกเป็น 3 อำเภอ 17 ตำบล คืออำเภอเมืองภูเก็ต มี 8 ตำบล ได้แก่ ตำบลตลาดใหญ่ ตลาดเหนือ เกาะแก้ว รัษฎา วิเศษ ฉลอง ราไวย์ และกะรน อำเภอกลางมี 6 ตำบล ได้แก่ ตำบลเทพกระษัตรี ศรีสุนทร เชิงทะเล ป่าตลก โมซาว และสาธ อำเภอกะทู้มี 3 ตำบล คือ ตำบลกะทู้ ป่าตอง และกมลา

ประชากรส่วนใหญ่หรือร้อยละ 80.4 นับถือศาสนาพุทธ รองลงไปร้อยละ 18.6 นับถือศาสนาอิสลาม ที่เหลือนับถือศาสนาคริสต์และอื่น ๆ (กรมศิลปากร. 2532 : 100 - 102) ประชากรที่มีอิทธิพลต่อความเป็นอยู่ทางด้านการเงินและการค้าคือชาวจีน ซึ่งมีปริมาณเป็นที่ 2 รองจากชาวไทย (จุลสารการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2523 : 2)

อาชีพที่สำคัญของชาวภูเก็ต คือการค้า อุตสาหกรรมและการเพาะปลูก อุตสาหกรรมที่สำคัญที่สุดของภูเก็ต คืออุตสาหกรรมเหมืองแร่ และเป็นปัจจัยสำคัญที่มีส่วนสนับสนุนให้เมืองภูเก็ตเจริญรุ่งเรืองขึ้นอย่างรวดเร็ว เนื่องจากชาวจีนอพยพเข้ามาค้าขายและทำเหมืองแร่ ในปี พ.ศ. 2383 (สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ สถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา. 2529 : 2679)

ภาษาและวัฒนธรรม

ภูเก็ตรับวัฒนธรรมที่หลากหลาย ทั้งที่เป็นของตนเองและรับเอาวัฒนธรรมของชาติอื่น ๆ เข้ามา โดยเฉพาะจากชาวจีนที่ได้นำเอาวัฒนธรรมและประเพณีดั้งเดิมที่เคยปฏิบัติมา ผสมผสานเป็นที่ยอมรับ และปฏิบัติสืบต่อกันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ซึ่งยังปรากฏอยู่เป็นหลักฐานให้เห็นเด่นชัดอยู่หลายประการ เช่น การสร้างอาคารบ้านเรือน ศาลเจ้าหรือที่ชาวภูเก็ตเรียกกันว่า "อำ" หรือ "อำม" การแต่งกาย ประเพณีการแต่งงาน การทำศพ ประเพณีกินเจ หรือ "เจ๊ยะฉ่าย" และร้านจำหน่าย "หมี่ฮกเกี้ยน" ที่มีอยู่จำนวนมากในตลาดเมืองภูเก็ต เป็นต้น ซึ่งวัฒนธรรมและประเพณีเหล่านี้ บางอย่างก็ได้ผสมผสานกับประเพณีไทยจนกลายเป็นวัฒนธรรมไทย - จีน ไปโดยปริยาย และได้กลายเป็นลักษณะเฉพาะตัวของจังหวัดภูเก็ต

สำหรับวัฒนธรรมด้านภาษานั้น ภูเก็ตมีการใช้ภาษาอยู่ 2 ภาษา คือภาษาไทยที่ใช้ในราชการ เป็นภาษามาตรฐานและภาษาท้องถิ่น ภาษาท้องถิ่นของภูเก็ตเป็นภาษาไทยถิ่นใต้ที่มีเอกลักษณ์ของตนเอง มีสำเนียงตลอดจนการออกเสียงแตกต่างไปจากภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดอื่น ๆ เพราะภาษาไทยถิ่นนี้มีภาษาจีนปะปนเป็นส่วนใหญ่ (จุลสารการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2523 : 3) ชาวจีนในจังหวัดภูเก็ตส่วนใหญ่เป็นชาวจีนฮกเกี้ยน นอกนั้นก็มั่วพวกแต้จิ๋ว ซึ่งส่วนใหญ่อพยพลงมาจากกรุงเทพฯ และมีพวกไหหลำ และจีนกวางตุ้งบางส่วน (วาสนา กุลประสูตร. 2525 : 39) ดังนั้นภาษาจีนที่มีอิทธิพลต่อการพูดจากันในชีวิตประจำวันของชาวภูเก็ต จึงเป็นภาษาจีนฮกเกี้ยนมากกว่าภาษาจีนกลุ่มอื่นๆ และชาวภูเก็ตซึ่งเป็นลูกหลานของชาวจีนฮกเกี้ยนในสมัยต่อมา ได้ยืมคำภาษาจีนฮกเกี้ยน ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันมาเป็นเวลานานตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เช่น คำที่ใช้เรียกชื่ออาหารการกินในท้องถิ่น ดังต่อไปนี้

โก๋ป้อ /ko:⁷pi:⁷ʔw:⁷/ หมายถึง กากแฟดำ

เต้สิง /te:⁶siŋ²/ หมายถึง น้ำแข็งใส่น้ำชา

บะอัวโผะ /ba:²ʔiw⁶pho:⁷/ หมายถึง กากหมู

คำที่เป็นสำนวนพูด เช่น

ฉินฉ่าย /chin²cha:y¹/ หมายถึง ห้างขาย ๆ

จับโปย /cap³po:y³/ หมายถึง คนไม่ดี, นักเลง

ฉ่ายเบอร์ /cha:y²bo:³/ หมายถึง บอกใบหาย

คำที่ใช้เรียกเครื่องมือเครื่องใช้ เช่น

จวนปาย /cuan⁷pa:y⁶/ หมายถึง ไซควง

หุนโดย /hu:n⁷choy²/ หมายถึง กลองชาฮูป

หัวเหลงดาว /hua¹le:ŋ⁷tha:w⁶/ หมายถึง หัวนมายางดุด

คำที่ใช้เรียกเครือญาติ เช่น

จี้ /ci:⁴/ หมายถึง พี่สาว

โส /so:¹/ หมายถึง พี่สะใภ้

เจก /ce:k³/ หมายถึง น้องชายพ้อ

คำที่เกี่ยวข้องอาชีพ ตำแหน่ง เช่น

ดาวฉิว /tha:w⁷chiv¹/ หมายถึง หัวหน้าคนงานแผนกเครื่อง

จับกาง /cap³ka:ŋ⁴/ หมายถึง คนงานกุดี

ดอจ /tho:⁷cu:⁴/ หมายถึง คนทำบัญชีค่าแรงคนงานและรับเงินจากนายจ้างมาจ่าย

ให้คนงานเมื่อสิ้นเดือน ส่วนมากจะเปิดร้านขายกาแฟและอาหารคาว

คำที่ใช้เรียกเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย เช่น

ช่อ /khw:⁷/ หมายถึง กางเกง

โบย /bo:y²/ หมายถึง ถุงเท้า

กุน /ku:n⁶/ หมายถึง กระโปรง

คำที่ใช้เรียกเกี่ยวกับสถานที่ เช่น

อั้งหมอลลาว /ʔaŋ⁷mɔ:⁷la:w⁶/ หมายถึง บ้านตึก หรือคฤหาสน์ทรงยุโรป

สั่วเตง /su:a⁷te:ŋ⁴/ หมายถึง ซันบท, บ้านนอก

จุยก้าว /cu:y⁴ka:w⁴/ หมายถึง กุน้ำ

คำที่เกี่ยวข้องกับยานพาหนะ เช่น

ดุกซุย /chut¹khuy⁷/ หมายถึง ท่อไอเสียรถ

โตยเฉีย /to:y⁴chia²/ หมายถึง กระเป่ารถ

อั้งอ้ว /ʔa:ŋ⁷ʔiw⁶/ หมายถึง น้ำมันเครื่อง

คำภาษาจีนเหล่านี้ ชาวภูเก็ลได้ใช้กันในชีวิตประจำวันมาเป็นเวลานาน แต่ปรากฏว่าในปัจจุบันคำพูดเหล่านี้มีแนวโน้มลดลงเรื่อย ๆ เนื่องจากสาเหตุหลาย ๆ ประการดังนี้ คือ

1. จังหวัดภูเก็ตในปัจจุบัน เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญแห่งหนึ่ง ซึ่งคนทั่วไปทั้งในและนอกประเทศมาเที่ยวกันมาก ทำให้วัฒนธรรมจากภายนอกเข้ามาปะปนวัฒนธรรมภายในและส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมด้านภาษาที่ใช้กันอยู่ในดินนี้ด้วย

2. มีกลุ่มชนจากที่อื่นอพยพโยกย้ายเข้าไปตั้งถิ่นฐานในจังหวัดภูเก็ตเป็นจำนวนมาก บุคคลเหล่านี้เมื่อได้ติดต่อสัมพันธ์กับคนในท้องถิ่นเดิม ก็มักจะใช้ภาษาถิ่นของตนหรือไม่ก็ใช้ภาษาไทยมาตรฐาน เป็นสื่อในการสื่อสาร ทำให้คนในท้องถิ่นเดิมหันมาใช้ภาษาไทยถิ่นและภาษาไทยมาตรฐานมากขึ้น

3. ปัจจุบันผู้ประกอบการที่เหมือนแร่โคกหูกิจการหันมาประกอบอาชีพทางด้านธุรกิจท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น และกรรมกรที่เป็นชาวจีนก็ไม่มีอีกแล้ว เนื่องจากการเลื่อนฐานะตัวเองกลายเป็นนายทุน หรือเปลี่ยนอาชีพไป จึงทำให้คำภาษาจีนในภูเก็ตที่ใช้เรียกชื่อวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการทำเหมืองแร่เลือนหายไป และมีแนวโน้มว่าจะสูญหายไปโดยสิ้นเชิง

4. การศึกษาในจังหวัดภูเก็ตปัจจุบันเจริญก้าวหน้าไปมาก มีสถานศึกษาที่เปิดสอนถึงระดับอุดมศึกษา จำนวนผู้เข้ารับการศึกษาทุกระดับมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ และบุคคลที่เข้ารับการศึกษาเหล่านี้มีความจำเป็นในการใช้ภาษาไทยมาตรฐานสำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวันมากขึ้น

5. ปัจจุบันคนในท้องถิ่นภูเก็ตเองจำนวนมากนิยมสอนให้บุตรหลานของตนพูดภาษาไทยกรุงเทพฯ กันมากขึ้น เนื่องจากถูกกล่อเลี้ยงว่าพูดไม่ชัด ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ ฤดี ภูมิฎถาวร (2530 : 97) โค้ดศึกษาแนวคิดในการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นของชาวภูเก็ต พบว่า พ่อแม่ชาวภูเก็ตรุ่นใหม่จำนวนมากนิยมฝึกให้ลูกหลานพูดภาษาไทยกลางแทนการพูดภาษาถิ่น เพราะเกรงว่าเด็ก ๆ เหล่านี้จะพูดภาษาไทยกลางได้ไม่ชัดเจม เมื่อเติบโตขึ้นและจะเกิดปมค้อยแก่ลูกหลานของตน ซึ่งทำให้เด็กภูเก็ตบางคนไม่สามารถพูดภาษาถิ่นได้ทั้ง ๆ ที่เป็นชาวภูเก็ตโดยกำเนิด

การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวข้างต้น ขอมหาให้ภาษาในฐานะที่เป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง

ได้รับผลกระทบและเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ คายจนา นาคสกุล (2527 : 252) ที่กล่าวว่า ภาษาเป็นที่รวมของความคิด ความเจริญ ประสบการณ์ ความเชื่อ และอะไรต่อมิอะไรทั้งหลายที่เป็นของเจ้าของภาษาและสังคมที่พูดภาษานั้น ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสังคมย่อมกระทบถึงภาษา และโดยนัยเดียวกันกับความเปลี่ยนแปลงของภาษาย่อมมีผลต่อสังคม

สิ่งที่ได้กล่าวมานี้ จะเห็นว่า หากปล่อยให้ภาษาเปลี่ยนแปลงไปตามอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม
 ดังกล่าวข้างต้นแล้ว ในอนาคตจังหวัดภูเก็ตอาจจะขาดเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมโดยเฉพาะทางด้านภาษา
 ที่เป็นของตนเองได้ ฉะนั้นจึงควรอย่างยิ่งที่จะได้ศึกษาคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นจังหวัด
 ภูเก็ต ทั้งนี้เนื่องจากยังไม่ปรากฏงานวิจัยของผู้ใดมาก่อน เท่าที่ผู้ศึกษาภาษาถิ่นภูเก็ตอย่างเช่น
 งานวิจัยของ ไสว เรื่องพิเศษ (2520) ก็เป็นการศึกษาเรื่องระบบเสียงในภาษาถิ่น คำแปล
 เทพษัตรีย์ อำเภอดอนกลาง จังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวกับระบบพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ รวมทั้งโครงสร้าง
 ของพยางค์และความหมายของคำ

ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นชาวภูเก็ตและได้ใช้ภาษาไทยถิ่นภูเก็ตมาโดยตลอดจนถึงปัจจุบันจึงเห็นว่า
 มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต เพื่อช่วย
 บันทึกมรดกทางวัฒนธรรมด้านภาษาของท้องถิ่นในช่วงเวลาหนึ่งเอาไว้เป็นหลักฐาน ก่อให้เกิดมีการ
 เปลี่ยนแปลงไปมากกว่านี้ หรือลบเลือนหายไปตามกาลเวลา

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อรวบรวมคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
2. เพื่อศึกษาคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนในจังหวัดภูเก็ต ในเรื่องการสร้างคำและความหมาย

ของคำ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบจำนวนคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
2. ทำให้ทราบลักษณะของการสร้างคำและความหมายของคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้
 ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
3. เป็นแนวทางหนึ่งในการศึกษาลักษณะการสร้างคำและการเปลี่ยนแปลงความหมายของ
 คำยืมภาษาจีนในภาษาไทย

4. เป็นประโยชน์สำหรับผู้สนใจที่จะศึกษา เรื่องลักษณะการยืมภาษา
5. เป็นประโยชน์ต่อการทำพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หรือพจนานุกรมเฉพาะภาษาถิ่นภูเก็ต
6. เป็นประโยชน์ในการศึกษาวัฒนธรรมทางภาษาของกลุ่มชนในจังหวัดภูเก็ต
7. เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาไทยถิ่นใต้

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะศึกษาเฉพาะเรื่องต่อไปนี้เท่านั้น

1. ศึกษาเฉพาะเรื่องคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้พูดกันอยู่ในปัจจุบันในอำเภอเมืองจังหวัดภูเก็ต
2. ศึกษาเฉพาะภาษาพูดไม่ใช่ภาษาลายลักษณ์หรือภาษาเขียน
3. ในการศึกษาคำข้อมูลนั้น ได้ศึกษาจากผู้ให้ปากคำจำนวน 4 คน เป็นคนไทยถิ่น 2 คน และคนไทยถิ่นเชื้อสายจีนฮกเกี้ยน 2 คน (อายุระหว่าง 30 - 70 ปี) ผู้ให้ปากคำทั้ง 4 คน มีภูมิลำเนาอยู่ในอำเภอเมืองภูเก็ตตั้งแต่แรกเกิด มีสุขภาพดี มีอวัยวะในการออกเสียงครบถ้วน มีสภาพปกติ และเป็นผู้ใช้ภาษาถิ่นอยู่ในชีวิตประจำวัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

ภาษาไทยถิ่นภูเก็ต หมายถึง ภาษาไทยถิ่นปักษ์ใต้ที่ใช้พูดกันเฉพาะในจังหวัดภูเก็ต
คนไทยถิ่นภูเก็ต หมายถึง คนไทยที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตตั้งแต่กำเนิด และพูดภาษาถิ่นภูเก็ต

คนไทยถิ่นภูเก็ตเชื้อสายจีนฮกเกี้ยน หมายถึง คนไทยที่มีเชื้อสายชาวจีนฮกเกี้ยนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต ที่ใช้ภาษาไทยถิ่นภูเก็ตและภาษาจีนฮกเกี้ยนในชีวิตประจำวัน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคนควา

การวิจัยเรื่องคำยืมภาษาจีนชกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในด้านต่าง ๆ ประกอบดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับชาวจีนในจังหวัดภูเก็ต
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคนควาคำยืมภาษาจีน
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยถิ่นภูเก็ต

เอกสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับชาวจีนในจังหวัดภูเก็ต

มัลลิกา เรื่องระพี (2518 : 217 - 218) กล่าวถึงชาวจีนที่อพยพเข้ามาในทางภาคใต้ของประเทศไทยว่า ในช่วงศตวรรษที่ 18 ประเทศไทยมีชาวจีนชกเกี้ยนอพยพเข้ามาอยู่เป็นจำนวนมากที่สุด โดยมีจันทวางตั้งอพยพมากเป็นอันดับรองลงมานับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1767 จนมาถึงช่วงศตวรรษที่ 19 ชาวจีนแต้จิ๋วกลับเพิ่มจำนวนมากขึ้น ไทหล่าและแต้ก็เพิ่มขึ้นเช่นกัน ในขณะที่ชกเกี้ยนและกวางตุ้งไหลลดจำนวนลงไปเป็นอันดับ 4 และ 5 ตามลำดับ ยกเว้นทางภาคใต้ของประเทศไทยที่ยังคงมีชาวจีนชกเกี้ยนอยู่เป็นจำนวนมาก และจากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ปรากฏว่ามีชาวจีนชกเกี้ยนจำนวนไม่น้อยที่เข้ารับราชการ และได้รับยศตำแหน่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ตัวอย่างเช่น จันเหยียง (ตนตระกูล ณ สงขลา) ใดเป็นหลวงสุวรรณคีรี สมบัติ บุตรชาย (บุญชู) ใดเป็นเจ้าพระยาอินทรีศรีสมุทรสงคราม และลูกหลานจันเหยียงใดเป็นผู้สำเร็จราชการเมืองสงขลา ต่อมาอีกหลายคน นอกจากนั้นก็ยังมีจันเค็งซึ่งใดเป็นพระมหานุภาพปราบสงคราม จันคอซู่เจียง (ตนตระกูล ณ ระนอง) ใดเป็นหลวงรัตนเศรษฐีในรัชกาลที่ 3 และใดเลื่อนยศมาจนใดเป็นพระยาคำรสูจรคหิตรีภักดีในรัชกาลที่ 5 บุตรชายคอซู่เจียงอีกหลายคนที่ได้รับยศเป็นพระยาและใดเป็นผู้สำเร็จราชการเมืองระนอง เมืองตรัง เมืองชุมพร มณฑลภูเก็ต

สงบ สงเมือง (2529 : 2678 - 2685) ไท่กล่าวถึงความขึ้นมาในอดีตของจังหวัด
 ภูเก็ตไว้ในสารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ สถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา
 ว่า ชุมชนขนาดใหญ่ที่เรียกว่าเมืองในเกาะภูเก็ตในอดีตมีอยู่ 2 แห่ง และมีชื่อเรียกต่างกันอยู่ 2 ชื่อ
 คือ เมืองกลาง และเมืองภูเก็ต เมืองกลางเป็นชุมชนขนาดใหญ่ แห่งแรกในเกาะภูเก็ต เป็นชื่อที่
 ปรากฏในเอกสารของทางฝ่ายไทย โปรตุเกส และชื่อที่ชาวเอเชียเรียกเกาะภูเก็ตในระยะแรก แต่
 เมื่อพวกคัทซ์ อังกฤษ และฝรั่งเศสเข้ามากลับเรียกเมืองกลางและเกาะทั้งหมดว่าภูเก็ต ซึ่งต่อมา
 ภายหลังก็กลายเป็นชื่อเรียกชุมชนขนาดใหญ่ที่เกิดขึ้นใหม่ทางใต้ลงไป คือที่เกาะภูเก็ต เมืองภูเก็ตเก่า
 และที่ทุ่งคาซึ่งเป็นที่ตั้งตัวจังหวัดภูเก็ต ปัจจุบันต่างเรียกชุมชนเหล่านี้ว่า ภูเก็ต ภายหลังเปลี่ยนมาเรียก
 ชื่อเกาะทั้งเกาะว่าภูเก็ต

เมืองกลางได้ถูกหมายยึดและทำลายเมืองในปี พ.ศ. 2352 จนเกือบกลายเป็นเมืองร้าง จน
 ถึงปี พ.ศ. 2383 จึงได้รับ โปรดเกล้าให้ตั้งเมืองกลางขึ้นใหม่บริเวณบ้านทุ่งคา ไท่กลายเป็นชุมชน
 ขนาดใหญ่ขึ้นมา คือ เมืองภูเก็ต และไค้มีชาวจีนหลั่งไหลเข้ามาเพื่อทำธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตและค้า
 แร่ดีบุก จนในที่สุดเมืองภูเก็ตเจริญรุดหน้ากว่าเมืองกลางเพราะมีแหล่งแร่ดีบุกที่อุดมสมบูรณ์มากกว่า
 การที่ชาวจีนอพยพเข้ามาค้าขายและทำเหมืองแร่ เป็นปัจจัยสำคัญที่มีส่วนสนับสนุนให้เมืองภูเก็ตเจริญ
 รุ่งเรืองอย่างรวดเร็ว ชาวจีนเหล่านี้ไค้แย่งกันเป็นหลายพวกหลายเหล่า ต่างพยายามรักษาผลประโยชน์
 ของพวกตน ทางฝ่ายเจ้าเมืองก็ตองยอมรับฐานะและบทบาทของกลุ่มชาวจีนเหล่านี้ด้วยการแต่งตั้ง
 หัวหน้าขึ้นเป็นกรมการเมือง ตำแหน่งปลัดฝ่ายจีน และนายอำเภอจีน แต่ไค้ไม่สามารถแก้ไขปัญหา
 ความขัดแย้งระหว่างกลุ่มผลประโยชน์ชาวจีน ซึ่งแบ่งเป็นพวกยี่หนัน ปูนแดง และพวกโฮเซ็งไค้
 กลุ่มอิทธิพลชาวจีนเหล่านี้จะวิวาทกันเกี่ยวกับการทำเหมืองแร่ เป็นต้นว่า แย่งชิงหลุมแร่ แย่งชิง
 สายน้ำลำรางแร่ จนถึงขั้นสู้รบกันหลายครั้ง เช่น ในปี พ.ศ. 2410, พ.ศ. 2419 และ พ.ศ. 2422
 เป็นต้น

ปี พ.ศ. 2433 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ไค้เสด็จประพาสเมืองภูเก็ต
 ทรงบันทึกไว้ว่า เป็นเมืองใหญ่ไค้แปลกกว่าที่มาเห็น 19 ปีมาแล้วมาก แต่เป็นเมืองจีนมีแต่เจกมาก
 ตึกรามบางแห่งเกาบางแห่งใหม่อยู่ข้างสภปรก ถนนก็กว้างโทรมเพ็งแดงขึ้น แต่ทางแดงแล้ว เช่นนกยงเต็มที

ฝนตกลงมายังเป็นหลมเป็นโคลนมาก จะต้องคิดแต่งใหม่ให้เสมออยู่จคงไค... เหมืองที่ทำอยู่เกี่ยววัน
 ยืนบัญชีว่าเป็นเหมืองใหญ่ 62 ตำบล เหมืองน้อย 69 ตำบล รวม 131 เหมือง มีคนทำการอยู่ใน
 เหมืองทั้งสิ้น 8,984 คน มากกว่าที่จะกว้าป่าเท่าตัว และที่ระนอง 3 เท่าตัว....

ศูนย์ ราชบัณฑิตยศาสตร์ (2527 : 63 - 68) ได้เขียนประวัติของเมืองกลางและภูเก็ตไว้ใน
 หนังสือภูเก็ต สรุปลือว่า อำเภอดกลางเป็นเมืองเก่าที่มีชื่อปรากฏมาแต่โบราณ เป็นที่อยู่ของชาวพื้นเมือง
 ซึ่งคงจะเป็นเชื้อชาติเดียวกันใช้ภาษาเดียวกัน เดิมชาวพื้นเมืองเรียกเมืองดกลางว่า เมืองละลา
 หรือสะลา และเปลี่ยนตามสำเนียงไทยว่า เมืองสะหลาง เมืองดกลาง และเมืองดกลางตามลำดับ
 เมืองสะลาจะตั้งขึ้นเมื่อใดและเป็นเมืองขึ้นของใครมาก่อน ไม่ปรากฏหลักฐานแน่ชัด แต่จะต้องตั้งขึ้น
 ก่อน พ.ศ. 1700 เพราะปรากฏชื่อเมืองสะลาอยู่ในหนังสือของเจ้าชูกั้วซึ่งเขียนเมื่อ พ.ศ. 1768
 ว่าเป็นเมืองขึ้นของอาณาจักรศรีวิชัยเรียกว่า เมืองสีแลน (Si - Lan) ครั้นสิ้นอาณาจักรศรีวิชัยแล้ว
 เมืองสะลาได้รวมเข้ากับอาณาจักรศรีธรรมนคร เมื่ออาณาจักรศรีธรรมนครได้รวมเข้ากับอาณาจักร
 สุโขทัยในรัชสมัยพ่อขุนรามคำแหงมหาราชแล้ว เมืองสะลาจึงได้รวมเข้ากับอาณาจักรสุโขทัยด้วย
 และเรียกกันว่าเมืองดกลางแต่นั้นมา ส่วนชื่อเกาะภูเก็ตปรากฏขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2169 โดยพระเจ้า
 ทรงธรรมไคพระราชทานที่ดินให้พวกฮอลันดาสร้างสถานีเก็บสินค้าที่แถบปากน้ำเจ้าพระยา และให้ตั้ง
 สาขารัฐที่เกาะภูเก็ตและนครศรีธรรมราชเพื่อรับซื้อแร่ดีบุก จึงเข้าใจว่าเป็นระยะนี้เองที่เกิดเมืองภูเก็ต
 ขึ้นอีกเมืองหนึ่ง เมืองดกลางเดิมก็ยังคงมีอยู่ ด้วเมืองสมัยนี้อาจขยายมาตั้งที่กลางเกาะแล้ว ส่วนคาน
 ตะวันตกและคานไคเป็นเขตแดนเมืองภูเก็ต เมืองดกลางไคเป็นหัวเมืองขึ้นฝ่ายกลางโหนดมาจนถึง
 รัชสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช และไคยกไปขึ้นกับกรมท่า เมื่อ พ.ศ. 2205 และไคยกกลับมาขึ้น
 ฝ่ายกลางโหนดตามเดิมในคอนต้นรัชกาลที่ 1 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์อันเป็นสมัยที่พม่าไคยกมาตีเมืองชายฝั่งทะเล
 ตะวันตกแตกหมด คงเหลือแต่เมืองดกลางเมืองเดียวซึ่งมีวีรสตรีสองท่าน คือ ท้าวเทพกระษัตรีกับ
 ท้าวศรีสุนทร เป็นหัวหน้าหาชาวเมืองออกต่อสู้ป้องกันเมืองเอาไว้ได้ เมืองดกลางจึงมีความสำคัญขึ้นใน
 ระยะนั้นเป็นคณมาจนถึงรัชกาลที่ 4 เมืองดกลางก็ถูกกลฐานะลงเป็นเมืองขึ้นของเมืองภูเก็ต และมาใน
 สมัยรัชกาลที่ 5 เมืองดกลางก็ถูกยุบเป็นอำเภอ เรียกว่าอำเภอดกลาง ขึ้นอยู่กับเมืองภูเก็ตตั้งแต่ พ.ศ.
 2442 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน

กรมศิลปากร (2532 : 104 - 117) ได้จัดพิมพ์หนังสือ กลางภูเก็ตและชายฝั่งทะเลอันดามัน โบราณคดี ประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์และเศรษฐกิจ ไทกล่าวถึงกลางและภูเก็ตตอนหนึ่งว่า ก่อนหน้า พ.ศ. 2384 ไม่มีเอกสารทางประวัติศาสตร์ที่ระบุว่า เกาะกลางมีเมือง 2 เมือง คือ เมืองกลาง และเมืองภูเก็ต มีการแบ่งเขตแดนกันอย่างไร จน พ.ศ. 2384 พงศาวดารเมืองกลาง ไทบันทึกไว้ว่าเมืองกลางและเมืองภูเก็ตเป็นทละเมืองกัน (ในรัชสมัยสมเด็จพระเอกาทศรถ (พ.ศ. 2148 - 2163) ไทปรากฏชื่อเกาะภูเก็ตขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2169 โดยสมเด็จพระเจ้าทรงธรรม ไทพระราชทานให้พวกฮอลันดาสร้างสถานีเก็บสินค้าขึ้นที่ปากน้ำเจ้าพระยา และให้ตั้งสาขาขึ้นที่ เกาะภูเก็ตและนครศรีธรรมราช จึงเท่าใจว่าคงจะเป็นในสมัยนี้เองที่ไทเกิดเมืองภูเก็ตขึ้นอีกเมืองหนึ่ง) และไทกล่าวถึงประชากรและชีวิตความเป็นอยู่ว่าชนกลุ่มแรกที่มาตั้งถิ่นฐานเป็นพวกแรกบนเกาะกลาง คือ พวกเงาะ (Negritos) ต่อมาพวกมอญก็แผ่ขยายลงมาจากพะโค (Pegu) มาอยู่บริเวณนี้สายหนึ่งของพวกนี้ ไทแก่ เซล่ง (Selung หรือ Salon) (พม่าเรียกชาวเลว่า ฉลอง ไทยเพี้ยนมาเป็นกลาง) หรือที่รู้จักกันว่า ชาวเล ซึ่งอาศัยอยู่ตามเกาะชายฝั่งในมหาสมุทรอินเดีย ทะเลอันดามัน ถัดจากชนสองกลุ่มนี้ก็มีพวกเดินเรือค้าขายมาจากอินเดียฝ่ายใต้ แถบอ่าวเบงกอลเขามาค้าขายและหาที่บุกบริเวณตะกั่วป่า และคงรู้จักเกาะกลางในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของตะกั่วป่าตั้งแต่ครั้งนั้น ต่อมาเมื่อพวกจีนเข้ามาอาศัยในช่วงกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย จากนั้นก็มีฝรั่งชาติต่าง ๆ เข้ามารังกรากถิ่นฐานในเกาะกลาง ชาติแรกที่เขามาก็คือพวกโปรตุเกส ต่อมาก็เป็นฮอลันดา ฝรั่งเศษในตอนปลายกรุงศรีอยุธยา และอังกฤษคงเข้ามาในช่วงกรุงธนบุรี

ประสิทธิ์ ชินการณ (2528 : 190 - 207) กล่าวถึงชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของชาวภูเก็ตในสมัยก่อนและสมัยปัจจุบัน ประเด็นที่มุ่งเห็นวาทะทราน ในรายงานการสัมมนาประวัติศาสตร์เมืองกลางเกี่ยวกับหลักฐานการเข้ามาตั้งถิ่นฐานของชาวจีนในจังหวัดภูเก็ตว่ายังหาข้อยุติไม่ได้เกี่ยวกับเวลาที่แน่นอนที่คนจีนเริ่มเข้ามาเมื่อหรือพล หรือเข้ามาตั้งถิ่นฐานในจังหวัดภูเก็ต แต่มีหลักฐานต่าง ๆ ที่แสดงถึงการเข้ามาตั้งถิ่นฐานของชาวจีนในจังหวัดภูเก็ต มีดังต่อไปนี้

1. หลักฐานเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมประเภทวัตถุธรรม ไทแก่ วัฒนธรรมที่แสดงออกด้วยรูปแบบวัตถุ หรือสิ่งที่สามารถจับต้องได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้ คือ

1.1 สิ่งปลูกสร้าง

ชุมชนในภูเก็ตเริ่มต้นอาคารที่อยู่อาศัยโดยรูปแบบสถาปัตยกรรมของท้องถิ่นเดิม เป็นพื้นฐานนั้นคือปลูกบ้านแบบเรือนไทย แล้วจึงเปลี่ยนแปลงเป็นรูปแบบของจีน และเลียนแบบฝรั่งมาใช้ เป็นอันกับสุดหาย

ชนชาวจีนซึ่งอพยพเข้ามาเพื่อประกอบอาชีพเหมืองแร่และค้าขายในภูเก็ต ได้สร้างบ้านอาศัยอย่างถาวร โดยใช้รูปแบบสถาปัตยกรรมที่ถ่ายทอดมาจากประเทศจีน มีเอกลักษณ์เป็นเฉพาะ กล่าวคือใช้วัสดุส่วนใหญ่ในการก่อสร้างเป็นหินหรือหินเผา แทนที่จะใช้ไม้ไผ่เหมือนบ้านเรือนของคนไทย ที่ที่ชาวจีนใช้ก่อสร้างบ้านเรือนนี้ นับว่าเป็นที่ผสมควววัสดุอย่างอื่น เช่น เกลือ หรือน้ำตาลทรายแดงหรือเกลือซึ่งวัสดุผสมเหล่านี้มีคุณสมบัติยึดกันให้เหนียว ไม่เปราะและไม้ผุพังง่าย ชาวจีนใช้หินผสมนี้อีกแทนกระเบื้องให้เรียบสนิท เสริมสูงขึ้นจากพื้นดินจนเป็นรูปกำแพง และใช้ฝาผนังทั้งสี่ด้านเจาะช่องประตู หน้าต่าง ใช้ไม้แกนเนื้อแข็งเป็นวงกบประตูหน้าต่าง หากเป็นบ้านสองชั้นก็จะใช้ไม้เป็นคาน รอด และปูพื้น ส่วนหลังคาจะวางข้อ แป้ และจันทันค้ำด้วยไม้ทะเล หรือไม้แสม หลังคามุงด้วยกระเบื้องรางซึ่งมีลักษณะครึ่งวงกลม ทำด้วยดินเผามีสีเหลืองเช่นเดียวกับหม้อดินเผาของคนไทย

บ้านรูปแบบจีนนี้จะมีอายุประมาณ 60 - 70 ปี ปัจจุบันนี้หาดูได้ในตลาดอำเภอกะทู้ ซึ่งเป็นท้องถิ่นที่ก่อกำเนิดเมืองภูเก็ตในสมัยโบราณ

1.2 การแต่งกาย

การแต่งกายของชาวบ้านทั่วไปในจังหวัดภูเก็ตนั้นขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม และเชื้อสายกำเนิดของแต่ละบุคคล หรือแต่ละชุมชนที่ย่อมไม่เหมือนกัน เช่น ชาวภูเก็ตที่สืบเชื้อสายมาจากชาวจีนมาเลย หรืออยู่ในชุมชนมาเลย จะแต่งกายโน้มเอียงไปทางมาเลย ผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากชาวจีนก็จะแต่งตัวไปตามประเพณีจีน

1.3 เครื่องมือเครื่องใช้

วัฒนธรรมเกี่ยวกับเครื่องมือเครื่องใช้ของชาวภูเก็ตนั้น เมื่อนำมาพิจารณาจะพบว่า คำที่ใช้เรียกเครื่องมือเครื่องใช้ที่ใช้กันในชีวิตประจำวัน มีจำนวนมากที่เป็นคำจากภาษาจีน

และส่วนมากเป็นคำที่ใช้กันเฉพาะในถิ่นเท่านั้น นับว่าเป็นสิ่งที่ช่วยบ่งบอกถึงการเข้ามาตั้งถิ่นฐานของชาวจีนในดินนี้ เช่น ป่าน (กาน้ำ) บังกู (มานั่งเตี้ย ๆ) ฯลฯ

2. หลักฐานเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมประเภทนาธรรม ไค่แก่วัฒนธรรมที่แสดงออกด้วยรูปแบบของจิตใจ เช่น ความเชื่อ ค่านิยม คังค้วอย่างค่อไป๋

2.1 ประเพณีกินเจ

เมืองภูเก็ตในอดีต เจริญรุ่งเรืองขึ้นมาได้ด้วยอาชีพเหมืองแร่ ซึ่งผู้ประกอบการอาชีพเหมืองแร่ส่วนใหญ่ในขณะนั้นก็คือ คนจีนได้เดินทางมาจากประเทศจีนเพื่อแสวงหาความร่ำรวย และได้ตั้งถิ่นฐานในภูเก็ตแห่งนี้ ก็นำเอาขนบธรรมเนียมประเพณีที่เคยปฏิบัติอยู่ในเมืองจีนเข้ามาเพื่อเป็นที่พึงใจยามทุกข์ร้อน โดยนำเอาเทพเจ้าประจำบ้าน หรือประจำตระกูลของตนมาสร้างศาลเจ้าขึ้นในภูเก็ต สำหรับไว้สักการะ เช่น ผู้สืบสกุลแซ่ตัน จะบูชาพระสามจางอ่อง, ผู้สืบสกุลแซ่หลิม จะบูชาพระหลิมโทชื่อ อย่างนี้เป็นต้น ส่วนผู้ประกอบการทางกลีกรรมและเหมืองแร่ มักจะบูชาพระปุนเทากัง ซึ่งนับถือกันว่าเป็นเทพเจ้าแห่งโภคทรัพย์ในดิน ด้วยเหตุนี้ศาลเจ้าต่าง ๆ และปฏิมากรตัวแทนของวิญญาณเทพเจ้า หรือวิญญาณบรรพบุรุษของชนจีนในภูเก็ตจึงได้เกิดขึ้นมากมาย ประเพณีกินเจจึงได้เกิดมา ทั้งนี้เพราะต้องการแสดงความเคารพบูชาวิญญาณเหล่านั้นนั่นเอง

2.2 ประเพณีการตั้งศาลพระภูมิ

ในบรรดาบ้านเรือนของชาวภูเก็ต ผู้ที่สืบเชื้อสายจากบรรพบุรุษที่เป็นคนจีน มีการบูชาเทพเจ้าที่อาจอนุโลมเข้าเป็นลักษณะเดียวกับพระภูมิเจ้าที่ใดเหมือนกัน นั่นคือ การบูชาเทวดา ซึ่งมีทั้งเล็ก ๆ คัดตั้งไว้ที่เสียบานคานซ้ายมือ มีชื่อกันในภาษาจีนฮกเกี้ยนว่า "ตังกง" ในพิธีบวงสรวงวิญญาณหรือพิธีกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับตระกูลสาทรจีน เจ้าของบ้านจะบูชา "ตังกง" เสียก่อน แล้วจึงบูชาบวงสรวงเทพเจ้าประจำตระกูลในบ้านต่อไป

2.3 ประเพณีการส่งศพ

การบรรจุศพตามประเพณีจีนในจังหวัดภูเก็ต ไม่มีการตราสัง เนื่องจากโลงจีนประกอบขึ้นด้วยไม้ซุงหนาแข็งแรงพอที่จะป้องกันการเบ่งตัวของศพที่บรรจุอยู่ภายในได้ กรรมวิธีใน

การประกอบโลงเงินสามารถป้องกันการรั่วไหลของน้ำเหลืองและสิ่งไม่สะอาดอื่น ๆ ได้ดีกว่าโลงศพแบบไทย

ส่วนวิธีการหามศพแบบจีนนั้น มีคานหามขนาดใหญ่ใช้ไม้สูงทั้งคนเป็นตัวคานใหญ่ ประกอบด้วยคานเล็ก ๆ อีก 8 หรือ 16 ท่อน สำหรับคนหามจำนวน 16 หรือ 32 คน แล้วแต่ความเหมาะสม ศพตามประเพณีจีนสามารถใส่คนหามจำนวนมากด้วยเหตุผลที่ว่า หีบศพมีน้ำหนักมากประการหนึ่ง และด้วยเหตุที่ศพส่วนมากเคลื่อนย้ายไปภายในตัวเมืองที่ถนนหนทางกว้างขวางสะดวกอีกประการหนึ่ง

2.4 ประเพณีการหมั้นและการแต่งงาน

พิธีหมั้นของภูเก็ตรูปแบบดั้งเดิมสองแบบ คือ แบบจีนและแบบไทย พิธีหมั้นแบบจีนนั้น ผู้ใหญ่เป็นผู้จัดทำกันเองเสร็จเรียบร้อย อุหมั้นทั้งสองฝ่ายไม่ต้องเข้าพิธีแต่อย่างใด กล่าวคือ เมื่อถึงวันกำหนดนัด บิดามารดาฝ่ายผู้ชายก็จะจัดสิ่งของที่ใช้ในการหมั้น ได้แก่ แหวนหมั้น รูปเทียน ขนมไหมแดง จัดใส่ภาชนะที่สวยงาม คือตะกร้าไม้ไผ่สานแบบจีน ภาษาพื้นเมืองภูเก็ต เรียกว่า "เสี่ยหนา" มอบให้แก่มกลางหรือ "เจ้าพ่อเจ้าแม่" นำไปยังบ้านเจ้าสาว บิดามารดาเจ้าสาวก็จะจัดแหวนหมั้นไว้สำหรับแลกเปลี่ยนกัน แต่ไม่ต้องจัดของประกอบมากนัก คงมีขนมหวานที่ปรุงขึ้นด้วยน้ำตาลหรือน้ำผึ้งและดั่งงากวนเข้าด้วยกันจนเหนียว เรียกว่า "เตาหลุนดั่ง" มอบให้ฝ่ายผู้ชายไปแจกจ่ายแก่ญาติพี่น้องเป็นการตอบแทน โดยมีความหมายดี ความเหนียวแน่นในไมตรีที่จะเป็นทองแผ่นเดียวกัน สำหรับขนมที่ฝ่ายผู้ชายนำมา ได้แก่ ขนมหวานประกอบด้วยแป้ง น้ำตาล ดั่ง งา เรียกว่า "ผางเป็ยะ" และ "ก่องดั่ง" มอบให้แก่ฝ่ายหญิงเพื่อแจกจ่ายแก่ญาติมิตร เช่นเดียวกัน

ถัดจากการหมั้นก็ถึงพิธีแต่งงาน นอกจากแบบแผนการแต่งกายที่ลอกเลียนชุดแต่งกายของจีนมาแล้ว วิธีการทำความเคารพผู้ใหญ่ก็ใช้แบบของจีน คือ ถูกเขาคำนับ ก้มศีรษะทำความระเบียบหรือกำหนดของประเพณีจีนว่า จะต้องคำนับใคร่ครั้งกหนดอันเป็นหน้าเบื้องนายหญิงเจ้าบ่าวเจ้าสาว และแม่กระทั่งผู้รับความเคารพเอง แบบแผนดังกล่าวนี้จึงต้องเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ มาหยุดเอาที่การประยูกคแบบเสรีหน้าชา หรือ "ผางเต" เขามาแทนจวบจนทุกวันนี้

จากที่กล่าวมาทั้งหมดย่อมเป็นหลักฐานชี้ชัดว่า คนจีนได้อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในจังหวัดภูเก็ตมานานแล้ว และวัฒนธรรมส่วนหนึ่งของคนจีนเจริญกว่าของคนในท้องถิ่น คนจีนเป็นผู้ที่มั่นคงต่อขนบธรรมเนียมประเพณีมาก ดังนั้นเมื่อชาวจีนส่วนหนึ่งได้เข้ามาตั้งถิ่นฐานในจังหวัดภูเก็ต ก็ปรากฏว่าชาวจีนดังกล่าวได้แพร่กระจายวัฒนธรรมของตนเองไปยังคนพื้นเมืองกลุ่มอื่น ๆ ด้วย และภาษาก็ก็นับว่าวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่คนกลุ่มต่าง ๆ ในจังหวัดภูเก็ตได้หยิบยืมจากชาวจีนไปใช้ ด้วยเหตุนี้ภาษาที่ใช้พูดกันในจังหวัดภูเก็ตจึงมีลักษณะเด่นแตกต่างไปจากจังหวัดอื่น ๆ ในประเทศไทย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคุณค่ายืมภาษาจีน

เฉลิม ยงบุญเกิด (2516 : คำนำ) กล่าวถึงคำในภาษาไทยที่มีสำเนียงและความหมายใกล้เคียงกับคำในภาษาจีนว่ามี 3 ประเภท คือ

1. คำที่มีสำเนียงและความหมายคล้ายกันมาแต่เดิม ประวัติศาสตร์ของชาติไทยกล่าวว่าชาติไทยมีถิ่นฐานเดิมอยู่ทางตอนใต้ของประเทศจีน และต่างสืบสายมาจากชาวมองโกลเช่นเดียวกับชาวจีน ครั้นเมื่อชาติไทยถูกรุกรานโดยชนอพยพลงมาทางใต้แยกย้ายไปอยู่ต่างถิ่นกัน ทำให้สำเนียงภาษาผิดเพี้ยนไปจากภาษาเดิมของคนไทยที่ยังอยู่ในประเทศจีน ซึ่งในขณะนี้ได้กลายเป็นคนจีนไปสิ้น เช่น ภาษากวางตุ้ง และ ไทหล่า แต้จิ๋ว และฮกเกี้ยน คำไทยประเภทนี้พระยาอนุমানราชชนดิพบว่า มีประมาณพันกว่าคำ ส่วนใหญ่ของคำเหล่านี้มีสำเนียงคล้ายกันกับภาษากวางตุ้ง
2. คำที่เหมือนอย่างเดียวกัน คำประเภทนี้ได้แก่คำในภาษาไทยและภาษาจีนที่มีที่มาจากภาษาต่างประเทศอย่างเดียวกัน ส่วนใหญ่เป็นคำที่เกี่ยวข้องกับพุทธศาสนาซึ่งมาจากภาษาบาลี
3. คำไทยที่เห็นได้ชัดแจ่มว่ามาจากภาษาจีน เมื่อชาติไทยได้ตั้งมั่นเป็นประเทศสยามแล้ว มีการค้าขายติดต่อกับประเทศจีน มีชาวจีนอพยพเข้ามาอยู่มากขึ้นเป็นลำดับ พร้อมกับนำเอาสิ่งของเครื่องใช้และวัฒนธรรมเข้ามาด้วย เช่น เรือสำเภา ยาสมุนไพร พืชพันธุ์อาหาร การพนัน ฯลฯ คนไทยไม่รู้จะเรียกสิ่งนั้นอย่างไรจึงได้เรียกตามคนจีน สำเนียงของคำเหล่านี้ใกล้เคียงกับภาษาแต้จิ๋วหรือฮกเกี้ยน เพราะชาวแต้จิ๋วและฮกเกี้ยนอพยพเข้ามาเมืองไทยก่อน และเป็นจำนวนมากกว่าจีนภาษาอื่น ๆ คำเหล่านี้เรานิยมใช้เป็นภาษาพูด แต่ไม่นิยมใช้เป็นภาษาเขียน นอกจากคำบางคำที่ใช้ในวรรณคดี เช่น ตัวส่ว จิ้ง เจง ฯลฯ

บรรจบ พันธุเมธา (2530 : 9 - 17) กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน ใน "ภาษาคางประเทศในภาษาไทย" ว่าภาษาจีนไม่ว่าเราจะใดคำจีนเหล่านั้นมาจากภาษาจีนแท้ๆ เพียงในสมัยที่จีนแท้ๆ เข้ามาอยู่ในเมืองไทยเท่านั้น หรือมีความสัมพันธ์เกี่ยวของกันมาแต่ดั้งเดิม นับแต่คนไทยยังอยู่ในดินแดนจีน เพราะมีคำไทยหลายคำที่ใช้ตรงกับภาษาจีนกลาง แต่ก็มีคำภาษาต่าง ๆ ที่เข้ามาอยู่ในภาษาไทย น่าเชื่อว่าเป็นคำภาษาจีนแท้ และทำนองเดียวกันคำภาษาจีนก็ได้เข้ามาอยู่ในภาษาไทยโดยทางภาษาอื่นแท้

ลักษณะภาษาจีนกลาง มีดังนี้คือ

1. มีคำพยางค์เดียวและไม่มีเสียงควบกล้ำ เช่น ma³ มา mi⁴ ชาวสาร
2. เมื่อจะสร้างคำใหม่ก็ใช้คำประสม เช่น ming²tien¹ ฟรุ้งนี้ ke⁴ren² แยกผู้มาหา ใช้คำซ้อนแท้ เช่น yi¹shang¹ เสื้อผ้า

3. คำนามบางคำมีส่วนลงท้ายคล้ายปัจจัยแสดงว่าเป็นคำนาม มีทั้งคำที่เป็นสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิต ทั้งเพศหญิงและชาย ส่วนลงท้ายนั้น ได้แก่ er² กับ tzu³ ทั้งสองคำแปลว่า ลูกชาย ใดคำที่ลง er² ข้างท้ายแสดงว่าเป็นสิ่งเล็ก ๆ ก็มี คำที่ลงท้ายด้วย tzu³ ได้แก่ yi³tzu³ เกอ้อ cho¹tzu³ โต๊ะ คำที่ลงท้ายด้วย er² ได้แก่ tso-er² เมื่อวานนี้ hou-er² ลิง

4. คำนามไม่มีเครื่องหมายแสดงเพศ พจน์ หรือมีการเปลี่ยนแปลงเพื่อแสดงเพศ พจน์ ฉะนั้นการแสดงของใช้คำอื่นประสม คือใช้ nan² ชาย กับ nu³ หญิง เช่น nan²ren² คนผู้ชาย nu³ren² คนผู้หญิง ส่วนพจน์มีแต่ในภาษาแท้ๆ ที่มี น ลงท้ายคำเหมือนมีปัจจัย เช่น อัว = ฉัน ล้อ = เธอ ทิน = เธอทั้งหลาย

ภาษาจีนกลางมีคำแสดงทวิพจน์ คือมีจำนวนสอง เช่น lia³ หรือ liang³ คือเราทั้งสอง ถ้าใช้เป็นพหูพจน์ใช้ men² ได้แก่ wo³men² เรา ni³men² เธอทั้งหลาย ta¹men² เขาทั้งหลาย

5. คำกริยาไม่มีเครื่องหมายหรือการเปลี่ยนแปลงในคำเพื่อแสดง กาล มาลา วาก ใช้นำก่อนประสมเช่นเดียวกับคำนาม คือใช้ le⁴ หรือ liao³ ซึ่งแปลว่า แล้ว หรือเสร็จ สำเร็จ เช่น chih¹pao³le⁴ กินอิ่มแล้ว kou le⁴ พอแล้ว

6. วาจก หรือการก สำหรับกริยาและนามนั้นรู้ได้ด้วยการเรียงลำดับคำตามธรรมดา ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ เพื่อแสดงความเกี่ยวของระหว่างคำ แต่การเรียงลำดับคำมีระเบียบ ดังนี้คือ

6.1 คุณศัพท์อยู่หน้านาม เช่น ta⁴ren² ผู้ใหญ่ (แปลตามศัพท์ - คนใหญ่)

6.2 เมื่อมีลักษณนาม ลักษณนามอยู่หลังคำบอกจำนวนนับแต่อยู่หน้าคำนาม เช่น yi¹ke⁴ren² คนคนหนึ่ง (= หนึ่งคนคน) yi¹tiao²yii² ปลาหนึ่งตัว (หนึ่งตัวปลา)

6.3 คำกริยาวิเศษณ์อยู่หน้ากริยา เช่น kuai⁴kuar¹tsou³ เดินเร็ว ๆ

6.4 บุรพทอยู่หลังคำนาม เช่น lou²shang⁴ บนเรือน

7. มีการลง น หายบุรุษสรรพนามเมื่อต้องการแสดงความสุภาพหรือยกย่อง เช่น ni³ เธอ nin³ คุณ

8. ภาษาจีนมีเสียงสูงต่ำเช่นเดียวกับภาษาไทย เสียงหนึ่งมีความหมายอย่างหนึ่งเปลี่ยนเสียงไปความหมายย่อมเปลี่ยนไป เช่น ma³ มา ma¹ ฅ ma⁴ คำ

ลักษณะดังกล่าวนี้ จะเห็นว่าต่างกับกับลักษณะภาษาไทยหลายประการด้วยกันทั้งที่เป็นภาษาคำโดดด้วยกัน ที่สำคัญคือ การเรียงลำดับ

1. ภาษาจีนเรียงคุณศัพท์ไว้หน้าคำที่ขยาย ภาษาไทยเรียงไว้ข้างหลัง
 2. ภาษาจีนเรียงลักษณนาม ไว้ข้างหลังสิ่งชยาคคุณศัพท์ สิ่งชยาคคุณศัพท์และลักษณนาม หน้านาม ภาษาไทยเรียงลักษณนามไว้หลังสิ่งชยาคคุณศัพท์ เช่น จีนใช้ หนึ่งคนคน ไทยใช้ คนคนหนึ่ง
 3. ภาษาจีนเรียงกริยาวิเศษณ์ไว้หน้าคำที่ขยาย แต่ภาษาไทยเรียงไว้ข้างหลัง
 4. ภาษาจีนเรียงบุรพทไว้หลังคำนาม ภาษาไทยเรียงบุรพทไว้หน้าคำนาม
- คำยืมภาษาจีนที่ใช้อยู่ในภาษาไทย ได้เข้ามาในลักษณะต่าง ๆ กันดังนี้คือ

1. ทับศัพท์ คือออกเสียงตรงตามคำเดิม จะผิดเพี้ยนไปบ้างก็แต่เสียงสูงต่ำ ส่วนความหมายก็คงเดิม

ภาษาแต้จิ๋ว เก้าอี้ (เก้าอี้) แปลตามศัพท์คือ เก้าอี้สูง จาก เกา (สูง) + อี้ (หนึ่ง) เขียนภาษากลางเป็น kau¹ (เกา = สูง) + yi³ (อี้ = เก้าอี้ หนึ่ง) ใช้เพียง

yi³ tzu³

2. ทับศัพท์แต่เสียงเปลี่ยนไป

คำบางคำเสียงเปลี่ยนไป ไม่อาจกำหนดได้แน่ว่า เสียงที่เปลี่ยนไปนั้นเปลี่ยนไปจาก คำภาษาแต้จิ๋วหรือภาษาจีนกลางแน่ ต้องพิจารณาเป็นคำ ๆ ไป คือ

โต๊ะ ภาษาแต้จิ๋วใช้ ซั้ง ภาษาจีนกลางใช้ cho¹ หรือ cho¹tsu³

เสียงคำจีนกลางออกจะไกลกับคำโต๊ะมากกว่า ซึ่ง แม้กระนั้นก็ยังยืนยันไม่ได้ว่า

โต๊ะ กลายเสียงมาจาก จิว อาจจะไต่ตามภาษาอื่นมาอีกทอดหนึ่งก็เป็นได้

3. ใช้คำไทยแปลคำภาษาจีน เช่น ไซเห่า เป็นหัวผักกาด ไซโป้ คือหัวผักกาดเค็ม เก๋ยมไฉ่ คือผักกาด (คอง) เค็ม

4. ใช้คำไทยประสมหรือซ้อนกับคำจีน คำซ้อนคือ คำที่มีความหมายเดียวกัน จะช่วยแปล ความหมาย ทำให้รู้ไคว่คำจีนนั้นหมายความว่าอะไร เป็นชื่อของอะไร มีลักษณะอะไร ส่วนคำประสมนั้น จะหาคำตัวตั้งที่บอกระเภทและลักษณะของสิ่งนั้น ๆ ไว่ขางหนาคำเหล่านั้น ไค่แก่

บะฉ้อ คือหมูสับละเอียด ในภาษาแต้จิ๋ว ที่จริงใช้ ตบะฉ้อ คือหมูสับละเอียด

(ตบ = สับ ฉ้อ = สับละเอียด) เมื่อนำมาทำกับข้าว เราทำเป็นแกงจืดจึง

จะเรียก บะฉ้อ ถ้าไปทำอย่างอื่นก็เรียกหมูสับ บะฉ้อ จึงเป็นชื่อเฉพาะของ

แกงชนิดหนึ่ง เราจึงใช้คำ แกง นำหน้า

ชา คำนี้จะไม่ได้มาจากภาษาแต้จิ๋ว เพราะแต้จิ๋วใช้ เต้ ภาษากลางใช้ cha²

กวางตุ้งใช้ ฉา หมายถึงทั้งคนชา ใบชา น้ำชา เราคงใช้คำไทยที่บอกส่วน

ต่าง ๆ หรือลักษณะของชาว่าเป็น น้ำชา หรือ ใบชา

5. สร้างคำใหม่หรือความหมายใหม่ คำจีนที่ข้อมมาใช้ในปัจจุบันบางคำไม่เคยมีใช้ใน ภาษาจีนมาแต่ดั้งเดิม เพราะไม่เคยมีสิ่งนั้นมาก่อน เป็นคหว่า กาแฟใส่น้ำแข็งไม่ใส่นม เรียกว่า โอวเลียง แปลตามศัพท์ว่า คำเย็น

6. ความหมายกลายเป็น ไคแก่ คำ กูย ที่แปลว่า ฝีมือ หมายถึง คนเลว คนโง่

7. เสียงกลายเป็น เสียงสูงต่ำ ไคแก่ เต้า (แต้จิว) เป็น เต้า (ลูกเต้า) ไป เป็น ป้า ย เป็น ฉิ่ง แส เป็น แซ่ (วงศ์สกุล)

สระ ไคแก่ ปวช (ปิ่น) เป็น โขย ไซ้คู่กับ ปิ่น เป็น โขยปิ่น

พยัญชนะ ไคยมากเสียงไม่ไคกลายเป็น นอกเสียจากการออกเสียงบางเสียง ไคแก่ เสียง ส เสียง จ ฉ ช ต่างกันไป เสียงจีนมีลักษณะเสียงแทรกมากกว่าเสียงไทย

8. ส่วนวน เรานำคำจีนบางคำมาใช้เป็นส่วนวน ซึ่งจีนไม่ได้ใช้คำนี้ในส่วนวนนี้ หรือ บางคำ อาจเป็นคำสุกใช้ใหม่ในภาษาไทยก็เป็นไค ไคแก่

ชีซ่า หมายถึง ซ้ำใจ เราคงใช้ตามความหมายของ ซ้ำ หรือซ้ำใจของคนไทย ที่จริง แต้จิว หมายถึง ตกทุกข์ได้ยากลำบาก ภาษาจีนกลางใช้ chi¹tsan³ คือเสราโศก ทุกข์ยาก

เกี่ยมเขียบ หมายถึง เติม เติมคือนอกจากจะตระหนักเต็มแล้ว ก็ยังคิดจะรู่มาก เอาเปรียบ ภาษาแต้จิว คำนี้หมายความว่า ประหยัด แปลความศัพท์ เกี่ยม (เต็ม) เขียบ (เผาคหรือ ผิด)

วิไลวรรณ ชนิษฐานันท์ (2526 : 169 - 170) กล่าวถึง อิทธิพลภาษาต่างประเทศ ในภาษาไทย ใน "รายงานการสัมมนาการใช้ภาษาไทย" เกี่ยวกับภาษาจีนว่า ภาษาจีนเป็นภาษาที่เขามามีอิทธิพลต่อภาษาไทยมากที่สุด แต่ก็เป็นอิทธิพลในระดับคำเท่านั้น กล่าวคือ สิ่งที่ภาษาไทยยืมมาจากจีนเท่าที่ปรากฏเป็นการยืมคำเพียงอย่างเดียว ซึ่งคำเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงสภาพของการติดต่อระหว่างคนจีนกับคนไทยด้วยคำยืมเก่า ๆ เช่น "หมึก" และ "โพ" คำสองคำนี้ปรากฏในภาษาไทยถิ่นต่าง ๆ ทั้งในและนอกประเทศ การที่คำสองคำนี้กระจายอยู่ตามกลุ่มคนไทยต่าง ๆ แสดงว่าเป็นคำเก่าแก่ คนไทยโบราณเคยใช้กันอยู่ก่อนที่จะแตกแยกกันออกไปเป็นคนไทยกลุ่มต่าง ๆ คำว่า "หมึก" และ "โพ" เป็นคำเรียกสิ่งของสองสิ่ง ซึ่งอาจจะเป็นสินค้าที่คนจีนขายให้คนไทยในสมัยโบราณ ในทำนองเดียวกันกับที่คนไทยสมัยใหม่ยืมคำจากคนจีนสมัยใหม่มาใช้มีคำว่า กวยเตี๋ย เต้าเจี้ยว ซิว ฉากวอ ฯลฯ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นชื่ออาหาร นอกจากนี้ก็มีคำว่า เก้าอี้ โต๊ะ ตะหลิว ซึ่งเป็นของใช้ในบ้าน คำเหล่านี้ล้วนแต่เป็นภาษาไทยไม่เคยมีใช้มาก่อน คนไทยรับคำเหล่านี้มาใช้ในภาษาท่อม ๆ ก็ที่รับเอาวัฒนธรรมการรับประทานอาหาร และการอยู่แบบจีนมาใช้ กล่าวคือ

คนไทยเพิ่งมารับประทานกวยเตี๋ยว เต้าเจี้ยว และนังโตะ นังเกาอี้ เมื่อรู้จักกับคนจีนแล้ว และ
 จากลักษณะคำจีนที่ภาษาไทยยอมรับเข้ามาใช้ ดูเหมือนว่าความสัมพันธ์หรือการติดต่อระหว่างคนจีน
 กับคนไทยตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงสมัยปัจจุบันจะคงเดิม กล่าวคือเป็นความสัมพันธ์ระหว่างพ่อค้า
 กับลูกค้า โดยมีคนไทยเป็นลูกค้ารับซื้อสินค้าจากคนจีนมาตลอด และเป็นสินค้าระดับประชาชนธรรมดา
 เป็นสินค้าที่กินที่ใช้ในชีวิตประจำวัน คำภาษาจีนที่คนไทยยืมเข้ามาใช้ในภาษาไทย จึงเป็นคำธรรมดา
 และไม่คอยใช้เป็นภาษาราชการ ดังปกติเราจะพูดว่า โอเลี้ยง โอยัวะ แต่เมื่อต้องใช้คำเหล่านี้
 เป็นทางการ ก็จะเปลี่ยนไปเป็น กาแฟดำเย็น กาแฟร้อน เป็นต้น เราอาจสรุปได้ว่าคำจีนอยู่ใน
 ในภาษาไทยมาก ส่วนใหญ่เป็นคำเรียกชื่ออาหาร เครื่องดื่ม และเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน เป็น
 คำศัพท์ที่คนไทยธรรมดาใช้

เรื่องเศษ บันเขื่อนชิตย (2531 : 228 - 230) กล่าวถึงภาษาถิ่นตระกูลไท และ
 ตระกูลภาษาอื่น - จีน (Han-Chinese) ว่าชาวจีนเริ่มอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศไทย
 เป็นจำนวนมากในปลายคริสต์ศตวรรษที่สิบแปด และต้นคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้า ซึ่งตรงกับปลายสมัย
 กรุงศรีอยุธยา สมัยกรุงธนบุรี และต้นสมัยรัตนโกสินทร์ ส่วนใหญ่เป็นชาวจีนที่อพยพมาจากมณฑลทางใต้
 และได้มีการสำรวจจำนวนชาวจีนในประเทศไทย เมื่อปี 2498 โดยจำแนกชาวจีนตามภาษาพูดได้
 เป็น 6 ภาษาถิ่น คือ

1. ภาษาจีนแต้จิ๋ว (Teachiu, Swatow) ชาวจีนที่พูดภาษาแต้จิ๋วมีภูมิลำเนาเดิมอยู่ตาม
 เมืองต่าง ๆ ของฮั่วเคา และตามท้องดินแม่น้ำฮั่นในมณฑลกว่างตุงทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
 ซึ่งเรียกว่า เซาซู่ ชาวจีนร้อยละ 56 ของคนจีนทั้งหมดในประเทศไทยเป็นจีนแต้จิ๋วมีประมาณ
 1,297,000 คน
2. ภาษาจีนแคะ (Hakka) ชาวจีนแคะไม่เหมือนกับชาวจีนแต้จิ๋ว คือไม่รวมตัวกันอยู่
 เป็นกลุ่มก้อน จึงไม่มีเมืองอยู่เป็นของตนเองในประเทศจีน หากอยู่กันเป็นหมู่ ๆ ตามนอกเมืองเป็น
 แถวทางตะวันออกเฉียงเหนือของมณฑลฮกเกี้ยนไปจนถึงกว่างสี และในระหว่างช่องเขาที่เป็น
 แนวทางไปจนถึงทางตอนเหนือของมณฑลกว่างตุง ดังนั้นคนจีนบางพวกจึงถือว่าจีนแคะเป็นพวกเร่รอน
 ไม่มีหลักแหล่งแน่นอนอย่างพวกอื่นจึงถูกเรียกว่า แคะ (แฮก) ชาวจีนแคะในประเทศไทยมีอยู่ประมาณ
 ร้อยละ 16 ของชาวจีนทั้งหมด คือจำนวน 370,000 คน

3. ภาษาจีนไหหลำ (Hainanese) ชาวจีนที่พูดภาษาไหหลำเป็นประชากรส่วนใหญ่ของ เกาะไหหลำ (แต่ไม่ใช่คนพื้นเมืองเดิม) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของมณฑลกวางตุ้ง ซึ่งมาจากเกาะไหหลำ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พวกจีนไหหลำนี้มีอยู่ราวร้อยละ 12 ของชาวจีนทั้งหมดในประเทศไทย คือ จำนวน 278,000 คน

4. ภาษาจีนกวางตุ้ง (Cantonese) ชาวจีนที่พูดภาษากวางตุ้งเป็นประชากรส่วนใหญ่ของมณฑลกวางตุ้ง และภาคต่าง ๆ ทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ของมณฑลกวางสี ชาวกวางตุ้งมีอยู่ในประเทศไทยร้อยละ 7 ของชาวจีนทั้งหมด คือประมาณ 162,000 คน

5. ภาษาจีนฮกเกี้ยน (Fukienese) ชาวจีนที่พูดภาษาฮกเกี้ยนอยู่ทางภาคใต้ของ มณฑลฮกเกี้ยน โดยมีเมืองเอ๋อหนิงเป็นศูนย์กลาง ในประเทศไทยมีชาวจีนที่พูดภาษาฮกเกี้ยนอยู่เป็น จำนวน 162,000 คน

6. ภาษาจีนฮ้อ (Unanese) จีน "ฮ้อ" หรือ "ห้อ" มีถิ่นฐานเดิมอยู่มณฑลยูนนาน ประเทศจีน เมื่อจีนเปลี่ยนแปลงการปกครองจึงพากันอพยพเข้าไปอยู่ในรัฐชาน ประเทศพม่า ต่อมา ถูกพวกพม่ากวาดกลาง ถึงพากันอพยพเข้าสู่ประเทศไทยทางอำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย เมื่อประมาณ 25 - 26 ปีมาแล้ว นับว่าเป็นชาวจีนกลุ่มสุดท้ายที่อพยพเข้ามาสู่ประเทศไทย และมีจำนวนอยู่ไม่ต่ำกว่า 20,000 คน ที่อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย

ม.ร.ว.กัลยา ดิงศกัทธิ (2525 : 387 - 388) กล่าวถึงภาษาตระกูลจีนในเอกสาร การสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราชไว้ ดังนี้

1. โครงสร้างหยางคี่ หยางคี่ในภาษาตระกูลจีน ประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ พยัญชนะ หาย และวรรณยุกต์ ในบางภาษาอาจมีหยางคี่ที่เริ่มต้นด้วยสระโดยไม่มีพยัญชนะต้นนำมามี พยัญชนะต้น และพยัญชนะท้ายนั้นปรากฏเฉพาะพยัญชนะเดี่ยว สระในภาษาตระกูลจีนมีทั้งสระเดี่ยว และสระเลื่อน นอกจากนี้ภาษาในตระกูลจีนยังมีหยางคี่ที่ประกอบด้วยพยัญชนะโดดที่เป็นพยัญชนะนาสิก หรือพยัญชนะ เปิด บางเสียงได้อีกด้วย

2. พยัญชนะ พยัญชนะของภาษาตระกูลจีนได้แสดงไว้ในตารางที่ 15.6 พยัญชนะที่อยู่ใน วงเล็บ () ได้แก่ พยัญชนะที่ปรากฏเฉพาะในบางภาษา พยัญชนะต้น ได้แก่ พยัญชนะทุกเสียงใน ตารางดังกล่าว แต่พยัญชนะท้ายปรากฏเฉพาะ /p, t, k, ʔ, m, n, ŋ, w, y, r/ พยัญชนะท้ายเหล่านี้ไม่ปรากฏทุกเสียงในทุกสาขา

ฐานที่เกิดเสียง ลักษณะการเปล่งเสียง	ริมฝีปาก ริมฝีปาก- ฟัน	ฟัน- ปุ่มเหงือก ปุ่มเหงือก	ปุ่มเหงือก เพดาน แข็ง	ปลายลิ้น เพดานแข็ง คานหยา	เพดาน แข็ง	เพดาน อ่อน	เส้น เสียง
กัก/กักเสียดแทรก ไม่ก้อง ไม่มีกลุ่มลม	p	t, ts	(tɕ)	(ts)	(c)	k	(ʔ)
กัก/กักเสียดแทรก ไม่ก้อง มีกลุ่มลม	ph	th, tsh	(tɕh)	(tʂh)	(ch)	kh	
กัก ก้อง	(b)	(d)				(g)	
นาสิก	m	(n)			(ŋ)	ŋ	
เสียดแทรก ไม่ก้อง ไม่มีกลุ่มลม	f	(s)		(ʃ)	(ʃ)		h
เสียดแทรก ไม่ก้อง มีกลุ่มลม		sh			(ʒ)		
เสียดแทรก ก้อง	(v)	(z)					
เปิด	(w)(ɹ)	l		r	y		

พยัญชนะของภาษาตระกูลจีน

เสียง [tɕ] และ [tɕh] นี้เมื่อกล่าวถึงในฐานะของหน่วยเสียงมักจะใช้สัญลักษณ์ /c/
/ch/ แทนตามลำดับ เพื่อความสะดวกในการเขียน

3. สระ สระของภาษาตระกูลนี้ ได้แก่

/i/	/y/	/u/
/e/	(/ø/)	/o/
	/a/	

ความสั้นยาวของเสียงสระมีความสำคัญในภาษาตระกูลนี้ นอกจากจะสระเดี่ยวแล้ว ยังมีสระเลื่อนทั้งประเภทสองส่วนและสามส่วนอีกจำนวนมาก

4. วรรณยุกต์และลักษณะน้ำเสียง ภาษาทุกภาษาในตระกูลจีนเป็นภาษาวรรณยุกต์จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์อยู่ในระหว่าง 4 ถึง 6 หน่วยเสียง บางภาษาในตระกูลนี้จะมีวรรณยุกต์สั้นอีกด้วย เช่น ในภาษาจีนกลาง เสียงวรรณยุกต์กลางคอนสูงขึ้น [˨˨˨] จะเปลี่ยนเป็นเสียงสูงระดับ [˥˥˥] เมื่ออยู่ระหว่างเสียงวรรณยุกต์สูงระดับ และเสียงวรรณยุกต์กลางคอนขางต่ำ - ตก - ขึ้น [˨˨˨] จะเปลี่ยนเป็นเสียงกลางคอนขางสูง - ขึ้น [˨˨˨] ทุกครั้งที่เสียงวรรณยุกต์กลางคอนขางต่ำ - ตก - ขึ้น ความมา จะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์สั้นนี้อาจเป็นการเปลี่ยนให้เสียงวรรณยุกต์เหมือนกันมากขึ้นก็ได้ หรือเปลี่ยนให้ต่างกันออกไปก็ได้

ซอนกลัน พิเศษสกลกิจ (2489) ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่องภาษาจีนและภาษาไทยต้นเป็นประโยชน์เชิงใ้ใช้ในการค้นคว้าหาที่มาของคำในภาษาไทย สรุปได้ว่าภาษาไทยและภาษาจีนเป็นภาษาตระกูลเดียวกัน มีรูปภาษาเป็นภาษาคำโดดพยางค์เดี่ยว (Monosyllabic Language or Isolating Language) ภาษาไทยและภาษาจีนมีคำพ้องทั้งเสียงและความหมายอยู่เป็นจำนวนมาก เนื่องจากไทยและจีน ได้มีความสัมพันธ์กันมาช้านานจึงได้หยิบยืมคำมาใช้ตั้งแต่ครั้งที่ไทยยังมีถิ่นฐานอยู่ทางตอนใต้ของประเทศจีน แต่ใครจะเป็นฝ่ายยืมคำของใครก่อนนั้นเป็นเรื่องยากที่จะกล่าวลงไปให้แน่นอน เมื่อเวลาล่วงมานานหลายร้อยปีจนกระทั่งไทยได้พยายมาตั้งตัวอยู่เป็นปึกแผ่นอยู่ในแหลมอินโดจีน เสียงและความหมายของคำที่เคยใช้ร่วมกันก็ย่อมจะผิดเพี้ยนกันไปบางตามแต่เหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม แต่ถึงอย่างไรก็ไม่ถึงแก่เค็มเสียเลยทีเดียว ยังคงมีรูป เสียงและความหมาย พอให้จับเค้าได้บ้างว่าเป็นคำเดียวกัน คำไทยเป็นจำนวนมาก ซึ่งบัดนี้ความหมายเลือนลาง หรือไม่มีที่ใช้ในภาษาไทยปัจจุบันไปปรากฏใช้อยู่ในภาษาจีน บางคำก็มีเสียงตรงกัน บางคำก็เพี้ยนไปบ้าง เช่น

慢 หมาย ทั้งซึ่งทำด้วยผ้าม่านคำนี้ตรงกับคำไทยทั้งเสียงและความหมายผิดแต่เสียง
วรรณยุกต์ซึ่งเป็นสิ่งไม่สำคัญ

問 หมาย หมายความว่าตกลงเพื่อขอหญิงเป็นภรรยา คำนี้ตรงกับคำมัน (หญิง) ในภาษาไทย
片 หมาย หมายความว่า ผาย กว้างตุง ผาย ไทยใช้ ผาย แปลว่า กระดาน หรือประกาศ
ปราชญ์ กายอรุณสุทร (2526 : 241 - 250) ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง คำยืมภาษาจีนใน
ภาษาไทยปัจจุบัน โดยรวบรวมคำจากเอกสารและสิ่งพิมพ์จำนวน 463 คำ แยกเป็น 15 หมวด สรุปผล
การวิจัยได้ว่า คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยปัจจุบันส่วนใหญ่เป็นคำที่ยืมมาจากภาษาจีนสำหรั่มไต
(แต้จิ๋ว - ฮกเกี้ยน) และในการรับคำยืมภาษาจีนเข้ามาในภาษาไทย ได้มีการปรับการออกเสียงให้
เข้ากับระบบเสียงภาษาไทย โดยมีการรับเสียงทางด้านวรรณยุกต์มากที่สุด งานวิจัยนี้ได้ให้ประโยชน์
กับผู้วิจัยเกี่ยวกับเรื่องระบบเสียงภาษาจีนแต้จิ๋ว และระบบเสียงภาษาจีนฮกเกี้ยน ตลอดจนถึงที่มาของ
คำและความหมายของคำ ซึ่งในขั้นนี้ ผู้วิจัยจะนำมากล่าวเฉพาะระบบเสียงภาษาจีนฮกเกี้ยนที่เกี่ยวข้องกับ
การวิจัยในครั้งนี้นี้เท่านั้น

ระบบเสียงภาษาจีนฮกเกี้ยน

ระบบพยัญชนะ

หน่วยเสียงพยัญชนะ

พยัญชนะในภาษาจีนฮกเกี้ยนมีทั้งหมด 19 หน่วยเสียง คือ

			ริมฝีปาก (labial)	ปุ่มเหงือก (Alveolar)	เพดานแข็ง (Palatal)	เพดานอ่อน (Velar)	เส้นเสียง (Glottal)
กัก (Stops)	อโหส (Voiceless)	สถิต (Unaspirated)	p	t	-	k	ʔ
		อนัต (Aspirated)	ph	th	-	kh	-
	โหส (Voiced)		b	-	-	g	-
กัก เสียดแทรก (Affricates)	อโหส (Voiceless)	สถิต (Unaspirated)	-	ts	-	-	-
		อนัต (Aspirated)	-	tsh	-	-	-
เสียดแทรก (Fricatives)	อโหส (Voiceless)		-	s	-	-	h
นาสิก (Nasals)	โหส (Voiced)		m	n	-	ŋ	-
เปิด (Approximants)	โหส (Voiced)		w	l	j	-	-

หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาจีนฮกเกี้ยน

พยางค์ต้น

พยางค์ต้นในระบบพยางค์ภาษาไทยจีนฮกเกี้ยนมี 19 เสียง กล่าวคือ หน่วยเสียงพยางค์ต้นทั้งหมดในภาษาไทยจีนฮกเกี้ยนจะเป็นเสียงพยางค์ต้นได้ ยกเว้น *p* และ *j* เพียงสองหน่วยเสียงเท่านั้น ดังนี้

<i>p-</i>	: [p]	ตัวอย่างเช่น <i>po</i> ⁵⁵	"ซ่อมแซม, ชดเชย"
<i>t-</i>	: [t]	ตัวอย่างเช่น <i>te</i> ²⁵	"น้ำชา"
<i>k-</i>	: [k]	ตัวอย่างเช่น <i>ke</i> ⁵⁵	"ปลอม, เลียนแบบ"
<i>ʔ-</i>	: [ʔ]	ตัวอย่างเช่น <i>ʔo</i> ³³	"หมอ"
<i>ph-</i>	: [p ^h]	ตัวอย่างเช่น <i>pho</i> ⁵¹	"สมุด"
<i>th-</i>	: [t ^h]	ตัวอย่างเช่น <i>the</i> ³²	"แมงกะพรุน"
<i>kh-</i>	: [k ^h]	ตัวอย่างเช่น <i>kha</i> ³³	"ชา"
<i>b-</i>	: [b]	ตัวอย่างเช่น <i>bo</i> ⁵⁵	"หาง, สุกท้าย"
<i>g-</i>	: [g]	ตัวอย่างเช่น <i>ge</i> ²⁵	"พัน (อวัยวะ)"
<i>ts-</i>	: [ts]	ตัวอย่างเช่น <i>tsi</i> ⁵⁵	"เมล็ด"
<i>tsh-</i>	: [ts ^h]	ตัวอย่างเช่น <i>tshi</i> ³³	"สัตว์"
<i>s-</i>	: [s]	ตัวอย่างเช่น <i>si</i> ⁵⁵	"ตาย"
<i>h-</i>	: [h]	ตัวอย่างเช่น <i>hi</i> ²⁵	"ปลา"
<i>m-</i>	: [m]	ตัวอย่างเช่น <i>ma</i> ⁵⁵	"ยา"
<i>n-</i>	: [n]	ตัวอย่างเช่น <i>na</i> ²⁵	"ตะกร้า"
<i>ŋ-</i>	: [ŋ]	ตัวอย่างเช่น <i>ŋe</i> ²⁵	"แข็ง"
<i>l-</i>	:	หน่วยเสียงนี้มีเสียงย่อย 2 เสียง คือ [d ^{l*}] และ [l]	
	[d ^l]	เป็นเสียงย่อยที่จะเกิดเฉพาะเมื่อ <i>l-</i> อยู่หน้าสระสูง <i>i</i> หรือ <i>u</i> เท่านั้น	
		ตัวอย่างเช่น <i>li</i> ⁵⁵ [d ^l i ⁵⁵] "สรรพนามบุรุษที่ 2"	
	[l]	เป็นเสียงย่อยที่จะเกิดในสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ	
		ตัวอย่างเช่น <i>lo</i> ²⁵ "ผ้าแพรชนิดหนึ่ง"	

* d^l คือเสียงโหวะปลายลิ้น - ปุ่มเหนือกักแบบปล่อยลมข้างลิ้น (Voiced Apico - alveolar stop with lateral release)

พยัญชนะท้าย

พยัญชนะท้ายในระบบพยัญชนะภาษาจีนฮกเกี้ยนมี 9 เสียง ดังนี้

-p	: [p ¹]	ตัวอย่างเช่น tsap ²⁵	"ลับ"
-t	: [t ¹]	ตัวอย่างเช่น lat ²⁵	"เร็วแรง"
-k	: [k ¹]	ตัวอย่างเช่น kak ⁵⁵	"มูม"
-ʔ	: [ʔ]	ตัวอย่างเช่น phaʔ ²⁵	"ตี"
-m	: [m]	ตัวอย่างเช่น ʔam ⁵¹	"คอ"
-n	: [n]	ตัวอย่างเช่น kan ⁵⁵	"คอสู"
-ŋ	: [ŋ]	ตัวอย่างเช่น laŋ ²⁵	"คน"
-w	: [w]	ตัวอย่างเช่น taw ³²	"ถั่ว"
-j	: [j]	ตัวอย่างเช่น paj ²⁵	"ปาย"

ระบบสระ

หน่วยเสียงสระในภาษาจีนฮกเกี้ยนมีทั้งหมด 12 หน่วยเสียง เป็นหน่วยเสียงสระธรรมดา 8 หน่วยเสียง และเป็นหน่วยเสียงสระนาสิก 4 หน่วยเสียง จะเห็นได้ถึงความแตกต่างระหว่างสระธรรมดา (Oral Vowels) และสระนาสิก (Nasal Vowels) มีนัยสำคัญทางคานภาษาศาสตร์ คือ ทำให้ความหมายของคำแตกต่างออกไป ในขณะที่ความสั้นยาวของเสียงสระไม่มีความสำคัญ ทั้งนี้เพราะความสั้นยาวของเสียงสระในภาษาจีนฮกเกี้ยนมีพยัญชนะท้ายเป็นเงื่อนไข กล่าวคือ สระเสียงยาวจะเกิดในพยางค์เปิดหรือพยางค์ที่ไม่มีเสียงพยัญชนะท้ายส่วนสระเสียงสั้นจะเกิดในพยางค์ปิด หรือพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะท้าย หน่วยเสียงสระในภาษาจีนฮกเกี้ยนทั้ง 12 หน่วยเสียงนั้น คือ

หน่วยเสียง สระใน ภาษาจีน ชกเกียน	หน้า ปากไม่ทอ (Front Unrounded)		กลาง ปากไม่ทอ (Central Unrounded)		หลัง ปากทอ (Back Rounded)	
	สระธรรมดา (Oral vowel)	สระนาสิก (Nasal vowel)	สระธรรมดา (Oral Vowel)	สระนาสิก (Nasal vowel)	สระธรรมดา (Oral vowel)	สระนาสิก (Nasal vowel)
สูง (High)	i	ĩ	ɛ	-	u	ũ
กลาง (Mid)	e	ẽ	ə	-	o	
ต่ำ (Low)	-	-	a	ã	ɔ	-

สระเดี่ยว

สระเดี่ยวในภาษาจีนชกเกียนมีอยู่ 12 หน่วยเสียง ดังต่อไปนี้

i : หน่วยเสียงสระนี้มีเสียงย่อย 2 เสียง คือ [i] และ [i:]

[i] เป็นเสียงย่อยที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์เปิดหรือพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะ
ท้ายเท่านั้น

ตัวอย่างเช่น khim²⁵ [k^him²⁵] "ขิม (เครื่องดนตรีชนิดหนึ่ง)"

[i:] เป็นเสียงย่อยที่เกิดเฉพาะในพยางค์เปิดหรือพยางค์ที่ไม่มีเสียงพยัญชนะ
ท้าย

ตัวอย่างเช่น li⁵⁵ [d^li:⁵⁵] "ลี่ (มาตราวักระยะของจีน)"

- \tilde{i} : หน่วยเสียงสระนี้มีเสียงย่อย 2 เสียง คือ [i] และ [i:]
- [\tilde{i}] เป็นเสียงย่อยที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์ปิด หรือพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเท่านั้น
ตัวอย่างเช่น hiw³³ [hiw³³] "อุป"
- [i] เป็นเสียงย่อยที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์เปิดหรือพยางค์ที่ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย
ตัวอย่างเช่น tshi³³ [tshi:33] "สด"
- e : หน่วยเสียงสระนี้มีเสียงย่อย 2 เสียง คือ [e] และ [e:]
- [e] เป็นเสียงย่อยที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์ปิด หรือพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเท่านั้น
ตัวอย่างเช่น ken³³ [ken³³] "คาดหมายไว้, เก่งไว้"
- [e] เป็นเสียงย่อยที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์เปิด หรือพยางค์ที่ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย
ตัวอย่างเช่น ke⁵⁵ [ke:55] "ปลอม, เลียนแบบ"
- \tilde{e} : หน่วยเสียงสระนี้จะเกิดเฉพาะในพยางค์เปิดเท่านั้น
ตัวอย่างเช่น pe²⁵ [pe:25] "ราบเรียบ"
- ɛ̃ : หน่วยเสียงสระนี้มีเสียงย่อย 2 เสียง คือ [ɛ̃] และ [ɛ̃:]
- [ɛ̃] เป็นเสียงที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์ปิด หรือพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเท่านั้น
ตัวอย่างเช่น kɛ̃ŋ³³ [kɛ̃ŋ³³] "แสง"
- [ɛ̃:] เป็นเสียงย่อยที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์เปิด หรือพยางค์ที่ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย
ตัวอย่างเช่น hɛ̃²⁵ [hɛ̃:25] "ปลา"

- ๑ : หน่วยเสียงสระนี้จะเกิดเฉพาะในพยางค์เปิดเท่านั้น
 [ə:] ตัวอย่างเช่น ๑๑³³ [๑ə: 33] "หม่อ"
- a : หน่วยเสียงสระนี้มีเสียงย่อย 2 เสียง คือ และ
 [a^L] เป็นเสียงย่อยที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์ปิด หรือพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเท่านั้น
 ตัวอย่างเช่น lan²⁵ [lan 25] "คน"
 [a:] เป็นเสียงย่อยที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์เปิด หรือพยางค์ที่ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย
 ตัวอย่างเช่น kha³³ [k^ha: 33] "ชา"
- ~a : หน่วยเสียงสระนี้จะเกิดเฉพาะในพยางค์เปิดเท่านั้น
 [~a:^L] ตัวอย่างเช่น ka⁵⁵ [ka: 55] "กลา"
- u : หน่วยเสียงสระนี้มีเสียงย่อย 2 เสียง คือ [u] และ [u:]
 [u] เป็นเสียงที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์ปิด หรือพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเท่านั้น
 ตัวอย่างเช่น pun⁵⁵ [pun 55] "เล่ม (ลักษณะนามของหนังสือ)"
 [u:] เป็นเสียงย่อยที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์เปิด หรือพยางค์ที่ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย
 ตัวอย่างเช่น su³³ [su: 33] "แพ"
- ~u : หน่วยเสียงสระนี้จะเกิดเฉพาะในพยางค์ปิดเท่านั้น
 [~u] ตัวอย่างเช่น ku²⁵ [ku 25] "สูง"
- o : หน่วยเสียงสระนี้มีเสียงย่อย 2 เสียง คือ [o] และ [o:]
 [o] เป็นเสียงย่อยที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์ปิด หรือพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเท่านั้น
 ตัวอย่างเช่น to⁵⁵ [to 55] "โต๊ะ"

[o:] เป็นเสียงย่อยที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์เปิด หรือพยางค์ที่ไม่มีเสียงพยัญชนะหาย

ตัวอย่างเช่น to³³ [to:³³] "มีด"

๖ : หน่วยเสียงสระนี้มีเสียงย่อย 2 เสียง คือ ๖ และ ๖:

[๖] เป็นเสียงย่อยที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์ปิด หรือพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะหายแทนน

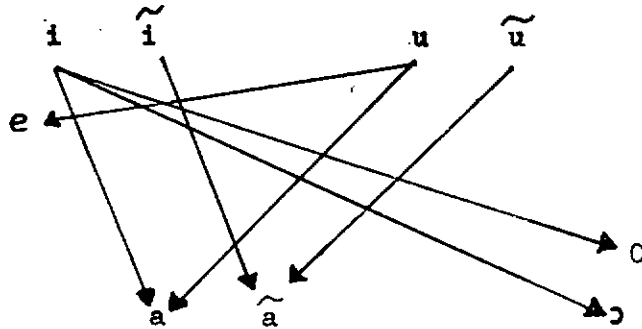
ตัวอย่างเช่น phok⁵⁵ [phok⁵⁵] "โปะ (เครื่องตักปลาในทะเล)"

[๖:] เป็นเสียงย่อยที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์เปิด หรือพยางค์ที่ไม่มีเสียงพยัญชนะหาย

ตัวอย่างเช่น pho⁵¹ [pho:⁵¹] "สมุด"

สระประสม

หน่วยเสียงสระ i ĩ และ u ũ สามารถประสมกับหน่วยเสียงสระ e a ã o และ ๖ ได้ เกิดเป็นหน่วยเสียงสระประสม ia iã io iou e ua และ ña ดังแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงการประสมสระในภาษาจีนฮกเกี้ยน

* เสียงสระประสม iã ñã ผู้วิจัยคิดว่าควรจะเป็น iã ñã

- ia : หน่วยเสียงสระประสมมีเสียงข้อย 2 เสียง คือ [ia^l] และ [ia:]
- [ia^l] เป็นเสียงสระประสมที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์ปิด หรือพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเท่านั้น
ตัวอย่างเช่น kia?²⁵ [k^hia?²⁵] "เกือกไม้แบบจีน"
- [ia:] เป็นเสียงสระประสมที่เกิดเฉพาะในพยางค์เปิด หรือพยางค์ที่ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย
ตัวอย่างเช่น tia³³ [tia:³³] "พ่อ"
- ĩa : หน่วยเสียงสระประสมมีเสียงข้อย 2 เสียง คือ [ĩa] และ [ĩa:]
- [ĩa] เป็นเสียงสระประสมที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์ปิดหรือพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเท่านั้น
ตัวอย่างเช่น hiaw²⁵ [hiaw²⁵] "ประหลาด"
- [ĩa:] เป็นเสียงสระประสมที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์เปิด หรือพยางค์ที่ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย
ตัวอย่างเช่น tshia⁵⁵ [ts^hia:⁵⁵] "เชิญ"
- io : หน่วยเสียงสระประสมนี้จะเกิดเฉพาะในพยางค์เปิดเท่านั้น
[io:] ตัวอย่างเช่น ?io³³ [?io:³³] "เอว"
- io : หน่วยเสียงสระประสมนี้จะเกิดเฉพาะในพยางค์ปิดเท่านั้น
[iɔ] ตัวอย่างเช่น kiɔŋ³³ [kiɔŋ³³] "วัง"
- ue : หน่วยเสียงสระประสมมีเสียงข้อย 2 เสียง คือ [ue] และ [ue:]
- [ue] เป็นเสียงสระประสมที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์ปิด หรือพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเท่านั้น
ตัวอย่างเช่น thue?²⁵ [t^hue?²⁵] "หีบ"
- [ue:] เป็นเสียงสระประสมที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์เปิดหรือพยางค์ที่ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย
ตัวอย่างเช่น sue³³ [sue:³³] "เคราะห์ร้าย"

- ua : หน่วยเสียงสระประสมที่มีเสียงย่อย 2 เสียง คือ [ua^L] และ [ua:^L]
 [ua] เป็นเสียงสระประสมที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์ปิด หรือพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเท่านั้น
 ตัวอย่างเช่น huaŋ³³ [huaŋ³³] "ลม"
 [ua:^L] เป็นเสียงสระประสมที่จะเกิดเฉพาะในพยางค์เปิด หรือพยางค์ที่ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย
 ตัวอย่างเช่น tsua²⁵ [tsua:^L 25] "งู"
 ũa : หน่วยเสียงสระประสมนี้จะเกิดเฉพาะในพยางค์เปิดเท่านั้น
 [ũa:^L] ตัวอย่างเช่น sua³³ [sua:^L 33] "ภูเขา"

ระบบวรรณยุกต์*

- หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนฮกเกี้ยนมีทั้งหมด 5 หน่วยเสียง คือ
- วรรณยุกต์กลางระดับ หรือวรรณยุกต์ 33 : หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้จะเกิดเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น
 ตัวอย่างเช่น taŋ³³ "มันซา"
 วรรณยุกต์กลางตก หรือวรรณยุกต์ 32 : หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้จะเกิดเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น
 ตัวอย่างเช่น taŋ³² "ถั่ว"
 วรรณยุกต์ตก หรือวรรณยุกต์ 51 : หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้จะเกิดเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น
 ตัวอย่างเช่น taŋ⁵¹ "หนัก"

* ผลการวิเคราะห์ระบบเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนฮกเกี้ยน ทั้งที่เป็นวรรณยุกต์ในคำพยางค์เดี่ยว และในคำ 2 พยางค์ในบทนี้ ได้ตรวจสอบผลการวิเคราะห์จากการฟังกับผลการวิเคราะห์จากแผนภาพคลื่นเสียง (Sound Spectrogram) แล้ว ปรากฏต้องตรงกันทุกประการ

วรรณยุกต์สูงระดับ หรือวรรณยุกต์ 55	:	ตัวอย่างเช่น	taw ⁵⁵	"เตารีด"
			sek ²⁵	"สี่"
วรรณยุกต์ต่ำขึ้น หรือวรรณยุกต์ 25	:	ตัวอย่างเช่น	taw ²⁵	"ฟอง"
			bak ²⁵	"ดวงตา"

การสนธิเสียงวรรณยุกต์

เมื่อพยางค์ 2 พยางค์เกิดรวมกัน (เช่น ในคำประสม) จะเกิดการสนธิเสียงวรรณยุกต์ขึ้น โดยวรรณยุกต์ในพยางค์หน้าจะเปลี่ยนแปลงไป (ยกเว้นกรณีที่มีวรรณยุกต์ในพยางค์หน้าเป็นวรรณยุกต์กลางระดับ และวรรณยุกต์สูงระดับในพยางค์ท้าย) กฎการสนธิเสียงวรรณยุกต์มีดังนี้ คือ

1. วรรณยุกต์สูงระดับในพยางค์เป็น จะเปลี่ยนไปเป็น* วรรณยุกต์ต่ำขึ้น
ตัวอย่างเช่น kaw⁵⁵ "หมา" < kawtseŋ⁵⁵ "ชาติหมา"
2. วรรณยุกต์สูงตก จะเปลี่ยนไปเป็นเสียงวรรณยุกต์พิเศษ 22**
ตัวอย่างเช่น law⁵¹ "แก่" < law²² laŋ²⁵ "คนแก่"
3. วรรณยุกต์ต่ำขึ้น จะเปลี่ยนไปเป็นเสียงวรรณยุกต์พิเศษ 22
ตัวอย่างเช่น law²⁵ "ขึ้น" < law²² teŋ⁵⁵ "ขึ้นบน"
tsap²⁵ "ลับ" < tsap²² sa³³ "ลับสาม"

4. วรรณยุกต์กลางตก จะแบ่งการสนธิเสียงวรรณยุกต์ออกเป็น 2 แบบ คือ แบบแรก วรรณยุกต์กลางตกในคำจำนวนหนึ่ง จะเปลี่ยนไปเป็น วรรณยุกต์สูงระดับ และแบบที่สอง วรรณยุกต์กลางตกในคำอีกจำนวนหนึ่ง จะเปลี่ยนไปเป็นเสียงวรรณยุกต์พิเศษ 22

* วรรณยุกต์สูงระดับในพยางค์ท้าย จะไม่มีการสนธิเสียงวรรณยุกต์

** เสียงวรรณยุกต์พิเศษ 22 นี้ เป็นเสียงวรรณยุกต์ที่ไม่สามารถเกิดโดยลำพัง แต่จะเกิดเฉพาะในกรณีการสนธิวรรณยุกต์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์สูงตก ต่ำขึ้น และกลางตก (ในคำจำนวนหนึ่ง) เท่านั้น

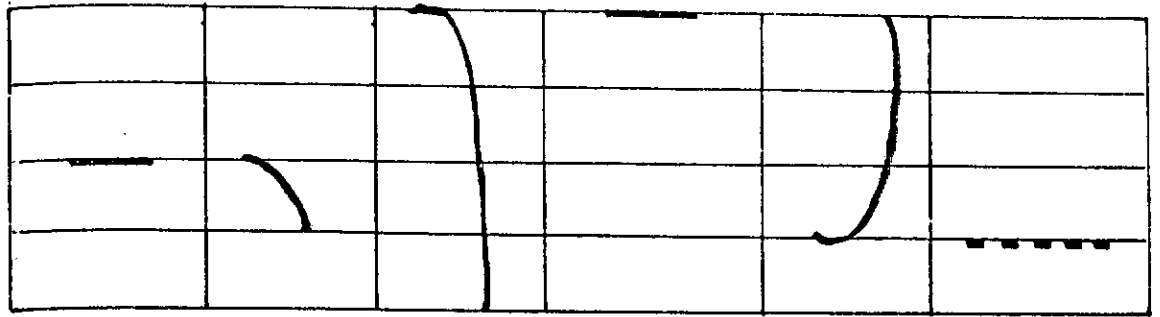
การหวัรรณยุกต์กลางตกในคำประเภทใดจะมีการสนธิวรรณยุกต์แบบใดนั้น ไม่มีเงื่อนไขหรือกฎเกณฑ์ทางภาษาศาสตร์อย่างใดที่จะมากำหนดได้ แต่มีข้อที่น่าสังเกตคือ เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับภาษาจีนแต้จิ๋ว คำที่มีวรรณยุกต์ 32 ในภาษาจีนฮกเกี้ยนส่วนที่มีการสนธิเสียงวรรณยุกต์แบบที่เปลี่ยนไปเป็นวรรณยุกต์สูงระดับนั้น จะเป็นคำจำพวกเดียวกับกับคำภาษาจีนแต้จิ๋วที่มีเสียงวรรณยุกต์ 11 ส่วนคำในภาษาฮกเกี้ยนส่วนที่มีการสนธิวรรณยุกต์แบบที่เปลี่ยนไปเป็นเพียงวรรณยุกต์พิเศษ 22 นั้น จะเป็นคำจำพวกเดียวกับกับคำภาษาจีนแต้จิ๋วที่มีวรรณยุกต์ 21 เช่น tshen³² (ฮก.) = tshen¹¹ (ตจ.) "ปิ่น" และ tshen³² (ฮก.) = tshen²¹ (ตจ.) "สวม" เป็นต้น ซึ่งตัวอย่างการสนธิเสียงวรรณยุกต์ของคำจีนฮกเกี้ยนทั้ง 2 นี้ ได้แก่

tshen ³²	"ปิ่น"	>	tshen ⁵⁵ tsi ⁵⁵	"ลูกปิ่น"
tshen ³²	"สวม"	>	tshen ²² sa ³³	"สวมเสื้อ"

ภาพข้างตมาข้างหน้า เป็นพยางค์หวัรรณยุกต์กลางระดับ และวรรณยุกต์สูงระดับ (เฉพาะพยางค์ตาย) จะไม่เกิดความสนธิวรรณยุกต์ ตัวอย่างเช่น

kha ³³	"ชา"	>	kha ³³ bak ²⁵	"ชาขุม"
kek ⁵⁵	"ดอกดอน"	>	kek ⁵⁵ tsit ⁵⁵	"ดอกดอนจากตำแหน่ง"

ข้อมูลเกี่ยวกับการสนธิเสียงวรรณยุกต์ของวรรณยุกต์กลางตกในภาษาจีนฮกเกี้ยนนี้ ทำให้ผู้วิจัยคิดว่า แต่เดิมภาษาจีนฮกเกี้ยนอาจจะมกหน่วยเสียงวรรณยุกต์อยู่ 6 หน่วย เสียงเท่ากับในภาษาจีนแต้จิ๋ว คือมี 33, 11, 51, 55, 25 แต่ต่อมาเสียงวรรณยุกต์ 11 และ 21 ได้เกิดการรวมตัว (Merge) กลายเป็นวรรณยุกต์ 32 เพียงวรรณยุกต์เดียว การจะสืบทราบให้แน่ชัดลงไปจะต้องอาศัยการศึกษาภาษาศาสตร์เชิงประวัติและเปรียบเทียบ จะต้องพิจารณาการเปลี่ยนแปลงเสียง (Sound Change) ทั้งในภาษาจีนแต้จิ๋ว และภาษาจีนฮกเกี้ยน เนื่องจากงานวิจัยนี้ขอบเขตและช่วงเวลาจำกัด มากจึงไม่อาจทำได้ว่าจะใคร่ผู้สนใจศึกษาหาข้อเท็จจริงกันต่อไป เพราะนับเป็นเรื่องน่าสนใจมาก

ว.กลางระดับ	ว.กลางตก	ว.สูงตก	ว.สูงระดับ	ว.ต่ำขึ้น	เสียง ว.พิเศษ
33	32	51	55	25	22

ลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนฮกเกี้ยน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยถิ่นภูเก็ต

ไซเรน อีเกอร์รอด (Søren Egerod. 1973 : 50 - 51) ได้เสนอผลงานวิจัยเรื่อง The Tones of Phuket and Ko Samui : A Correction ซึ่งเป็นงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ตและเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี สรุปได้ว่าระบบเสียงวรรณยุกต์ของทั้งสองถิ่นนี้มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง ดังนี้

/1/ มี 2 เสียงย่อย คือ

สูง - ตก

สูง - ระดับ

/2/ มี 2 เสียงย่อย คือ

กลาง - ชน - ตก

กลาง - ชน

/3/ กลาง - ระดับ

/4/ ต่ำ - ตก

/5/ คำ - ขึ้น

/6/ คำ - ระบุ

ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 6 หน่วยเสียงทั้งสองต้นนี้มีส่วนที่แตกต่างกันบางส่วน คือ รูปคำที่เป็นอักษรกลางมีรูปวรรณยุกต์โท และอักษรกลางพยางค์ตายเสียงสระสั้นในภาษาดั้นจังหวัดภูเก็ตจะมีเสียงวรรณยุกต์กลาง - ระบุ แต่ในภาษาดั้นเกาะสมุยจะมีเสียงวรรณยุกต์คำ - ขึ้น

ใส่ เรื่องวิเศษ (2520) ศึกษาระบบหน่วยเสียงในภาษาดั้นตำบลเทพย์ศรี อำเภอดกลาง จังหวัดภูเก็ต โดยศึกษาระบบพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ รวมทั้งโครงสร้างของ พยางค์และความหมายของคำ ซึ่งได้รวบรวมทั้งภาษาดั้นไว้จำนวน 2,048 คำ งานวิจัยนี้ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับแหล่งที่มาของข้อมูลอันใดแก่ การคัดเลือกผู้ออกภาษา จำนวนผู้ออกภาษา วิธีการเก็บข้อมูล ตลอดจนการคัดเลือกคำเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า สรุปผลการศึกษาค้นคว้าได้ดังนี้

1. หน่วยเสียงพยัญชนะ มีหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว 22 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงพยัญชนะประสม 12 หน่วยเสียง ใดแก่

1. หน่วยเสียง /p/ ปรากฏได้ทั้งตำแหน่งพยัญชนะต้น และพยัญชนะท้าย เช่น /pi:n⁴/ ปั้น /tip⁴/ ติน (ชื่อหอขนิทหนึ่งคล้ายหอนางรม)
2. หน่วยเสียง /ph/ ปรากฏได้เฉพาะในตำแหน่งพยัญชนะต้น เช่น /phit⁷/ ผิด
3. หน่วยเสียง /b/ ปรากฏได้เฉพาะในตำแหน่งพยัญชนะต้น เช่น /ba:w⁴/ บ่าว
4. หน่วยเสียง /t/ ปรากฏได้ทั้งตำแหน่งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย เช่น /ti:y⁴/ ตี /hit⁷/ หิด (เล็ก, นอย)
5. หน่วยเสียง /th/ ปรากฏได้เฉพาะตำแหน่งพยัญชนะต้น เช่น /the:³/ เท
6. หน่วยเสียง /d/ ปรากฏได้เฉพาะในตำแหน่งพยัญชนะต้น เช่น /di:y⁴/ ดี
7. หน่วยเสียง /k/ ปรากฏได้เฉพาะตำแหน่งพยัญชนะต้น เช่น /kin⁴/ กิน
8. หน่วยเสียง /kh/ ปรากฏได้เฉพาะในตำแหน่งพยัญชนะต้น เช่น /khan³/ กัน
9. หน่วยเสียง /ʔ/ ปรากฏได้ทั้งตำแหน่งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย เช่น /ʔim⁴/ อิม /leʔ²/ เลช

10. หน่วยเสียง /c/ ปรากฏโดยเฉพาะในตำแหน่งพยัญชนะต้น เช่น /cua²/ จวก
 11. หน่วยเสียง /ch/ ปรากฏโดยเฉพาะในตำแหน่งพยัญชนะต้น เช่น /chia²/

เชือก

12. หน่วยเสียง /f/ ปรากฏโดยเฉพาะในตำแหน่งพยัญชนะต้น เช่น /fi:y⁵/ ฝี่
 13. หน่วยเสียง /s/ ปรากฏโดยเฉพาะในตำแหน่งพยัญชนะต้น เช่น /sɛ:a⁵/ เสือ
 14. หน่วยเสียง /h/ ปรากฏโดยเฉพาะในตำแหน่งพยัญชนะต้น เช่น /hit⁷/ หิด
 15. หน่วยเสียง /m/ ปรากฏได้ทั้งตำแหน่งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย เช่น

/mɛ:w³/ แมว /chim³/ ชิม

16. หน่วยเสียง /n/ ปรากฏได้ทั้งตำแหน่งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย เช่น

/nɛ:n⁶/ แนน /khon⁵/ ขน

17. หน่วยเสียง /ŋ/ ปรากฏโดยเฉพาะในตำแหน่งพยัญชนะต้น เช่น /ŋw:t⁷/

หยอก

18. หน่วยเสียง /ŋ/ ปรากฏได้ทั้งตำแหน่งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย เช่น

/ŋi:w¹/ งิ้ว /hu:ŋ⁵/ หุง

19. หน่วยเสียง /l/ ปรากฏโดยเฉพาะในตำแหน่งพยัญชนะต้น เช่น /leɔ²/ เล็ก

20. หน่วยเสียง /r/ ปรากฏโดยเฉพาะในตำแหน่งพยัญชนะต้น เช่น /rɛ:w¹/ แรว

21. หน่วยเสียง /w/ ปรากฏได้ทั้งตำแหน่งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย เช่น

/wɛ:n²/ แวน /mu:w⁵/ หู

22. หน่วยเสียง /y/ ปรากฏได้ทั้งตำแหน่งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย เช่น

/yɛ:¹/ แย /ya:y³/ ยาย

หน่วยเสียงพยัญชนะประสม 12 หน่วยเสียง ได้แก่

1. หน่วยเสียง /p/ เช่น /pla:m⁶/ ปลำ
2. หน่วยเสียง /pr/ เช่น /pri:aw⁶/ เปรี๊ว
3. หน่วยเสียง /ph/ เช่น /phlik¹/ ฟลิก
4. หน่วยเสียง /phr/ เช่น /phrɛ:³/ แพร

5. หน่วยเสียง /kl/ เช่น /klo⁴m/ กลม
6. หน่วยเสียง /kr/ เช่น /kre⁴ŋ/ เกร็ง
7. หน่วยเสียง /kw/ เช่น /kwa:t²/ กวาด
8. หน่วยเสียง /kh/ เช่น /khla:n³/ คลาน
9. หน่วยเสียง /khr/ เช่น /khru:³/ ครู
10. หน่วยเสียง /khw/ เช่น /khwit⁷/ ชวิด
11. หน่วยเสียง /ml/ เช่น /mlə:y⁵/ เมลย หมายถึง บน, แก่น
12. หน่วยเสียง /mr/ เช่น /mrəp⁷/ มุร๊ป หมายถึง สำรับ

2. หน่วยเสียงสระ มีหน่วยเสียงสระเดี่ยว 18 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงสระประสม

6 หน่วยเสียง ไคแก่

1. หน่วยเสียง /i/ เช่น /mit¹/ มิด
2. หน่วยเสียง /i:/ เช่น /di:t²/ คัด
3. หน่วยเสียง /e/ เช่น /men⁵/ เหม่น
4. หน่วยเสียง /e:/ เช่น /the:³/ เท
5. หน่วยเสียง /ɛ/ เช่น /cɛp⁴/ เจ็บ
6. หน่วยเสียง /ɛ:/ เช่น /sɛ:m³/ แซ่ม
7. หน่วยเสียง /ɨ/ เช่น /lɨk¹/ ลิด
8. หน่วยเสียง /ɨ:/ เช่น /dɨ:⁶/ คื่อ
9. หน่วยเสียง /o/ เช่น /lɔ:²/ เล็ก
10. หน่วยเสียง /a:/ เช่น /yɔ:y¹/ เยย
11. หน่วยเสียง /a/ เช่น /man³/ มั้น
12. หน่วยเสียง /a:/ เช่น /ba:n⁴/ บาน
13. หน่วยเสียง /u/ เช่น /cut⁴/ จุก
14. หน่วยเสียง /u:/ เช่น /ʔu:m⁶/ อุ่ม

15. หน่วยเสียง /o/ เช่น /wɔŋ³/ วง
16. หน่วยเสียง /o:/ เช่น /bo:t²/ โปสต์
17. หน่วยเสียง /ɔ/ เช่น /sɔt⁷/ สด
18. หน่วยเสียง /ɔ:/ เช่น /hɔ:n⁵/ หอน

หน่วยเสียงสระประสมมี 6 หน่วยเสียง ได้แก่

1. หน่วยเสียง /ia/ เช่น /pia²/ เปียก
2. หน่วยเสียง /i:a/ เช่น /ti:an⁴/ เตียน
3. หน่วยเสียง /ɛa/ เช่น /nɛa⁶/ เหงือก
4. หน่วยเสียง /ɛ:a/ เช่น /klɛ:a⁴/ เกลือ
5. หน่วยเสียง /ua/ เช่น /lua²/ ลวก
6. หน่วยเสียง /u:a/ เช่น /su:am⁶/ ส่วม

3. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ มี 7 หน่วยเสียง คือ

1. หน่วยเสียงต่ำ - ระดับ เช่น /mi:¹/ หมี่
2. หน่วยเสียงต่ำ - ขึ้น เช่น /to?²/ โทะ
3. หน่วยเสียงกลาง - ระดับ เช่น /ya:m³/ ยาม
4. หน่วยเสียงกลาง - ขึ้น เช่น /cay⁴/ ไจ
5. หน่วยเสียงสูง - ตก เช่น /thɛ:a⁵/ เตื่อ, ช่าแหละ
6. หน่วยเสียงสูง - ระดับ เช่น /hɛ?⁶/ แหก (ฉีก, ซาค)
7. หน่วยเสียงสูง - ขึ้น เช่น /khɛk⁷/ เขก

4. รูปแบบพยางค์มี 7 แบบ คือ

1. พยางค์แบบ CV เช่น /thi¹/ ถิ หมายถึง ชี
2. พยางค์แบบ CVV เช่น /khwa:¹/ ทว่า
3. พยางค์แบบ CVG เช่น /cɛ?²/ แจก
4. พยางค์แบบ CVŋ เช่น /lom³/ ลม

5. พยางค์แบบ CVS เช่น /chak¹/ ชัก

6. พยางค์แบบ CVSS เช่น /bu:at/ บวช

7. พยางค์แบบ CVVW เช่น /na:m¹/ นำ

5. ความหมายของคำเมื่อเปรียบเทียบกับภาษาไทยถิ่นกลาง แยกได้ 4 ประเภท คือ

1. คำที่มีรูปตรงกับคำในภาษาไทยถิ่นกลาง และใช้ในความหมายเดียวกัน เช่น "บิน" (ภาษาไทยถิ่นกลาง) ตรงกับ บิน /bin⁴/ ในภาษาคำบลเทพษัตริย์

2. คำที่มีความหมายตรงกัน แต่ใช้คำต่างกัน เช่น "ตุค" (ภาษาไทยถิ่นกลาง) ตรงกับ ตุค /tut⁴/ ในภาษาคำบลเทพษัตริย์ หรือ "ตะ" (ภาษาไทยถิ่นกลาง) ตรงกับ ตาว /tha:w¹/ ในภาษาคำบลเทพษัตริย์ เป็นต้น

3. คำที่ออกเสียงเหมือนกัน และมีความหมายตรงกันและต่างกัน เช่น "ร้าย" (ภาษาไทยถิ่นกลาง) หมายถึง ตู, ชั่ว แต่ในภาษาคำบลเทพษัตริย์มี 2 ความหมาย คือ ความหมายหนึ่งเหมือนภาษาไทยถิ่นกลาง ส่วนอีกความหมายหนึ่ง ร้าย /ra:y¹/ หมายถึง ผ่าชั้ว ตัวอย่างคำว่า ผ่าร้าย /pha:⁶ra:y¹/ ก็คือ ผ่าชั้ว

4. คำที่มีใช้เฉพาะภาษาคำบลเทพษัตริย์เท่านั้น เช่น "แจ้ง" หมายถึง เปิด, ทอขาย (ตุค) ตัวอย่างคำว่า แจ้งแก้งแกบ /chɛŋ⁵ki:an⁴kɛ:p²/ หมายถึง เปิดไฟฉาย ตุคแจ้ง /phu:t²chɛŋ⁵/ หมายถึง ตุคทอขาย เป็นต้น

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

วิธีดำเนินการค้นคว้าเพื่อศึกษาคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต ผู้วิจัย
ได้ทำการลำดับชั้น ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาความรู้เกี่ยวกับจังหวัดภูเก็ต จากเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับรวมทั้งสัมภาษณ์ผู้รู้
เพื่อจะไต่ทราบประวัติความเป็นมา สภาพความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับ
คำภาษาจีนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นในจังหวัดภูเก็ต

2. ติดต่อกับบุคลากรฝ่ายต่าง ๆ เพื่อขอความร่วมมือ และให้ช่วยอำนวยความสะดวกใน
การปฏิบัติงานเกี่ยวกับการรวบรวมข้อมูลในครั้ง

3. กำหนดระยะเวลาดำเนินการตามโครงการตั้งแต่เดือนตุลาคม 2532 ถึงเดือนธันวาคม
2533 ดังนี้

ระยะที่ 1 เดือนตุลาคม 2532 ติดต่อกับบุคลากรที่เกี่ยวข้อง และรวบรวมข้อมูลพื้นฐาน
เกี่ยวกับคำยืมภาษาจีน

ระยะที่ 2 เดือนมีนาคม 2533 ถึงเดือนเมษายน 2533 ออกปฏิบัติภาคสนามเพื่อ
รวบรวมข้อมูล

ระยะที่ 3 เดือนตุลาคม 2533 ถึงเดือนพฤศจิกายน 2533 ออกปฏิบัติภาคสนามเพื่อ
รวบรวมข้อมูล

ระยะที่ 4 เดือนธันวาคม 2533 ออกปฏิบัติภาคสนามเพื่อสอบถามข้อมูล

4. แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

4.1 แหล่งข้อมูล

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารต่าง ๆ รวมทั้งการออกสำรวจพื้นที่เบื้องต้นแล้วนั้น
ผู้วิจัยได้พิจารณาวิเคราะห์การกำหนดแหล่งข้อมูลเพื่อจะใช้เป็นตัวแทนของผู้ใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนใน
ภูเก็ต ในเขตอำเภอเมืองภูเก็ต โดยอาศัยเกณฑ์ดังต่อไปนี้

- 4.1.1 พิจารณาจากสภาพชุมชนชนบทธรรมเนียมประเพณี และแหล่งเศรษฐกิจ
- 4.1.2 พิจารณาจากลักษณะร่วมของการใช้ภาษาถิ่นที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาจีน

ที่ใช้กันในชีวิตประจำวัน

จากการอาศัยหลักเกณฑ์ดังกล่าว ผู้วิจัยได้คัดเลือกแหล่งข้อมูลที่จะใช้เป็นตัวแทนของประชากรในเขตตำบลตลาดใหญ่ และตำบลตลาดเหนือ อำเภอเมืองภูเก็ต

4.2 กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้คัดเลือกผู้บอกภาษาจากอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ด้วยการใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้

- 4.2.1 จำนวนผู้บอกภาษา ใช้ผู้บอกภาษาจำนวน 2 กลุ่ม ๆ ละ 2 คน
- 4.2.2 เพศของผู้บอกภาษา ใช้ผู้บอกภาษาเพศชายซึ่งเป็นเพศเดียวกับผู้วิจัย เพื่อสะดวกในการติดต่อและของความร่วมมือ
- 4.2.3 คุณสมบัติของผู้บอกภาษา ผู้วิจัยได้อาศัยหลักเกณฑ์บางประการของ กัลยา ตังคัมภีร์ (2526 : 14 - 17) คือพิจารณาผู้ให้ปากคำที่มีอายุประมาณ 30 ปีขึ้นไป เพื่อจะได้เป็นผู้ประสบการณ์ทางภาษามากพอสมควร และสำหรับผู้สูงอายุที่คัดเลือกเป็นผู้ให้ปากคำนั้น เพื่อต้องการเก็บข้อมูลที่เป็นอย่างยิ่งแท้จริง ๆ นอกจากนี้ยังได้คำนึงถึงคุณสมบัติอื่น ๆ อีกหลายประการ ซึ่งสรุปได้ดังนี้
 - 4.2.3.1 สามารถพูดภาษาที่จะศึกษาได้เป็นอย่างดี กล่าวคือจะต้องเป็นผู้พูดภาษานั้นในชีวิตประจำวัน
 - 4.2.3.2 มีความรับผิดชอบสูง
 - 4.2.3.3 เป็นคนคล่องแคล่ว เสียสละ เข้าใจวัตถุประสงค์และวิธีการของการศึกษาและการปฏิบัติงานเป็นอย่างดี
 - 4.2.3.4 สุขุมรอบคอบ
 - 4.2.3.5 มีความจำดี
 - 4.2.3.6 มีสุขภาพดี

4.2.3.7 มีวัชระในการออกเสียงครบถ้วน และมีสภาพปกติ สามารถออกเสียงได้ชัดเจนและถูกต้อง

ส่วนในเรื่องของจำนวนผู้ไทปากค้ำนั้น ไม่มีเกณฑ์กำหนดแน่นอน ในการศึกษาครั้งนี้ ครั้งนี้ใช้ผู้ไทปากค้ำจำนวน 4 คน ผู้ไทปากค้ำทั้ง 4 คนนี้ มีภูมิลำเนาอยู่ในอำเภอเมือง จังหวัด กูเก็ด และพูดภาษาถิ่นนี้ในชีวิตประจำวันเป็นประจำ

ผู้ไทปากค้ำที่ไคพิจารณาคัดเลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. คนไทยถิ่นกูเก็ด ไคแก

1. นายสันติ เจนพจนสุนทร อายุ 42 ปี อยู่บ้านเลขที่ 37/4 ถนนมนตรี ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดกูเก็ด

2. นายชูเกียรติ ธิรสุนทร อายุ 40 ปี อยู่บ้านเลขที่ 11/44 ถนนศักดิ์เกษ ตำบลตลาดเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดกูเก็ด

2. คนไทยถิ่นกูเก็ดเชื้อสายชาวจีนฮกเกี้ยน ไคแก

1. นายเจงใส มุกดาสกุลภิบาล อายุ 68 ปี อยู่บ้านเลขที่ 26/4 หมู่บ้าน ห้วยนาบเวศ ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดกูเก็ด

2. นายบ๊วยวัก ชื่นพิมลชาญกิจ อายุ 67 ปี อยู่บ้านเลขที่ 11/15 ตำบลตลาดเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดกูเก็ด

ผู้บอกภาษาที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ เป็นผู้บอกภาษาที่ใช้เป็นหลักในการรวบรวมข้อมูล นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังอาศัยการสอบถามผู้บอกภาษาคนอื่น ๆ ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมตามเกณฑ์ที่กำหนด และรวมทั้ง ผู้วิจัยซึ่งเป็นบุคคลในท้องถิ่นที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวันด้วย ทั้งนี้เพื่อความถูกต้องสมบูรณ์ของข้อมูล ที่จะได้รับเป็นสำคัญ

5. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

รายการคำที่สร้างขึ้นเพื่อนำไปสอบถามผู้บอกภาษา ผู้วิจัยได้รวบรวมขึ้นโดยนำมาจาก งานวิจัยและเอกสารดังต่อไปนี้

5.1 "ภาษาไทยปัจจุบันที่ใช้ในรัฐกลันตัน ไทรบุรี และปะลิส" ของ จันทน์ หองช่วย (2525 : 11 - 12) สรุปเป็นหมวดใหญ่ ๆ ได้คือ คำเรียกชื่อส่วนต่าง ๆ ของร่างกายคน และสัตว์ คำที่เกี่ยวข้องกับเครือญาติ คำที่เกี่ยวข้องกับจำนวนนับ คำสรรพนาม คำที่ใช้เรียกเครื่องนุ่งห่มและเครื่องประดับต่าง ๆ คำที่ใช้เรียกเครื่องมือ เครื่องใช้และสิ่งของภายในบ้าน คำที่ใช้เรียก ดิน ฟ้า อากาศ หิน หาง และกาลเวลา คำที่ใช้เรียกชื่อสัตว์และพืชในท้องถิ่น คำที่เกี่ยวข้องกับอาหาร วิธีการปรุงอาหารและชื่อเครื่องคั้น คำที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพ คำที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ธรรมชาติ คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำลักษณนาม

5.2 "คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยปัจจุบัน" ของ ปราณี กาขอรุดสุทธิ ซึ่งได้วิเคราะห์คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยว่ามีทั้งหมด 463 คำ รายการคำดังกล่าวแยกเป็นหัวข้อใหญ่ ๆ ได้คือ อาหาร การปรุงอาหาร ส่วนนพคุณ ภาษาสแลง เครื่องมือเครื่องใช้ เครื่องเรือน ความเชื่อ ศาสนา ประเพณี วรรณคดี ธุรกิจการค้า เครือญาติ อาชีพ ตำแหน่ง การละเล่น เสือผา เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ สถานที่ ลักษณะนาม จำนวน मात्रา คอกไม้ ต้นไม้ คำเรียกชนชาติ ยานพาหนะ เบ็ดเตล็ด

5.3 "ศัพท์ทานุกรมภาษาถิ่นภูเก็ต" ของ นิสิตวิชาเอกภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา ปีการศึกษา 2528 ได้เก็บรวบรวมคำโดยแยกเป็นรายการคำดังนี้คือ หมวดของมีค่า และอาวุธ หมวดเครื่องมือจับสัตว์ หมวดการละเล่น หมวดเครื่องแต่งกาย หมวดของชำ หมวดยา และอาหาร หมวดเครื่องใช้ทั่วไป หมวดอุปกรณ์ เครื่องยนต์ หมวดสิ่งก่อสร้าง หมวดอุตสาหกรรมเหมืองแร่ หมวดวัฒนธรรมและประเพณี หมวดเครือญาติ ฯลฯ

สำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างรายการคำที่จะนำไปสอบถามผู้บอกภาษา
รวมทั้งหมด 19 หมวดคำ ดังนี้

1. อาหาร-การปรุงอาหารและชื่อเครื่องคัม
2. ส่วนวนพูด-ภาษาสแลง
3. เครื่องมือ-เครื่องใช้-และสิ่งของภายในบ้าน
4. ความเชื่อ-ศาสนา-ประเพณี
5. ธุรกิจการค้า
6. เครื่องญาติ
7. อาชีพ-ตำแหน่ง
8. กีฬาและการพนัน
9. เสื้อผ้า-เครื่องแต่งกาย-เครื่องประดับ
10. อวัยวะ
11. สถานที่
12. ลักษณะนาม -จำนวน-มาตรา
13. ต้นไม้-ดอกไม้-ผลไม้
14. คำเรียกชนชาติ
15. ยานพาหนะ
16. อุตสาหกรรมเหมืองแร่
17. สัตว์
18. ปรากฏการณ์ธรรมชาติ-ทินฟ้า อากาศ-ทิศทางและกาลเวลา
19. เบ็ดเตล็ด

5.4 สัทสัญลักษณ์

5.4.1 สัทสัญลักษณ์ที่ใช้แทนหน่วยเสียงวรรณยุกต์

- /1/ แทนระดับเสียงวรรณยุกต์ สูง - ขึ้น - ตก
แทนระดับเสียงวรรณยุกต์ สูง - ขึ้น
- /2/ แทนระดับเสียงวรรณยุกต์ สูง - ระดับ
แทนระดับเสียงวรรณยุกต์ สูง - ระดับ - ตกตอนท้าย
- /3/ แทนระดับเสียงวรรณยุกต์ กลาง - ขึ้น - ตก
แทนระดับเสียงวรรณยุกต์ กลาง - ขึ้น
- /4/ แทนระดับเสียงวรรณยุกต์ กลาง - ระดับ
แทนระดับเสียงวรรณยุกต์ กลาง - ระดับ - ตกตอนท้าย
- /5/ แทนระดับเสียงวรรณยุกต์ กลาง - ตก
- /6/ แทนระดับเสียงวรรณยุกต์ ต่ำ - ขึ้น
- /7/ แทนระดับเสียงวรรณยุกต์ ต่ำ - ตก

5.4.2 สัทสัญลักษณ์ที่ใช้แทนหน่วยเสียงพยัญชนะ

/p/ แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย ป และแทนหน่วยเสียง

พยัญชนะท้ายแมกบ

/ph/ แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย ผ, พ

/b/ แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย บ

/t/ แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย ต และแทนหน่วยเสียง

พยัญชนะท้ายแมกค

/th/ แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย ด, ท

/d/ แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย ค

/k/ แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย ก และแทนหน่วยเสียง

พยัญชนะท้ายแมกก

	/kh/	แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย ข, ค
	/ʔ/	แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย อ และแทนหน่วยเสียง
พยัญชนะท้ายหลังหน่วยเสียงสระสั้น	/i, e, ɛ, ɛ̃, ə, a, u, o, ɔ, ia, ɛ̃a, ua/	
	/c/	แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย จ
	/ch/	แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย ฉ, ช
	/ɟ/	แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย ฌ, จ
	/s/	แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย ส, ซ
	/h/	แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย ห, ฮ
	/m/	แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย ม และแทนหน่วยเสียง
พยัญชนะท้ายแมกม		
	/n/	แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย น และแทนหน่วยเสียง
พยัญชนะท้ายแมกน		
	/ŋ/	แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย ง และแทนหน่วยเสียง
พยัญชนะท้ายแมกง		
	/l/	แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย ล
	/r/	แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย ร
	/w/	แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย ว และแทนหน่วยเสียง
พยัญชนะท้ายแมกอว		
	/y/	แทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วย ย และแทนหน่วยเสียง
พยัญชนะท้ายแมกย		

5.4.3 สัทสัญลักษณ์ที่ใช้แทนหน่วยเสียงสระ

/i/	แทนหน่วยเสียงสระ อี
/i:/	แทนหน่วยเสียงสระ อี
/e/	แทนหน่วยเสียงสระ เอะ

/e:/	แทนหน่วยเสียงสระ เอ
/ɛ/	แทนหน่วยเสียงสระ แอะ
/ɛ:/	แทนหน่วยเสียงสระ แอ
/ɛ̃/	แทนหน่วยเสียงสระ อี้
/ɛ̃:/	แทนหน่วยเสียงสระ อี้
/ə/	แทนหน่วยเสียงสระ เออะ
/ə:/	แทนหน่วยเสียงสระ เออ
/a/	แทนหน่วยเสียงสระ อะ
/a:/	แทนหน่วยเสียงสระ อา
/u/	แทนหน่วยเสียงสระ อุ
/u:/	แทนหน่วยเสียงสระ อู
/o/	แทนหน่วยเสียงสระ โอะ
/o:/	แทนหน่วยเสียงสระ โอ
/ɔ/	แทนหน่วยเสียงสระ เอาะ
/ɔ:/	แทนหน่วยเสียงสระ ออ
/ia/	แทนหน่วยเสียงสระที่เป็นสระประสมเสียงยาวคล้ายเสียงสระ
/i:a/	แทนหน่วยเสียงสระที่เป็นสระประสมเสียงยาวคล้ายเสียงสระ
/ɛ̃a/	แทนหน่วยเสียงสระที่เป็นสระประสมเสียงยาวคล้ายเสียงสระ
/ɛ̃:a/	แทนหน่วยเสียงสระที่เป็นสระประสมเสียงยาวคล้ายเสียงสระ

เอยะ

เอย

เออะ

เออ

/ua/ แทนหน่วยเสียงสระที่เป็นสระประสมเสียงยาวคล้ายเสียงสระ

อัวะ

/u:a/ แทนหน่วยเสียงสระที่เป็นสระประสมเสียงยาวคล้ายเสียงสระ

อัว

เครื่องหมาย / / ใช้แทนหน่วยเสียงสำคัญในภาษา

5.4.4 เครื่องบันทึกเสียงแบบใช้แถบบันทึกเสียงชนิดคัลป์ ซึ่งใช้ได้กับทั้งไฟฟ้า

กระแสดตรงและกระแสดสลับ

6. วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

วิธีการเก็บและรวบรวมข้อมูลนั้น ใช้วิธีสัมภาษณ์ ใตตามจากผู้ให้ปากคำ โดยดำเนินการตามลำดับขั้น ดังนี้

6.1 นำรายการคำที่ใช้เป็นข้อมูลไปถามผู้ออกภาษาทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อให้ออกเสียงตามสำเนียงภาษาถิ่นที่ใช้ปัจจุบันในจังหวัดภูเก็ต

6.2 ใช้เครื่องบันทึกเสียงบันทึกรายการข้อมูลคำภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ศึกษาไว้เป็นหลักฐานเพื่อใช้สำหรับการวิเคราะห์ และสอบถามข้อมูลต่อไป

6.3 สอบถามผู้ออกภาษาและบุคคลากรอื่น ๆ เรื่องคำภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต ที่นอกเหนือไปจากคำข้อมูลที่ได้เตรียมไว้ และตรวจสอบคำที่ได้จากผู้ออกภาษาคนอื่น ๆ และรวบรวมไว้โดยแถบบันทึกเสียง

6.4 สอบทานข้อมูล โดยนำข้อมูลที่รวบรวมได้ไปสอบถามผู้ออกภาษาเพื่อสอบทานความถูกต้องของข้อมูลอีกครั้งหนึ่ง

7. วิธีจัดกระทำกับข้อมูล

7.1 จัดแยกคำยืมดังกล่าวออกเป็นหมวด ๆ พร้อมทั้งอธิบายความหมาย

7.2 ถ่ายเสียงที่บันทึกไว้โดยใช้สัทสัญลักษณ์

7.3 แกะและปรับปรุงเสียงที่ผิดพลาดในเรื่องสระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ และเน้นหนักในเรื่องของการใส่ระดับเสียงวรรณยุกต์

7.4 วิเคราะห์การสร้างคำ ความหมาย และลักษณะของคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน
ที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต

8. สรุปผลการศึกษาค้นคว้า และเขียนรายงานการวิจัย

การศึกษาวเคราะห์

การรวบรวมคำศัพท์ภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต

คำศัพท์ภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ตเท่าที่รวบรวมได้มีจำนวน 1,239 คำ แบ่งออกเป็นหมวดคำต่าง ๆ 19 หมวด ในแต่ละหมวดจัดเรียงลำดับคำศัพท์ตามลำดับตัวอักษร (เช่นเดียวกับพจนานุกรม) ยกเว้นบางหมวด เช่น หมวดลักษณะนาม จำนวน मात्रา เป็นต้น จะเรียงลำดับ โดยถือเอาความหมายเป็นหลัก หมวดคำทั้ง 19 หมวด มีดังนี้

หมวดที่ 1	: อาหาร-การปรุงอาหาร และชื่อเครื่องดื่ม	190 คำ
หมวดที่ 2	: ส่วนวนพูด-ภาษาสแลง	308 คำ
หมวดที่ 3	: เครื่องมือ-เครื่องใช้-และสิ่งของภายในบ้าน	161 คำ
หมวดที่ 4	: ความเชื่อ-ศาสนา-ประเพณี	61 คำ
หมวดที่ 5	: ธุรกิจการค้า	27 คำ
หมวดที่ 6	: เครื่องญาติ	49 คำ
หมวดที่ 7	: อาชีพ-ตำแหน่ง	38 คำ
หมวดที่ 8	: กีฬาและการพนัน	32 คำ
หมวดที่ 9	: เสื้อผ้า-เครื่องแต่งกาย-เครื่องประดับ	35 คำ
หมวดที่ 10	: อวัยวะ	29 คำ
หมวดที่ 11	: สถานที่	42 คำ
หมวดที่ 12	: ลักษณะนาม-จำนวน- मात्रา	43 คำ
หมวดที่ 13	: ต้นไม้-ดอกไม้-ผลไม้	40 คำ
หมวดที่ 14	: คำเรียกชนชาติ	19 คำ
หมวดที่ 15	: ยานพาหนะ	28 คำ
หมวดที่ 16	: อุตสาหกรรมเหมืองแร่	45 คำ

หมวดที่ 17 :	สัตว์	31 คำ
หมวดที่ 18 :	ปรากฏการณ์ธรรมชาติ-คินฟ้าอากาศ-ทิศทาง-และกาลเวลา	37 คำ
หมวดที่ 19 :	เบ็ดเตล็ด	24 คำ

ในการนับจำนวนคำยืม ได้ใช้ความหมายในภาษาไทยต้นเป็นหลัก คำจีนคำเดียวอาจมาเป็นคำยืมในภาษาไทยต้น จังหวัดภูเก็ตหลายคำ ดังตัวอย่างคำว่า จับฉ่าย /cap³cha:y⁷/ มีความหมายในภาษาจีนว่า "แกงจืดชนิดหนึ่งที่ใส่ผักหลาย ๆ อย่างผสมรวมกัน" คนจีนใช้คำนี้เป็นคำเรียกชื่ออาหารชนิดหนึ่งเท่านั้น ภาษาไทยต้นภูเก็ตยืมคำภาษาจีนดังกล่าวมาเป็นคำ จับฉ่าย ในความหมายของชื่ออาหารชนิดหนึ่ง และยังนำคำ จับฉ่าย มาใช้ในความหมาย "ของต่าง ๆ ที่ปะปนกันไม่เป็นสำหรับ ไม่เป็นชุด" อีกด้วย ดังนั้นจึงนับ จับฉ่าย เป็นคำยืม 2 คำ คือ จับฉ่าย ที่ใช้เป็นชื่ออาหารอยู่ในหมวดที่ 1 : อาหาร-การปรุงอาหารและชื่อเครื่องคิม ส่วน จับฉ่าย ที่ใช้เป็นคำสแลงอยู่ในหมวดที่ 2 : ส่วนวนพูด-ภาษาสแลง ดังนั้นเป็นต้น

ต่อไปนี้จะป็นรายละเอียดเกี่ยวกับคำยืมแต่ละคำ ตั้งแต่คำยืมที่ 1 ถึงคำยืมที่ 1,239 แต่ละคำจะมีสาระสำคัญเรื่องความลำคัมดังนี้ คือคำที่เป็นคำยืมภาษาจีนยืมเข้ามาในภาษาไทยต้น จังหวัดภูเก็ต การออกเสียงคำยืมนั้น ในภาษาไทยจะดัดเสียงโดยใช้สัทอักษรสากล และสำหรับระบบเสียงวรรณยุกต์นั้นจะใช้ตามระบบเสียงวรรณยุกต์ในภาษาต้นใดที่ใช้ในพจนานุกรมภาษาต้นใด พุทธศักราช 2525 และดัดแปลงบางหน่วยเสียงให้เหมาะสมตรงกับลักษณะเฉพาะของคำยืมภาษาจีนยืมเข้ามาใช้ในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งมีอยู่ 7 หน่วยเสียง ดังนี้ คือ

1. วรรณยุกต์เสียงสูงขึ้นมี 2 เสียงขอย ไคแก

1.1 "สูง-ขึ้น-ตก" | เป็นเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้นเป็นพวกอักษรสูง หรืออักษรคำที่มีอักษรสูงนำ เช่น ฮา /kha:¹/ ผี /phi:¹/ หม่า /ma:¹/

1.2 "สูง-ขึ้น" | เป็นเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์คำยืมที่มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นพวกอักษรสูงหรืออักษรคำที่มีอักษรสูงนำ และมีพยัญชนะเสียงกัก (ก, ค, บ) เป็นเสียงสะกด เช่น ขัด /khat¹/ หมัก /mat¹/ เป็นต้น

2. วรรณยุกต์เสียงสูง-ระดับ มี 2 เสียงขอย ไคแก

2.1 "สูง-ระดับ" 卜 เป็นเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้น เป็นพวกอักษรสูง หรืออักษรคำที่มีอักษรสูงนำ เช่น ข้า /kha:²/ ทัก /nak²/

2.2 "สูง-ระดับ-ตกตอนท้าย" 卜 เป็นเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์เป็นที่เสียงยาว ที่มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นพวกอักษรสูงหรืออักษรคำที่มีอักษรสูงนำ เช่น ข้าค /kha:²/ หมาก /ma:k²/

3. วรรณยุกต์เสียงกลาง-ขึ้น มี 2 เสียงย่อย ได้แก่

3.1 "กลาง-ขึ้น-ตก" 卜 เป็นเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้น เป็นพวกอักษรกลาง เช่น ปี่ /pi:³/ การ /ka:n³/ กิน /kin³/

3.2 "กลาง-ขึ้น" 卜 เป็นเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์คำยี่ที่มีเสียงพยัญชนะต้นเป็น พวกอักษรกลางและมีพยัญชนะเสียงกัก (ก, ค, บ) เป็นเสียงสะกด เช่น ปัก /pak³/ จุก /cut³/

4. วรรณยุกต์เสียงกลาง-ระดับ มี 2 เสียงย่อย ได้แก่

4.1 "กลาง-ระดับ" 卜 เป็นเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้น เป็นพวกอักษรกลาง เช่น ป่า /pa:⁴/ คำน /da:n⁴/

4.2 "กลาง-ระดับ-ตกตอนท้าย" 卜 เป็นเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์คำยี่เสียงยาว ที่มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นพวกอักษรกลาง เช่น ปาก /pa:k⁴/ คำน /da:p⁴/

5. วรรณยุกต์เสียง "กลาง-ตก" 卜 เป็นเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้น เป็นพวกอักษรคำ เช่น คำ /kha:⁵/ ลาน /lan⁵/ มี /mi:⁵/

6. วรรณยุกต์เสียง "ต่ำ-ขึ้น" 卜 เป็นเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์เป็นและพยางค์คำยี่ เสียงยาวที่มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นพวกอักษรคำ เช่น คำ /kha:⁶/ ฟี่ /phi:⁶/ คำน /kha:p⁶/

7. วรรณยุกต์เสียง "ต่ำ-ตก" 卜 เป็นเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์เป็นและพยางค์คำยี่ เสียงสั้นที่มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นพวกอักษรคำ เช่น คำ /kha:⁷/ คัด /khat⁷/ ล่าง /la:n⁷/

หมายเหตุ

สำหรับเสียงและความหมายของคำยี่ในภาษาจีนฮก ก็ยี่ที่ใช้ในจังหวัดภูเก็ตนั้น จะยี่คำตามที่ สอบภาษา (Informant) ให้อำ และคำยี่ที่สามารถเทียบได้กับภาษาไทยมาตรฐานและมีใช้อยู่ใน

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2525 หรือเป็นที่ใช้และทราบกันอยู่ทั่วไป ซึ่งไม่จำกัดว่าจะเป็นคำยืมภาษาจีนต้นใดก็จะวงเล็บเสียงหรือความหมายนั้นไว้คล้ายคำนั้น ๆ เช่น "กัจฉี" /kɛːtɕiː³/ "เมล็ดแดงโมคมแลวตากให้แห้งใช้ชงเคี้ยว" (กวยจั๊ว) "เคียน" /kiːan³/ "ใส่กรอกทำด้วยเนื้ออุ้งบดผสมเครื่องชูรสต่าง ๆ ห่อด้วยแผ่นเตาหู นึ่ง แล้วจึงทอด" (แซ่กั๊น) "กัณสิน" /kan⁴siːn⁶/ "ช้อทล่อ คคโคง ไม่ชื้อตรง" (กัจฉิน) ทั้งนี้เป็นต้น

อนึ่งในการถ่ายเสียงที่เป็นภาษาไทยต้นภูเก็ทั้น เนื่องจากหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของหน่วยเสียงภาษาไทยมาตรฐานมีเพียง 5 หน่วยเสียง คือ สามัญ เอก โท ตรี จัตวา ซึ่งน้อยกว่าหน่วยเสียงในภาษาไทยต้นภูเก็ท ดังนั้นการถ่ายทอคเสียงบางหน่วยเสียงจึงไม่สามารถใช้แทนใครตรงกับหน่วยเสียงที่เปล่งออกมาจริง ๆ กระทำได้เพียงใช้หน่วยเสียงที่ใกล้เคียงกันเท่านั้น และให้ชื่อเอาเสียงศัพท์ยืมเป็นหลักในการออกเสียงจริง ๆ

ต่อไปนี้ป็นรายละเอียดเกี่ยวกับคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยต้นภูเก็ททั้ง

หมวดที่ 1 : อาหาร-การปรุงอาหาร และชื่อเครื่องดื่ม

คำยืม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
1. กงฉาย	/kɔŋ ⁴ cha:y ⁷ /	"ผักกาดทองเค็มชนิดหนึ่งของจีน" (กงใจ)
2. กงตัง	/kɔŋ ⁴ thəŋ ⁶ /	"ขนมคุกกี้"
3. กั้นโตง	/kan ³ to:ŋ ² /	"ขนมหวานชนิดหนึ่งทำจากเมล็ดพืชที่มีลักษณะคล้ายลูกเคียวมีสีเหลืองอ่อนคล้ายสีของเมล็ดข้าวโพดคล้าย ๆ เตาส่วน"
4. กัวจี้	/kwi:a ⁷ ci: ⁴ /	"เมล็ดแดงโมคมแล้วตากให้แห้งใช้ชงดื่ม" (กวยจี้)
5. กายหน้าฉาย	/ka:y ⁴ na: ⁷ cha:y ⁷ /	หรือ "ผักคะน้า"
กะหน้าฉาย	/ka? ⁴ na: ⁷ cha:y ⁷ /	หรือ
กะหนา	/ka? ⁴ na: ¹ /	
6. กะลอลจ	/ka? ⁴ lɔ: ⁶ ci: ⁴ /	หรือ "ชื่อขนมชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเหนียวทอดไฟอ่อน ๆ เวลารับประทานคลุกงาผสมกับน้ำตาลทรายขาว"
กาลอลจ	/ka: ⁴ lɔ: ⁶ ci: ⁴ /	
7. กิมเจียม	/kim ⁷ ci:am ⁴ /	"ดอกไม้เงินชนิดหนึ่งสีน้ำตาลตากแห้งใช้ใส่ในแกงจืดหรือผัดกับวุ้นเส้น"
8. กิมฮั่วหู	/kim ⁷ su:a ⁷ hu: ⁶ /	"ปลาข้างเหลือง"
9. กิมฉาย	/kin ⁷ cha:y ⁷ /	"ผักจีนชนิดหนึ่งใบคล้ายผักชีแต่โตกว่ามีรสฉุน" (ฉินฉาย)
10. กัจจาง	/ki: ⁷ ca:ŋ ⁷ /	"ขนมจาง"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
11. กั	/ki: ² /	"สารที่ใส่ในแป้งทำขนมจ้าง"
12. กุนเจียง	/kun ⁷ chi:an ⁶ /	"ใส่กรอกจีน" (กุนเชียง)
13. กุฉาย	/ku: ⁴ cha:y ⁷ /	"ชื่อผักชนิดหนึ่งคล้ายคนหอมหรือกระเทียม ใบแบน ๆ มีกลิ่นหอมฉุน ใช้รับประทานสด ๆ กับหมี่และแกง หรือผัด" (กุช่าย)
14. เกกนังโก	/ke: ⁷ naŋ ⁷ ko: ² /	"ขนมไข"
15. เกยชองเคียว	/ki:at ³ hɔ: ⁷ ti:aw ⁶ /	"ขนมโก๋อ่อน ชาวพื้นเมืองภูเก็ตนิยม เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ขนมไขคาแปะ"
16. กัดเหลง	/kit ² le:ŋ ¹ / หรือ	"ไอศกรีม"
กัดเหลง	/ket ³ le:ŋ ¹ /	
17. กัดเหลงเคียว	/kit ² le:ŋ ² ti:aw ⁶ / หรือ	"ไอศกรีมเป็นแท่ง"
กัดเหลงเคียว	/ket ³ le:ŋ ² ti:aw ⁶ /	
18. กวยเคียว	/ku:ay ⁴ ti:aw ⁶ /	"กวยเคียว"
19. เกยมโก	/ki:am ⁷ ko:y ⁴ /	"ขนมทำด้วยแป้งข้าวเจ้า นึ่งเป็นถ้วย ๆ โรยหน้าด้วยหอมเจียว กุ้งแห้ง เวลา รับประทานมีน้ำจิ้มราดหน้า"
20. เกยมจาย	/ki:am ⁷ cha:y ⁷ /	"ผักกาดคองเค็ม" (เกยมใจ)
21. เกยมบอย	/ki:am ⁷ bo:y ⁶ /	"บวยเค็ม" (เกยมบวย)
22. เกยมเป็ย	/ki:am ⁷ pi:a ⁴ /	"ขนมแป้งกรอบเค็ม"
23. เกยมพู	/ki:am ⁷ hu: ⁶ /	"ปลาเค็ม"
24. เกยอน	/ki:an ⁴ /	"ใส่กรอกทำด้วยเนื้อกุ้งบดผสมเครื่อง ชูรสต่าง ๆ ห่อด้วยแผ่นเตาหู นึ่งสุกแล้ว จึงหอดคั่วจนน้ำมัน" (แฮกั้น)

คำอ่าน	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัด ภูเก็ต
25. เกียนตาง	/ki:an ⁴ pha:n ² /	"กระเทียมหรือหอมเจียว"
26. โทซุอ	/ko: ⁷ suy ² /	"ขนมถวอ"
27. โทปี	/ko: ⁷ pi: ⁴ /	"กาแฟรอนใส่นม"
28. โทปีออ	/ko: ⁷ pi: ⁷ wa: ⁴ /	"กาแฟทำรอน"
29. โทปีออฉาม	/ko: ⁷ pi: ⁷ wa: ⁴ cha:m ² /	"กาแฟทำรอนผสมกับชาทำรอนโดยมีสัดส่วนของกาแฟมากกว่าชา"
30. โทปีออสิ่ง	/ko: ⁷ pi: ⁷ wa: ⁴ sɛŋ ² /	"โอเลี้ยง"
31. โทปีสิ่ง	/ko: ⁷ pi: ⁷ sɛŋ ² /	"กาแฟเย็น"
32. โทปีฮุน	/ko: ⁷ pi: ⁷ hu:n ¹ /	"กาแฟตงที่ยังไม่เคี้ยว"
33. (ขนม) โท	/ko: ⁶ /	"ชื่อขนมชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเหนียวผสมน้ำตาลทราย อัดใส่พิมพ์ทำเป็นรูปต่าง ๆ"
34. โทยกา	/ko:y ⁴ ka:w ⁶ /	"ปลาเกะ"
35. โดเหลฉาย	/ko: ⁷ le: ⁷ cha:y ⁷ /	"กระทู้ปลา"
36. คอแก้ว	/khw: ² ku:a ⁴ /	"มะระ"
37. คอเต	/khw: ² te: ⁶ /	"น้ำดื่มแกรอนในมีรสขม"
38. จับฉาย	/cap ³ cha:y ⁷ /	"อาหารที่ปรุงด้วยผักหลายชนิดรวมกัน"
39. จิม	/cim ⁶ /	"ปู"
40. จิว	/ciw ⁴ /	"เหลา"
41. จิวเจง	/ciw ⁴ che:n ² /	"ชิวซ่า" ออกเสียงเป็น จิวเจง
42. จิว	/ci: ⁷ /	/chiw ¹ che:n ² / กิม "ทอด"

คำยืม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
43. จี๋โจ	/ci: ⁴ co: ⁴ /	"ขนมทอดไส้ด้วเขียวและด้วลีสง"
44. จูหลอ	/cu: ⁷ lɔ: ⁶ /	"ปลากระพงขาว"
45. เจ๊ะโก	/cia: ⁴ ko: ⁴ /	"ป่าทองโก" ออกเสียงเป็น เช๊ะโก /chia: ⁷ ko: ⁴ / ก็มี คำนี้มาจากคำว่า อิวจากอว /?iw ⁶ ca: ³ ku: ⁴ / แลวก มาเพี้ยนเป็น เจ๊ะโก อิว - น้ำมัน จา - ทอด กวอ - ชื่อคน แลวกมาเพี้ยนเป็น โก
46. ฉอ	/chɔ: ⁷ /	"น้ำส้ม"
47. ฉาง	/cha: ² /	"คนหอม"
48. ฉายกั	/cha: ¹ ku: ⁴ /	"ผักกาดเค็มแห้ง"
49. ฉายดาว	/cha: ¹ tha: ⁶ /	"หัวผักกาด" (ไชเท้า)
50. ฉายดาวโก	/cha: ¹ tha: ⁷ ko: ⁴ /	"ขนมที่ทำด้วยไชเท้าใส่หรือบดละเอียด แล้วทอดเวลารับประทานใช้จิ้มกับน้ำคาล ทรายขาว"
51. ฉายบอย	/cha: ¹ boi: ⁴ /	"อาหารประเภทเดียวกับจับฉ่าย แต่จะปรุง ขึ้นโดยใช้อาหารที่เหลือหลายชนิดมาต้ม รวมกัน"
52. ฉายป้อ	/cha: ¹ pɔ: ⁴ /	"หัวผักกาดเค็ม (ไชโป้)"
53. ฉายส้ม	/cha: ¹ si: ² /	"ผักกวางตุ้ง"
54. ฉายเอ๊ย	/cha: ¹ ɛi: ⁷ /	"วุ้น"
55. เจก	/chɛk ⁷ /	"ข้าวเปลือก"
56. แจฮู แจหือ	/chɛ: ⁷ hu: ⁶ / หรือ /chɛ: ⁷ hɛ: ⁶ /	"ปลาสด"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
57. เจ็ชฉาว	/chi:an ⁷ cha:w ¹ /	"เจากวอ ภาษาถิ่นภูเก็ตรีกว่า ฐนคำ"
58. ช้วนฉาว	/su:an ² tha:w ⁶ /	"กระเทียม"
59. ช้วนฉา	/su:an ² na: ² /	"คนกระเทียม"
60. ชันฉา	/san ⁷ ca: ² /	"ลูกอมคล้ายเกี๊ยมบวช ใช้อมเวลาไว้ประทาน ยาที่มรสุม"
61. ชิโกฉัง	/si: ⁷ ko: ³ than ² /	"เป็นของหวานตามสูตรดั้งเดิมของจีน มีส่วนผสม 2 อย่าง คือ ถั่วลิสง และ ถั่วเขียว นำมาค้มนกัมน้ำตาลทราย และ มักจะเป็นน้ำตาลทรายแดง รับประทาน แครอนในไคควย ส่วนจะมาก็มน้ำแข็ง เป็นของเย็นนี้เป็นสูตรที่มาก็มปรุงที่หลัง มีส่วนคล้ายกับเตาหึ่งแต้ส่วนผสมต่างกัมน"
62. ชิเช็กฉาย	/si: ² sek ⁷ cha:y ⁷ /	"อาหารกรปกป้องชนิดหนึ่งเป็นผักคองเค็ม หลายชนิด รวมกัมน ใช้รับประทานกัมนชาวคัม"
63. เซวโบย	/se:w ⁷ bo:y ⁶ /	"ขนมจีบ" ออกเสียงเป็น เซียวโบย /si:aw ⁷ bo:y ⁶ / กัมน
64. เซ็ชหลิวฉี	/si:a ⁷ liw ⁶ ci: ⁴ /	"ทับทิมทำควตแฉงมันสีแดงชาวคลาฉ ทับทิมกรอบ"
65. ทองฉาย	/tɔ:ŋ ⁷ cha:y ⁷ /	"ผักคองแหงแบบจีนชนิดหนึ่งใช้ปรุงอาหาร" (คังฉาย)
66. ทองฉิวเป็ช	/tɔ:ŋ ⁷ chiw ⁷ pi:a ⁴ /	"ขนมเป็ชเในเทศกาลไหว้พระฉันทร"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
67. คังคว	/taŋ ⁷ ku:ɤ ⁴ / หรือ	หักเชื่อม (คังควย)
คังโกย	/taŋ ⁷ ko:y ⁴ /	
68. คังหูน	/taŋ ⁷ hu:n ¹ /	"จูนเส้น"
69. คังโอ	/taŋ ⁷ ʔo: ⁴ /	"ผักจีนชนิดหนึ่งใบเล็กหนา มีกลิ่นหอม" (คังโอ)
70. คังฮูน	/tu:a ³ cu:ʔhu:n ¹ /	"แป้งมันสำปะหลัง"
71. คังฉางถาว	/tu:a ³ cha:ŋ ⁷ tha:w ⁶ /	"หัวหอมใหญ่"
72. คาว	/ta:w ⁷ /	"ตัว"
73. คาวกั	/ta:w ⁷ ku:a ⁴ /	"เตาทุเหลือง"
74. คาวกัจ	/ta:w ⁷ ku:a ⁷ ci: ⁷ /	"เตาทุเหลืองยัดใส่ทอด"
75. คาวโก	/ta:w ⁷ ko: ⁴ /	"ขนมที่ทำจากตัว แป้ง น้ำตาล ต้มจนเป็น ชิ้นเคี้ยวกัน ตักเป็นชิ้น ๆ" (ตะโก)
76. คาวกู	/ta:w ⁷ cu: ⁴ /	"เตาทุ" ออกเสียงอีกอย่างว่า คาวหญ /ta:w ⁷ yu: ¹ / และนิยมใช้ กันมากกว่า แต่สุ่อ่านตามข้อมูลยืนยันว่า เสียงที่ถูกคือ คาวกู และคนส่วนใหญ่มา เพี้ยนเป็นคาวหญ
77. คาวเจ็ชว	/ta:w ⁷ ci:aw ⁷ /	"ตัวเหลืองที่หมักคองใส่ปรุงอาหาร" (เตาเจ็ชว)
78. คาวตั้ง	/ta:w ⁷ thiŋ ² /	"ขนมหวานชนิดหนึ่งมีตัวเชื่อมกับลูกเคี้ยว คม แป้งกรอบ และลูกหลบแห้ง ใส่น้ำตาล คัมนรอน ๆ (เตาหัง)
79. คาวปาวฮาโกย	/ta:w ⁷ pa:w ⁷ ʔa: ⁴ ko:y ⁴ /	"ขนมทำด้วยแป้งขาวเจา ใส่ตัวหอควย ใบไผ่แล้วนึ่ง" มักจะตักคำหนา เรียกว่า ปาวฮาโกย

คำยืม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
80. ทาวส้อ	/ta:w ⁷ so: ² /	"ขนมเป็ยชะ"
81. ทาวส่วน	/ta:w ⁷ su:an ⁷ /	"ขนมหวานทำด้วยตัวเขียวเป็นชิ้น ๆ ราคาค่อนข้างดี" (เตาส่วน)
82. ทาวสี่	/ta:w ⁷ si: ⁷ /	"ตัวดำกองไข่ปรุงอาหาร"
83. ทาวพู	/ta:w ⁷ hu: ⁷ /	"เตาบูชา"
84. ทาวแหง	/ta:w ⁷ hɛ: ⁶ /	"ตัวงอก" ออกเสียงเป็น ทาวแหง /ta:w ⁷ hɛ: ⁶ / กิม
85. ทาวอัว	/ta:w ⁷ ʔiw ⁶ /	ชื่ออัวคำ
86. ทาวอัวปะ	/ta:w ⁷ ʔiw ⁷ ba ³ /	"หมูต้มชื่ออัว" แต่คนทั่วไปมักจะเรียกว่า หมูทาวอัว
87. ทาวโฮย	/ta:w ⁷ ho:y ² /	"ขนมหวานกวนด้วยแป้งตัวเหลือง ปรุงด้วย น้ำขิงต้มกับน้ำตาล" (เตาสวย)
88. ทิม	/ti:m ⁷ /	"ทำให้สุกด้วยวิธีเอาของใส่ภาชนะ วาง ในภาชนะที่หมกน้ำแล้วเอาฝาครอบคั้งไฟ ใบน้ำเดือด (ตุ๋น)
89. ทิมุน	/ti: ⁷ bu:n ⁷ /	"เตงกวา"
90. คีเปา	/ti: ⁴ pa:w ⁴ /	"ซาลาเปาไส้หวาน"
91. คังฉาง	/tiŋ ⁷ cha:n ² /	"ขนมของจีนชนิดหนึ่งทำด้วยน้ำตาลเป็น หลอด ๆ คัดกัน ใส่น้ำมันบาง ๆ หรือโรยประหามัน" (คั้งซัง)
92. ค้อฮวน	/ti: ³ hu:an ² /	"ไส้หมู" (ค้อฮวน)
93. ตูโบเจี๊ยะเจี๊ยะ	/tu: ⁷ bo: ² cia ³ cia ³ /	"ถกงบัวชนิดหนึ่งที่ใส่เปลือก หั่นคล้าย ลูกเต๋า มีสาหรืองหรือแป้งสาธู ใส่ตัวแระคั่ว"

คำอ่าน	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
94. เต	/te: ⁶ / หรือ	"ซา"
แตก	/tɛ: ⁶ /	
95. เต็กอัก	/tek ³ ?a: ⁴ ki: ⁴ /	"ทองเตาหมู"
96. ดอควา	/tho: ⁷ ta:w ⁷ /	"ถั่วลิสง" ชาวพื้นเมืองเรียก ถั่วโคก /thu:a ⁷ tay ⁴ din ³ / ซึ่งตรงกับคำแปล คือ ดอ - กิน ควา - ถั่ว
97. ทิวาสอ	/thi? ¹ kha:w ² so: ² /	"ขนมหวานแตก"
98. (แกง)ทัง	/(kɛ:n ³)thɛn ² /	"แกงจืด"
99. บังควาน	/ban ⁷ ku:an ⁴ /	"มันแกว"
100. บังเซ	/ban ⁷ se: ² /	"นมมันต้บสุกรที่เอามาใช้ทำไส้กรอก"
101. บันเจียนโคย	/ban ⁴ ci:an ³ ko:y ⁴ /	"ขนมดังแดง"
102. บะกา	/ba? ² ku:a ⁴ /	"หมูแสมกรอบ"
103. บะกุ	/ba? ² ku:t ³ /	"กระดูกซี่โครงหมู"
104. บะจาง	/ba? ² ca:n ⁷ /	"ขนมทำด้วยข้าวเหนียวใส่หมู ถั่วลิสง ไข่แดง กุ้งแห้ง เป็นคน ห่อด้วยใบไม้ แล้วต้ม"
105. บะฉอ	/ba? ² chɔ: ⁷ /	"หมูสับละเอียด"
106. บะปาว	/ba? ² pa:w ⁴ /	"ซาลาเปาใส่หมู"
107. บะหมอฮ	/ba? ² mɔ:y ⁶ /	"ข้าวต้มหมู"
108. บะหุ	/ba? ² hu:w ¹ /	"หมูหยอง"
109. บะฮิวโตะ	/ba? ² ?iw ⁶ pho? ⁷ /	"กาดหมู แคมหมู"
110. บี้เจง	/bi: ⁷ ce:n ⁴ /	"ตงซุส" ออกเสียงเป็น หมี่เจง /mi: ⁷ ce:n ⁴ / หมี่

คำยืม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
111. บี	/bi: ⁴ /	"ชาวสาร"
112. บีโกหมอย	/bi: ⁴ ko: ⁷ mo: ^{y6} /	"ชาวเหมียวคำเปือก รากน้ำกะทิ"
113. บิดายปาก	/bi: ⁴ tha: ^{y7} ba:k ² /	"ลอคช่องที่ทำเป็นเส้นยาว ๆ เหมือน ขนมจันมีสีแดงขาว ใส่ไข่เชื่อมไม้ใส่กะทิ"
114. บิผาง	/bi: ⁴ pha:n ² /	"ขนมชาวทอง"
115. บิฮุน	/bi: ⁴ hu:n ¹ /	"เส้นหมี่เล็กสีขาว" (หมี่ฮุน)
116. ปอเอ้ว	/po: ⁴ ʔe:w ³ /	"ชาป่ารุง"
117. ปันสีต	/pan ⁴ si:t ¹ /	"อาหารชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งสาละเป็นแผ่น ห่อหุ้มไส้" (โก๋ฮัว)
118. ป่าฮอโก	/pa: ^{y6} ʔa: ⁴ ko: ^{y4} /	"ขนมหวานทำด้วยแป้งสีขาวคล้ายขนมโก๋ ทำเป็นชิ้นบาง ๆ ซ้อนกัน"
119. ป่าวสีม	/pa:w ⁷ si:m ² /	"ผักภาคชาวชนิกหนึ่งมีใบห่อกันค่อนข้าง กลม ก้านใบสีขาว หัวใบสีเขียว"
120. ปิ่ง	/pi:n ⁷ /	"ข้าวสุก"
121. ปูโตแก้ว	/pu: ⁷ to: ⁷ ku:a ⁴ /	"องุ่นแห้ง" ออกเสียงเป็น ไปโตแก้ว /po: ⁷ to: ⁷ ku:a ⁴ / กิม
122. ปูวา	/pu: ⁷ wa: ² /	"ผักเขียว"
123. เปงถิง	/pe:n ⁷ thi:n ¹ /	"น้ำตาลกรวด"
124. เปะเจี๊ยะ	/pe: ³ chi:aw ² /	"ปลาจาละเมือสีขาว"
125. เปะถองโก	/pe: ³ tho:n ⁷ ko: ⁴ /	"ขนมทำด้วยแป้งขาวเจาะใส่หน้าตาล แล้วนึ่งคักเป็นชิ้น ๆ"
126. เป็ช	/pi:a ⁴ /	"ขนมแห้งเป็นแผ่นกลมมีไส้"

คำอิม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
127. โปะเป็ช	/poʔ³pi:a⁴/	"อาหารจีนชนิดหนึ่งเอาแป้งสาลีทำเป็น แตงบาง ๆ ห่อด้วยแป้งอก เต้าชู แตงกวา ฟู มีน้ำจิ้มข้น ๆ รสหวานให้ จิ้มเวลารับประทาน" (เปาะเป็ชะ)
128. โปะกาค	/po:y³ka:k⁴/	"เครื่องเทศชนิดหนึ่งใช้สำหรับปรุงอาหาร จีน (คือกานที่ใช้ใส่ในกระทะโล) กาค หมายถึง เหล้ามโปช คือ แปด จึงมีความหมาย ว่าเป็นดอกไม้ที่แปดเหลี่ยม (โปยักก) "ขนมอบชนิดหนึ่งมีไส้หวานหรือเค็มทำด้วย แป้งมีรูปกลมข้างในกลวง"
129. ผ่างเป็ช	/pha:n²pi:a⁴/	"ปลาหมึกสด"
130. ฮิวฮัว	/yiw⁷hu:¹/	"ปลาหมึกตากแห้ง"
131. ฮิวฮัวกั	/yiw⁷hu:⁷ku:a⁴/	"หัวหมูเครื่องในกระทะโลและจิ้มด้วยน้ำ จิ้มซึ่งทำเฉพาะ"
132. ลอบะ	/lo:²baʔ³/	หรือ
โลบะ	/lo:²baʔ³/	
133. สามจ่านบะ	/sa:m⁷ca:n⁷baʔ³/	"หมูสามชั้น" แต่คนส่วนใหญ่จะเรียกว่า หมูสามจ่าช /mu:¹sa:m⁷ca:n⁶/ "น้ำแข็ง"
134. สั้ง	/sɛŋ²/	"น้ำแข็ง ใสป็นก้อนกลม ๆ แล้วราดด้วย น้ำเชื่อม"
135. สั้งอวน	/sɛŋ⁷ru:an⁶/	
136. เส่หลอง	/se:⁷lo:n²/	"ชาร้อนใส่ม"
137. เส่หลองออ	/se:⁷lo:n⁷lo:n⁴/	"ชาค้ำร้อน"
138. เส่หลองออจาม	/se:⁷lo:n⁷lo:n⁴cha:m²/	"ชาค้ำร้อนผสมกาแฟค้ำร้อนโดยมีสัดส่วน ของชามากกว่ากาแฟ"

คำขี้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
139. เส่หลองอ้อสี่ง	/se: ⁷ lɔ: ⁷ ŋ ⁷ ʔɔ: ⁴ sɔ̃ŋ ² /	"ซาคำเขิ่น"
140. เส่หลองฮูเหลงสี่ง	/se: ⁷ lɔ: ⁷ ŋ ⁷ hu: ⁷ le: ⁷ ŋ ² sɔ̃ŋ ² /	"ซาเขิ่น"
141. หงอเฮียง	/ŋɔ: ¹ hi: ² aŋ ² /	"ตงพะโล"
142. หมอลาว	/mɔ: ⁷ la: ² w ² /	"ขนมงาทอง"
143. หมอย	/mɔ: ⁷ y ⁶ /	"ข้าวต้ม"
144. หมากาวเป็ช	/ma: ² ka: ^w pi: ^a /	"ขนมใส่ถั่วทำใช้ไหว้ในเทศกาลไหว้พระจันทร์ เป็นชื่อที่ชาวจีนวางตุ้ง (กงฮู) เรียก ชาวภูเก็ตทั่วไปเรียก "ทองข้าวเป็ช" /tɔ: ⁷ chiw ⁷ pi: ^a /
145. หมี่	/mi: ⁷ /	"แป้งสาลีที่ทำเป็นเส้นกลมยาว ๆ"
146. หมักว	/mi: ⁷ ku: ^a /	"เส้นหมี่ตากแห้ง"
147. หมี่เจ้ชม	/mi: ⁷ ci: ^{am} /	"หมี่แตงกลายมักกะโรนี" ตรงกับที่ ชาวกรุงเทพฯ เรียกแตงก๊วย
148. หมี่สัว	/mi: ⁷ su: ^a /	"เส้นหมี่ขนาดเล็ก ๆ ทำจากแป้งสาลี และส่วนผสมที่เป็นของซูรสีให้ออกรสชาติ หวาน หรืออื่น ๆ ตามสูตรของผู้ผลิตนำมา บั่นให้เป็นเส้นเล็ก ๆ สมัยก่อน ใช้กะลา มะพร้าว กระป๋องนม เจาะรูเล็ก ๆ แล้วร่อนให้เป็นเส้น ๆ นำไปตากแห้ง แล้วก็มาสุกก็เป็นชิ้นเล็ก ๆ เรียกว่า หลิว หลาย ๆ หลิวก็ห่อรวมเป็นห่อ" (มีสี่) "เครื่องเทศชนิดหนึ่ง"
149. หมักกอยไสย	/yɔk ⁷ ku: ^y pho: ^y /	

คำยืม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยอื่น จังหวัดภูเก็ต
150. หยุนกิง	/yun ⁷ than ¹ /	"กาละเนมมีไส"
151. หลอตปาว	/lo: ⁷ ti: ⁷ pa:w ⁴ /	"ขนมปังก้อนกลมไสสังฆาออกเสียงเป็น โรตปาว /ro: ⁷ ti: ⁴ pa:w ⁴ / กัม
152. หอเจ้า	/ho: ⁷ ce:w ³ /	"พริกไทย"
153. หลกสำ	/lak ¹ sa: ² /	"ขนมจัน"
154. หาว	/ha:w ⁷ /	"แมงคา"
155. ชู	/hu: ⁶ / หรือ	"ปลา"
หือ	/hi: ⁶ /	
156. ชูฉี	/hu: ⁷ chi: ⁷ /	"ซูปลาฉลามชุน"
157. ชูอวน	/hu: ⁷ ʔu:an ⁶ /	"ลูกชุนปลา"
158. ชูอิ้ว	/hu: ⁷ ʔiw ⁶ /	"น้ำมัทปลา"
159. เหลงจุก	/le:ŋ ² cuy ⁴ /	"น้ำเขิน"
160. เหลงเจียมพู	/le:ŋ ⁷ ci:am ⁴ hu: ⁶ /	"ปลาเนื้อแข็งชนิดหนึ่งคล้ายปลากระพงแดง"
161. เหลงเต	/le:ŋ ² te: ⁶ /	"น้ำคิมแกรอนโน"
162. เห	/he: ⁶ / หรือ	"คิง"
แห	/hɛ: ⁶ /	
163. เหลงชว	/li:aw ⁷ /	"หมู กุ้ง หอย ปลา ที่ใช้ประกอบอาหาร ประเภทแกงจืดหรือคัต เช่น หมี่คัต จะเรียก เนื้อสัตว์เหล่านี้ว่า เหลงชว"
164. ออ	/ʔo: ⁷ /	"หัวเผือก"
165. อออุชอาตาว	/ʔo: ³ ku:y ² ʔa: ³ ta:w ⁷ /	"อัวแซก"
166. ออเฉียว	/ʔo: ⁷ chi:aw ⁷ /	"ปลาจาละเม็ดค้ำ"
167. อังใจ	/ʔan ⁷ co: ⁶ /	"ปลากระพงแดง"

คำยืม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
168. อังหมอดอตา	/ʔaŋ ⁷ mo: ⁷ tho: ⁷ ta:w ⁷ /	"ตัวฝรั่ง มีลักษณะเป็นเมล็ดกลม ๆ เปลือกไม่แข็งไซ้คมแล้วแกะเปลือกออกกินเหมือนถั่วลิสงต้ม แต่รสหวานมันกว่า ภาษาดังภูเก็ตออกเสียงว่า ตัวฝรั่ง /thu:a ¹ phaŋ ² /"
169. อังหมอดัง	/ʔaŋ ⁷ mo: ⁷ thiŋ ¹ /	"ลูกกวาด"
170. อุนเหลียว	/ʔun ⁴ li:aw ⁷ /	"น้ำจิ้ม"
171. อวนซุย	/ʔu:a ⁷ suy ² /	"ผักชีใบเป็นหยัก ๆ"
172. อาตบัจ	/ʔa: ³ tap ² ci: ⁴ /	"ขนมปังลาตรวงชาวม้งรูเล็ก ๆ 2 รู มักเรียกสั้น ๆ ว่า ตบัจ"
173. อิวปิ้ง	/ʔiw ³ piŋ ⁷ /	"ขนมคล้ายปะจางแต่ไม่หอ สมัยก่อนทำแจกเฉพาะเมื่อเวลาเด็กมีอายุครบเดือน ปัจจุบันไม่ค่อยมี"
174. อิวส้อม	/ʔiw ⁷ so: ^m ² /	"ไส้ม"
175. อิมสี่	/ʔim ⁴ si: ⁷ /	"ตัวค้ำคอง ใช้ทำข้าว"
176. (ขนม) อี	/ʔi: ⁶ /	"ขนมคล้ายขนมบัวลอยไม่ใส่ไข่ไม่ใส่กะทิ รับประทานตาลทรายขาว"
177. เวจี	/ʔi:w ³ ci: ⁴ /	"ไคญ"
178. เอียม	/ʔi:am ⁶ /	"เกลือ"
179. โอคาว	/ʔo: ⁷ ta:w ⁴ /	"หอยนางรมหรือหอยแมลงภู่ออกกับแป้งมัน ใส่เปลือกใส่ไข่"ออกเสียงเป็น โอคาว /ko: ⁷ ta:w ⁴ / ฌ
180. โออาจาย	/ʔo: ⁶ ʔa: ⁴ cha:y ⁷ /	"ผักกาดหอม"

คำกัม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
181. ไอเอว	/ʔoː ⁴ ʔeːw ⁶ /	"ขนมหวานคล้ายวนชาวท่าจากกล้วย นำว่าผสมกับเมล็ดพืชชนิดหนึ่งเป็น เมล็ดเล็ก ๆ สีขาว เอามาแช่ใ้พอ แล้วใช้ผาชาวกรอง ใส่น้ำเชื่อมและ น้ำแข็งใส เมล็ดพืชที่นำมาผสมนั้นต้อง สั่งซื้อมาจากสิงคโปร์"
182. ชานจู	/nuːan ⁷ cuː ⁶ /	"หัวมัน" ออกเสียงเป็น ชันจู /han ⁷ cuː ⁶ / กัม
183. ส่วนเจิว	/nuːan ⁷ ceːw ³ /	"พริกสด"
184. ชวกโกย	/nuːat ¹ koːy ⁴ /	"ขนมตายหรือขนมสาลี"
185. ซอลันตาว	/hɔː ⁷ lan ⁷ taːw ⁷ /	"ด้วตันเตา ซอลัน หมายถึง ซอลแลนค ตาว คือ ด้ว รวมกันหมายถึง ด้วที่ มาจากซอลแลนค"
186. ซองปะ	/hɔːŋ ⁷ pa ³ /	"หมกไม้ใส่เครื่องหอม พริกไทย กระเทียม ซิวแล้วเคี้ยวให้แห้ง" คนส่วนใหญ่จะเรียกว่า หมูหอง /mɔː ¹ hɔːŋ ² /
187. ชูแฉ	/nuː ⁷ chɛː ² /	"อาหารชนิดหนึ่งคล้ายสลัด" (ชื่อแซ)
188. ชูเหลง	/nuː ⁷ leːŋ ² /	"นม" ออกเสียงเป็น พูเหลง /puː ⁷ leːŋ ² / กัม
189. ชูเหลงจอย	/nuː ⁷ leːŋ ⁷ cuy ⁴ /	"นมรอน"
190. ชูอิ้ว	/nuː ⁷ ʔiw ⁶ /	"เนย"

หมวดที่ 2 : ส่วนวนพูด - ภาษาสแลง

คำสแลง	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
191. กงโต	/kon ³ to: ⁷ /	"พฤติกรรม ชื่อตรง ชื่อสัตว์"
192. กอชุก	/kw: ⁷ khu:t ² /	"หญิง จ่องหอง อวตตี ไม่คอยคบค้าสมาคม กับใคร ทนตาไม่รับแขก หรือทำหน้าที่ บอกบุญไม่รับ"
193. กั้นซอ	/kan ⁷ khv: ¹ /	"ล่าช้า"
194. กั้นสิน	/kan ⁴ sin ⁶ /	"ส่อพลอ คดโกง ไม่ชื่อตรง" (กัจฉิน) คำนี้ความหมายเดิมหมายถึง "อำมาตย์ทุจริต" หรือ "อำมาตย์ทรยศ" "ไล่ออก"
195. กวชุกช	/kw: ⁴ chut ¹ khi: ⁷ /	"โรคหนองใน"
196. กำฉง	/kam ⁷ chən ² /	"ชอบคุย"
197. กำเสย	/kam ³ sia: ⁷ /	"ผู้ชายที่เกาะตูดหญิงกินหน้าองกาฝาก หรือพวกแมงดา"
198. กาจวะ กะจวะ	/ka: ³ cua? ² / หรือ /ka? ³ cua? ² /	
199. กากกลาง	/ka: ³ ki: ⁷ la:n ⁶ /	"คนตนเอง"
200. กานหน้าโบ	/ka:n ⁴ ni: ⁴ na: ⁷ bo: ⁴ /	"คำพูดคาแม่เป็นคำหยาบคาย"
201. กาว	/ka:w ⁷ /	"เซมซน เพียงพอ"
202. กาวชช	/ka:w ⁴ khu: ⁷ /	"เค็มที่"
203. กาวเงอะ	/ka:w ⁴ ŋia? ⁶ /	"พอแล้ว"
204. กาวลัวจาบ	/ka:w ⁴ su:a ⁷ ca: ³ bw: ⁴ /	"จับตูดหญิง เจ้าชู้"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัฏเก็ด
205. กุทลาค	/kut ⁴ la:t ² /	"ชอน"
206. กุย	/kuy ⁷ /	"แพง"
207. เก	/ke: ⁴ /	"ปลอมหรือเลียนแบบเพื่อให้หลงคิดว่า เป็นของแท้" (เก)
208. เกกา	/ke: ⁴ ka:w ⁷ /	"เรื่องมาก จูจี เข้าซี"
209. เกซี	/ke: ² si: ² /	"ท่าแกลง มารา"
210. เกเปยะ	/ke: ⁴ piə ³ /	"บ้านที่อยู่ติดกัน คนข้างบ้าน"
211. เกก	/ke:k ³ /	"บังคับสีหนากิริยาพาทาง (เกก)
212. เกกข้ม	/kek ⁴ sim ² /	"หนักใจ ไม่สบายใจ แะ เค็ดรอน" (เกกข้ม)
213. เก	/ke:w ⁶ /	"สะพาน"
214. เกย	/ki:a ⁴ /	"กลัว"
215. เกย	/ki:a ⁶ /	"เดิน"
216. โกฎุน	/ko: ² cu:n ⁶ /	"จเวจเว"
217. โกฎาว ๆ	/ko: ³ pi: ⁴ ka:w ⁷ ka:w ⁷ /	"กาแพนแก ๆ หรือเซมซัน"
218. โกฎุน	/ko:y ⁴ hu:n ² /	"สู้งอมเกินไป"
219. ซองซาม	/khwəŋ ⁷ kha:m ¹ /	"บ้า ๆ บอ ๆ สติไม่ดี"
220. ซาว	/kha:w ⁷ /	"รองไห"
221. ซาเดย	/kha: ² thi:a ⁷ /	"เจ็บเท้า"
222. ซะแดง	/kha: ² the:ŋ ⁶ /	"รอสัก/ระเคี้ยว"
223. ซิดเจยะ	/khit ¹ cia: ² /	"ขอทาน"
224. ซอ	/khi: ² chu: ⁷ /	"ปลูกบ้าน สร้างบ้าน"
225. ซอ ๆ หลาซ ๆ	/khə: ⁷ khə: ⁷ laty ⁶ laty ⁶ /	"ไป ๆ มา ๆ"

คำยืม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
226. ชุน	/khu:n ⁷ /	"นอน"
227. ชุนคิน	/khu:n ⁷ khin ⁶ /	"เป็นส่วนที่ใช้ในความหมายว่าทำอะไรรอคอยหรืออาจจะกินเล็กน้อย เช่นซื้อตามาคัดเสื้อตัวหนึ่ง และตัดไปพอดีจวน ๆ จะไม่พบกับผ้าที่ซื้อมา หรือการใช้จ่ายเงินเดือนเมื่อสิ้นเดือนเงินหมดพอดี เป็บตน"
228. เชวไกย	/khe:w ¹ ki:a ⁴ /	"ลูกเลี้ยง"
229. เชย	/khi:a ⁷ /	"ชิน"
230. เชยม	/khi:am ⁷ /	"ประหยัด กระหมัดกระหม่อม" (เชียม)
231. คาวเปคาวโบ	/kha:w ² pe: ⁷ kha:w ² bo: ⁴ /	เสียงดังเอะอะโวยวาย ทนทน"
232. เกว	/khe:w ⁵ /	"เก็บ"
233. เกยบสี่	/khi:ap ² si: ⁷ /	"ไม่สวย"
234. งอหง	/ŋw: ² he:ŋ ⁶ /	"บุคลิกลักษณะราศีดี" (โหงวเฮ้ง)
235. จังจย	/caŋ ⁷ cu:y ⁴ / หรือ	"อาบนํ้า"
จังก	/caŋ ⁷ ʔe:k ³ /	
236. จับฉาย	/cap ³ cha:y ⁷ /	"ความหมายทางส่นลงหมายถึงทำอะไรไม่เป็นเรื่องเป็นราว หรือข้าวของต่าง ๆ ที่ปะปนกันไม่เป็นชุดไม่เป็นสำรับ"
237. จับไปย	/cap ³ po:y ³ / หรือ	"คนไม่ดี นกโลง"
จับไปยเชียบ	/cap ³ po:y ³ hi:ap ² /	
238. จัว	/cu:a ⁴ /	"ซีไม่ หุคมาก เบ่ง วางท่า"

คำยืม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
239. จวน	/cu:an ⁴ /	"คำไร มีรายโคตี"
240. จาบอ	/ca: ⁷ บว: ⁴ /	"สูหญิง"
241. จาบอหง	/ca: ⁷ บว: ⁴ he: ⁶ /	"นิสัยผู้ชายที่ก่อนไปทางสูหญิงประเภท เดียวกับกะเทย"
242. จาบอทอง	/ca: ⁷ บว: ⁴ hw: ² /	"โรคสูหญิงหรือกามโรค" (จาโบทอง)
243. จาปอ	/ca: ⁷ pw: ⁴ /	"ผู้ชาย"
244. จาว	/ca:w ² /	"วัง"
245. เจาแหง	/caw ⁴ hɛ: ⁶ / หรือ	"เด็กเกร เทลิ่ง"
เจ้าแหง	/caw ⁴ he: ⁶ /	
246. จันฉิฉาม	/cin ⁷ chi: ⁷ cha:m ² /	"ลำบากมาก"
247. จิวจิว	/ciw ⁴ cu:a ⁷ /	"สาบาน"
248. จิวจอย	/ciw ⁴ cuy ⁷ /	"เมาเหล้า"
249. จูฉิม	/cuy ⁴ chim ² /	"น้ำลึก"
250. เจ	/ce: ⁷ /	"นั่ง"
251. เจง	/ce: ⁷ hɛ: ⁴ /	"อาการฟกช้ำดำเขียว บวม"
252. เจงปกคอ	/ce: ⁷ hɛ: ⁴ pak ⁴ tw: ⁴ /	"ทอชทอง"
253. เจว	/ce:w ³ /	"นอช"
254. เจย	/ci:a ⁷ /	"แท้ จริง ชนานแท้ดั้งเดิม"
255. เจยว	/ci:aw ⁷ /	"กัน"
256. เจยชะ	/cia? ² /	"กิน รับประทาน"
257. เจยชะฉอ	/cia? ³ chɔ: ⁷ /	"อิจฉา หิงหวง"
258. เจยชะฉาย	/cia? ³ chay ⁷ /	"กินเจภาษาภูเก็ตนิยมเรียกว่า กินผัก"
259. เจยชะเต	/cia? ³ te: ⁶ /	"กินน้ำชา"
260. เจยชะโบโละ	/cia? ³ bo: ⁷ lo: ⁶ /	"กินไมลง"

คำศัพท์	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
261. เจ็ชหอง	/ciaʔ ³ hɔŋ ² /	"กินลม"
262. ฉอง	/chɔŋ ² /	"ไม่ถูกกัน ตรงข้ามกัน แผลงกัน"
263. ฉัวะ	/chuaʔ ⁶ /	"กลัว ประหม่า ปอดแหก"
264. ฉาม	/cha:m ² /	"เอาของสิ่งสิ่งมาผสมกัน"
265. ฉาย	/cha:y ² /	"บอกใบ้ เช่น ฉายเบอร์ ก็คือ บอกใบ้ หาย"
266. ฉายหัง	/cha:y ¹ hɔŋ ⁶ /	"สวนผัก"
267. ฉาว	/cha:w ⁷ /	"เหม็น"
268. ฉาวโจ	/cha:w ² cha:ʔ ² /	"เหม็นแคว มักใช้แกสิ่งเน่าเหม็น หรือ เรื่องราวที่ไม่ดี" (เจ้าโจ)
269. ฉาวหี	/cha:w ¹ hi:ʔ ⁷ /	"ชุกนวก ชูเสื่อ"
270. ฉินฉาย	/chin ² cha:y ¹ /	"ทำอย่างงาย ๆ ตามแต่สะดวกไม่ ประณีต ไม่พิถีพิถันหรือทำตัวไม่มากเรื่อง ไม่จริงจังไม่เอาเรื่องเอาราวกับใคร" (ฉินไซ)
271. ฉินซิม	/chin ¹ sim ² /	"ทำใจโต"
272. ฉิม	/chism ² /	"คิดลบ เป็นหนี้ ซากทุณ"
273. ฉิวเจ็ช	/chiw ¹ ci:an ⁷ /	"น้อบอน มีอคติ"
274. ฉี่	/chi:ʔ ⁷ /	"เลียง"
275. ฉีกาว	/chi:ʔ ⁷ ka:w ⁶ /	"ผู้หญิงคบชู้ คำนับแปลตรง ๆ ว่าเลียงลิง ฉี่ - เลียง กาว - ลิง แตมาใช้ใน ความหมายทางสแลงเป็นคำคำ"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
276. ฉัก	/chi:ʔki:a ⁴ /	"เลี้ยงลูก"
277. ฉัว	/chi:ʔkhu:a ⁷ /	"ทดลองดู"
278. ฉ้าม	/chi:ʔcha:m ² /	"อาทิตย์ ได้รับความทุกข์" (ชี้ฟ้า)
279. ฉง	/che:ŋ ² chu: ⁷ /	"ปัดกวาด ทำความสะอาดบ้าน แต่เวลา พูดหัวไปมักจะตกเหลือคำว่า ฉง /che:ŋ ² / คำเดียว เช่น ฉงบ้าน /che:ŋ ² ba:n ⁴ / คือ ปัดกวาดบ้าน"
280. ฉง	/che:ŋ ⁷ ku:n ⁶ /	"ใส่กระโปรง"
281. ฉง	/che:ŋ ⁷ khv: ⁷ /	"นุ่งกางเกง"
282. ฉง	/che:ŋ ⁷ cha: ² /	"นตคตางกัน"
283. ฉง	/chi:a ² /	"เลี้ยง จากแทนให้ เชิญ"
284. ฉง	/chi:am ⁷ mi:a ⁶ /	"เช่นที่"
285. ฉง	/chi:aw ² ku:a ⁷ /	"ร้องเพลง"
286. ฉง	/chɛ: ⁷ ki:a ⁴ /	"ตกใจ"
287. ฉง	/cha:t ² /	"ใจ"
288. ฉง	/chit ² tho: ⁶ /	"ไปเที่ยว" ออกเสียงเป็น ทิดโ /thit ² tho: ⁶ / ก็
289. ฉง	/chut ¹ pi:a ⁷ /	"ออกหัก"
290. ฉง	/che:w ⁵ /	"ข้ม หัวเราะ"
291. ฉง	/chɛ: ⁷ mɛ: ⁶ /	ตาบอดมองไม่เห็น โดยปริยายหมายถึง ข้มข้ม"
292. ฉง	/sam ⁷ se:ŋ ² /	"เกร อันทาล นักเลงไม่เอาถ่าน"
293. ฉง	/sik ⁷ si: ⁷ /	"ละเอียดยี่ถวน"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
294. ซักป่าย	/sit ² pa:y ⁷ /	"ทำไมสำเร็จ"
295. ซินแส	/sin ⁷ sɛ: ² /	"หมอ หรือครู หรือใช้เรียกเป็นคำนำ หน้าแทนคำว่า คุณ หรือนาย"
296. ซี่	/si: ² /	"ตาย"
297. ซีบองเซ็ก	/si: ² bo:ŋ ⁴ sɛk ² /	"ตายแน่ ๆ ตายสนิท"
298. ซี่เหลียว	/si: ² li:aw ¹ /	"ตายแล้ว"
299. ซูเอ็ย	/su: ⁷ ʔi:a ⁶ /	"เข้ากัน ไม่กินกัน เห็นแก่กัน ส้มขอม รู้กัน"
300. เซก	/sek ⁷ /	"ฉลาด"
301. เซียง	/si:an ² /	"อาการเจ็บปวด ซอกซ้นภายในร่างกาย"
302. แซยิด	/sɛ: ⁷ yit ² /	"การทำบุญวันเกิดเมื่ออายุครบ 5 รอบ"
303. คงสิน	/toŋ ⁷ sin ⁶ /	"ชื่อตรง ชื่อสัตย์" (คงเงิน) ความหมาย เดิมของคำนี้หมายถึง "อำมาตย์ชื่อสัตย์"
304. ตะโละหลาย	/ta ⁷ lo ⁶ la:y ⁶ /	"มาจากไหน"
305. คั่วกอจั่ว	/tu:a ³ khɔ: ⁵ cu:a ⁴ /	"วางท่า คูขมิ้นอวด ทำตัวใหญ่โต"
306. คั่วเตว	/tu:a ³ tew ³ /	"เกรงใจ"
307. คั่วบอ	/tu:a ³ bo: ⁴ /	"ภรรยาหลวง"
308. คั่วปักคอ	/tu:a ³ pak ⁴ to: ⁴ /	"คนทอง"
309. คั่วปุย	/tu:a ³ pu:y ⁶ /	"คนลงทุง ทุงหลุย"
310. คั่วหลาง	/tu:a ³ la:ŋ ⁶ /	"คนตัวใหญ่ ฐใหญ่"
311. คั่วออง	/tu:a ³ ʔɔ: ⁶ /	"เจ้าพ่อ หัวหนาใหญ่พวกทุจริตคตัญญาหมาย"
312. คั่ว	/tu:a ⁴ /	"บัตรบางอย่างที่แสดงสิทธิของผู้ใช้" (ตั๋ว)
313. ตาหวาน	/ta: ⁴ ha:n ⁷ /	"โปกรด พุทรด" คำนี้พจนานุกรมภาษา ถิ่นใต้ อธิบายว่ามาจากภาษามลายู Tahan

คำยืม

การออกเสียง

ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต

- แต่ผู้วิจัยได้รับการยืนยันจากผู้ออกภาษา
และผู้สอบทานว่า ชาวจีนยกเก็ชใน
ภูเก็ตมีใช้มานานแล้ว อาจจะมาจากจีน
ป็นัง ซึ่งอาจจะเป็นลาชู่ยืมจากจีนหรือ
จีนยืมจากลาชู่ก็เป็นได้ แต่ในที่นี้ผู้วิจัย
ถือว่าเป็นคำยืมที่ชาวจีนยกเก็ชใช้ใน
ภูเก็ต
314. คำว ⁷ /ta:w⁷/
"การนำเครื่องใช้สิ่งของมาประกอบ
เข้าด้วยกัน เช่น ประกอบชิ้นส่วนรถยนต์
เรียกว่า คำวรด /ta:w⁷rot⁷/
เป็นต้น"
315. คำวชาฉิว ^{4 7 2} /ta:w⁴kha:⁷chiw²/
"ช่วยเหลือกัน ร่มมือรวมแรงรวมใจ"
316. (ตัก) เป็ชะ ^{3 3} /(tit³)pia³/
"มีความหมายทางสแลงหมายถึงล้มละลาย
หรือตักลบ เป็นหนึ่ง"
317. ตัง ⁷ /tiŋ⁷/
"จำนำ" (ตัง)
318. ชู่ ² /tuy²/
"กลับมา"
319. ชู่คอ ^{4 6} /tuy⁴to:⁶/
"ถูกตามแผนที่วางไว้ มักตักคำใช้คำว่า
คอ เพียงคำเดียว"
320. ชู่เตา ^{4 4} /tuy⁴ta:w⁴/
"กลับบ้าน"
321. ชู่บั้น ^{2 7} /tuy²bi:n⁷/
"บ้านตรงกันข้าม"
322. ชู่ตักจู ^{2 3 7} /tuy²put³cu:⁷/
"ขอโทษ"
323. ชู่โก ^{7 4} /tu:⁷ko:⁴/
"โทษๆ บางครั้งใช้ในความเปรียบ
หมายถึงคนอ้วนมาก ๆ ก็โต"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรีภาค
324. ตูโบ	/tu: ⁷ bo: ⁴ /	"เมฆหมุ"
325. ตูโฮ	/tu: ³ ho: ² /	"พอคี"
326. เตง	/te: ⁷ /	"แข็ง"
327. เตยว	/ti:aw ⁷ /	"เขวนของไว"
328. ไทหลง	/to: ⁷ lɔ: ⁶ /	"ขอความกรุณา ช่วยเหลือ" (ไทหลง)
329. ไทลี	/to: ⁷ li: ² /	"เป็นความขึ้นโรงขึ้นศาล"
330. ไทตา	/to: ⁴ ta: ⁷ /	"ทำอะไรไม่เจริญ จับหาย ลมละลาย"
331. ไทเปง	/to: ² pe: ² /	"ทว่า พลิกทว่า"
332. ไทอาน	/to: ⁴ a:n ⁷ /	"ทำคักสิน"
333. ดอฮุย	/thɔ: ¹ huy ⁷ /	"กระอักโลหิต" ออกเสียงเป็น "ด้อโฮย" /thɔ: ¹ ho:y ⁷ /กั๋
334. ถัวเหมย	/thu:a ⁷ mi:a ⁷ /	"ซากจน ลำบากยากแค้น"
335. ถางฮา	/tha:n ⁷ ?a: ⁴ /	"ช่องทางต่าง"
336. ถางฮาฉิว	/tha:n ⁷ ?a: ² chm:a ⁷ /	"กลอนหนาด่าง"
337. ถาวเกเก็ย	/tha:w ⁷ ke: ⁷ ki:a ⁴ /	"ลูกคนรวย"
338. ถาวเล็ยเก	/tha:w ⁷ li:a ⁷ ke: ⁴ /	"ขโมยจับโก"
339. ถาวกลาง	/tha:w ⁷ la:n ⁶ /	"ฐานหมูปาน ชาวจีนสูอาวใส่สูประกอบ อาชีพสุจริตเป็นที่ยกของแม่ด้อในหมู ชาวจีน"
340. ถามซิม	/tha:m ⁷ sim ² /	"ละ โมบอฮากโคของคนอื่น"
341. ถูย	/thu:y ² /	"ตุนวค"
342. เตยว	/thi:aw ⁷ /	"เตน"
343. เตยวบู	/thi:aw ¹ bu: ⁴ /	"เตนร่า"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัญเก็ด
344. ไทโก	/thay ² ko: ⁴ /	"โรครีออน" (ไทกอ)
345. เน็บเอ็ย	/ni:ap ¹ ʔi:i: ⁴ /	"ตาชรูป"
346. บัวะหูน	/bua ³ hu:n ² /	"ทาเฟง"
347. บาน	/ba:n ⁶ /	"ขำ" มักใช้กับการเล่นการพนัน เช่น หวยออกขำ เลขตัวเคิมเรียกว่า บาน
348. บานซูน	/ba:n ⁷ tu:n ⁷ /	"โจ"
349. เบก	/be: ⁷ ki: ⁷ /	"ซลัม"
350. เบซูน	/be: ⁷ khun ⁷ /	"นอนไม่หลับ"
351. เบเจอะ	/be: ⁷ cia ² /	"กินไม่ได้"
352. เบเจอะเบซูน	/be: ⁷ cia ² be: ⁷ khun ⁷ /	"กินไม่ได้นอนไม่หลับ"
353. เบซูน	/be: ⁷ su:n ⁶ /	"ไม่ปกติ มักจะใช้พูดเกี่ยวกับอวัยวะ ร่างกายหรือเครื่องขนคกกลไก เช่น เพ็งพันจากเป็นไซ กูทว่า ยังไม่คออซูน /yan ⁷ may ² khaw ⁷ su:n ⁶ / คือยัง ไม่คออขปกติ หรือเครื่องขนคกเก็น ไม่เรียบ สม่่าเสมอกเรียกว่า ไมซูน /may ² su:n ⁶ /"
354. โบ	/bo: ⁶ /	"ไม่มี" (บอ)
355. โบจัวะ	/bo: ⁷ cua ³ /	"ไม่เป็นไร" ออกเสียงเป็น "เบจัวะ /be: ⁷ cua ³ / กั"
356. โบใจเต็ยว	/bo: ⁷ ca:y ³ ti:aw ⁷ /	"ไม่มีความสามารถ ไม่มีปัญญา"
357. โบคินคาง	/bo: ⁷ tin ⁴ ta:n ⁷ /	"ไม่กระตักกระคิก"
358. โบค็เซก	/bo: ⁷ ti: ⁴ sek ⁷ /	"ไม่มีความรู้"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
359. โป่ดาวหลอ	/bo:⁷tha:w⁷lɔ:⁷/	"ไม่มีอาชีพ อดกนหาง จบปัญญา" (บอเทาโล)
360. โป่เปี่ยน	/bo:⁷pi:an⁷/	"ไม่เอาไหน ไม่ดีเรื่อง ไซ้การไม่ได นกไซ้ไม่ได"
361. โป่ล่อเอง	/bo:⁷lɔ:⁵e:ŋ⁷/	"ไม่ได้อะไร ไซ้ไม่ได นิสัยไม่ดี" (บอเอง)
362. โป่เส	/bo:⁷se:⁷/	"ไม่มีจังหวะ ไม่มีหลัก"
363. โป่หลาก	/bo:⁷la:t²/	"หมดแรก ไม่มีกำลัง" (บอลัก)
364. โป่เอง	/bo:⁷e:ŋ⁶/	"ไม่วาง"
365. โป่เอ๊ยโป่เจ็ยะ	/bo:⁷ri:a⁴bo:⁷cia:⁷³/	"พูดส่งเดช พูดไม่เป็นความจริง"
366. โป่เลี้ยว	/bo:⁶li:aw²/	"หมด ไม่มีแล้ว"
367. โป่ยดาว	/bo:y⁴ta:w⁴/	"ที่สุดท้าย ล้าหลังสุด" (บอย)
368. ป้อ	/pɔ:⁴/	"ปะ เสริมส่วนที่บกพร่อง บำรุง เสริมกำลัง" (โป้ว)
369. ปักคอเด็ย	/pak⁴tɔ:⁴thi:a⁷/	"ปวดท้อง"
370. ปังฮุย	/paŋ⁴phuy⁷/	"ตายลม"
371. ปังสาช	/paŋ⁴sa:y¹/	"อุจจาระ"
372. ปังเหว	/paŋ⁴ye:w⁷/	"ปัสสาวะ"
373. ป้างโละ	/pa:ŋ⁷lɔ:⁶/	"เอาของวางลง"
374. ป้างฉิว	/pa:ŋ⁴chiw¹/	"ออนชอให้ บางครั้งมักจะพูดสั้น ๆ ว่า ป้าง"
375. ป่าชเกอ	/pa:y⁷ka:w⁷ʔi:⁴/	"จักเกอ"
376. ป่าชโตะ	/pa:y⁷tɔ:³/	"จักโตะ เรียงโตะ"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
377. ป่าขบ้ว	/pa:y ⁷ puta ⁶ /	"จัดเรียงจานอาหาร"
378. ป่าย	/pa:y ⁶ /	"จัดเรียง วางตั้ง"
379. ป่าว	/pa:w ⁴ /	"ปรับเมื่อตึกกติกาศอกลง"
380. ปั้นตัว	/pin ⁷ tu:a ⁷ /	"ชื้อกยง เกยจคราน"
381. ปี้	/pi: ⁴ /	"แบน"
382. ปุ่นสู	/pun ⁴ su: ⁷ /	"แกง"
383. เป	/pe: ⁶ /	"กลาน"
384. เปฉิวจาง	/pe: ⁶ chiw ⁷ ca:n ⁶ /	"ชิ้นต้มไม้"
385. เป็งอิ้ว	/pe:n ⁷ ?iw ³ /	"เพื่อนฝูง"
386. เป็งอาน	/pe:n ⁷ ?a:n ⁴ /	"สุขสบายดี"
387. เป็ง	/pe:n ⁴ /	"พลิกกลับ"
388. เปะเหลงถาว	/pe? ² le:n ² ka:w ⁴ /	"คลังกา"
389. เป็ช	/pia? ³ /	"ผ้า"
390. โปปี	/po: ⁴ pi: ⁷ /	"ปกป้องคุ้มครอง"
391. โปปีเป็งอาน	/po: ⁴ pi: ⁷ pe:n ⁷ ?a:n ⁴ /	"ปกป้องคุ้มครองให้อยู่เย็นเป็นสุข"
392. เป็ช	/pi:an ⁷ /	"ของที่ทำสำเร็จรูปแล้ว"
393. โปก	/po: ⁴ ke: ⁴ /	"รับรอง รับประกัน แต่โทษนำมาใช้ ในความหมายว่า "เกาแฉจนไซ การไม่ไคค" (โปเก)
394. โปจั	/po: ² cu:a ⁴ /	"หนังสือพิมพ์"
395. โปย	/po:y ⁶ /	"ชกไซคาเสียหายให้"
396. ผอลานผา	/pho: ⁷ la:n ⁷ pha: ² /	"ประสพสอพลอ"
397. ผาง	/pha:n ² /	"กลิ่นหอม"

คำยืม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
398. ผาว	/pha:w ⁷ /	"ซง" เช่น ผาวโก๊ /pha:w ⁷ ko: ⁷ pi: ⁴ / คือ ซงกาแพ
399. ผะ	/pha? ⁷ /	"ค"
400. ผหลาวฮุ่ย	/phi: ⁷ la:w ⁷ huy ⁷ /	"เลือกกำเคา"
401. ฮุนจอย	/phu:n ⁷ cuy ⁴ /	"ชาวหมู"
402. เตชน	/phi:an ⁷ /	"ถูกหลอกกลาง"
403. พัวะเก็ย	/pua? ⁷ ki:a ⁶ /	"เพื่อนเจ้าบ่าว"
404. พายเส	/pha:y ² se: ⁷ /	"คิดอะไรแล้วไม่กล้าพูดไม่กล้าทำด้วย ความเกรงใจ หรือกลัวความผิด"
405. พายเซ็งเต	/pha:y ² se:n ² te: ⁷ /	"โมโหราย"
406. พะจอยกอ	/pha? ⁷ cuy ² ko: ⁴ /	"ส่งภาษา พูดจาเกิน"
407. พะเป็ย	/pha? ⁷ pi:a ⁷ /	"แรงรีบ แข่งขันกัน ทำอะไรอย่างทุ่มเท มักคิดเหลือคำว่า เป็ยคำเค็ยว"
408. พุ่ยทัว	/phuy ² nu:a ⁷ /	"ดมน้ำลาย"
409. ยัวะ	/yua? ⁷ /	"รอน อารมณ์รอน โกรธ โมโห"
410. ยิปซาถู	/yip ² kha: ⁷ ku: ⁴ /	"คิดตระวาง"
411. ลำชวน	/lam ² khu:an ¹ /	"นิสัยไม่ดี"
412. ลำเหลฮว	/lam ² li:aw ⁷ /	"ไม่ไค้เรื่อง"
413. เล็ยะ	/lia? ² /	"จับ" ภายหลังความหมายมากกลายเป็น วิธีการต่อสู้ในลักษณะแบบมวยจีน คือ "ใช้มือแบแข็ง ๆ แหงทอง"
414. เล็ยะผะ	/lia? ² pha? ⁷ /	"จับดี กลุ่มรุมทำร้ายต่อสู้กัน"
415. โลก	/lo: ² ki: ⁴ /	"หญิงโสเภณี"

คำยืม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
416. โลชา	/lo: ² kha: ² /	"คนสูง"
417. โละตาง	/lo? ⁶ pha: ⁶ /	"ลคใบเรือ"
418. ลัวชี	/siw ⁷ khi: ⁷ /	"โมโห โกรธ"
419. ลัวลี	/siw ⁷ li: ² /	"ซ่อมแซม"
420. ลัวเก็ช	/si: ⁷ ki: ⁶ /	"เป็นพันธมิตร"
421. สูย	/suy ¹ /	"สวย"
422. เสบอ	/se: ¹ bo: ⁴ /	"ภรรยาชอบ"
423. เสหย	/se: ¹ yi: ⁷ /	"ซีเครจใจ"
424. เสงกอง	/se: ⁷ ko: ⁴ /	"ทำสำเร็จ"
425. เสงสึด	/se: ⁷ si: ⁷ /	"ทำใคเหมือนจริง มักจะคคิเหลือค้วา" "เสง /se: ⁶ / คำเค็ชว"
426. เสี่ยน	/si: ⁷ an ⁷ /	"เพ็ช ออเพ็ช"
427. แสสวชอ	/se: ⁷ su: ⁷ wa: ⁴ /	"สีมะม่วง"
428. โสช	/so: ² /	"ชวย อับไซค เคระหราช" (ชวย)
429. หงอง	/ho: ⁷ /	"โง"
430. หงองจาบอ	/ho: ⁷ ca: ⁷ bo: ⁴ /	"จับสาว"
431. หมอเป็ง	/mo: ⁷ pe: ⁴ /	"ขรุขระไม่เรียบ เป็นจุด โศภปริยาย" "หมายถึง คนพึมสัวเค็ชหนา"
432. หลงจอง	/lo: ² co: ⁴ /	"ทั้งหมด" (หลงจ้ง)
433. หลอ	/lo: ⁷ /	"ถนน"
434. หลวนหลาย	/lu: ⁷ la: ⁶ /	"กวนใจ ช้ง กอความวุ่นวาย ไม่รู้จัก" "ที่ค้วที่สูง"
435. หักเสง	/hak ⁷ se: ² /	"นักเรียน"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
๔36. หัวหัง	/hu:a ⁷ hɛŋ ⁶ /	"สวนดอกไม้"
๔37. หลังแซะ	/laŋ ⁷ khɛ ⁷ /	"คนโดยสาร แยกเหนือ"
๔38. หัวขาว	/wu:a ⁷ kha:w ² / หรือ	"ข้างนอก"
หัวบิน	/wu:a ⁷ bin ⁷ /	
๔39. หมาคา	/ma: ² ta: ⁶ /	"ตำรวจ" (หมาคา)
๔40. หลาสาม	/la: ⁷ sa:m ⁶ /	"สปริง มอมแมม เปื้อน โสโครก"
๔41. หลายบิน	/la:y ⁷ bin ⁷ /	"ข้างใน"
๔42. หลาว	/la:w ¹ /	"อุ้งงาน เกเร ไม่ทำจริง"
๔43. หลาว	/la:w ⁷ /	"แก ชรา" (เหลา)
๔44. หลาวเปหลาวไป	/la:w ⁷ pe: ⁷ la:w ⁷ bo: ⁴ /	"พ่อแม่"
๔45. หลาวหลาง	/la:w ⁷ la:ŋ ⁶ /	"คนแก" (เลานง)
๔46. หลาวฮุย	/la:w ⁷ huy ⁷ / หรือ	"เลือดออก"
หลาวโฮย	/la:w ⁷ ho:y ⁷ /	
๔47. หลู	/lu: ¹ /	"สรรพนามบุรุษที่ 2" (ลือ)
๔48. หวา	/wa: ² /	"สรรพนามบุรุษที่ 1" (อัว)
๔49. พาวหลาม	/ha:w ¹ la:m ⁶ /	"ลูกหลานสุตาครองโทนาศัพ หรือ ผู้ที่ได้รับรางวัลหรือทอง"
๔50. หยิว	/yiw ⁶ /	"เช็กดู ทำความสะอาด" เช่น หยิวทัน คือเช็กดูทัน
๔51. หมง	/nɛŋ ² /	"อ่อน"
๔52. หมงจัว	/mɛŋ ⁷ chu:a ⁷ /	"กลองประตู่"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
453. หุขี้	/huy ² khi: ⁷ /	"มากเรื่องมากราว หรือจุกจิก เช่น สามี่จะออกไปดูระฆังนอก สักประเดี๋ยว ลูกเมียก็รีบเราจะติดตาม ไปทวยเรียกว่ามากเรื่องหรือจุกจิก ก็เรียกว่า หุขี้"
454. หุ่น	/hu:n ² /	"ปรับให้พอเหมาะพอดี" มักจะใช้กับ เครื่องดนตรีกลไก เช่น ปรับเครื่องดนตรี ให้เดินเรียบปกติ หรือปรับเสียงวิทยุ โทรทัศน์ ให้เสียงดังหรือเสียงเบา เสียงชัดเจนนั่น เป็นต้น"
455. เห่ง	/he:n ² /	"โชคดีเคราะห์ดี" (เฮง)
456. เหลง	/le:n ² /	"เย็น"
457. เหยอน	/yi:an ⁷ /	"อยากจ้ด กระหายจ้ด โดยปริยาย หมายถึง ผู้หญิงหรือผู้ชายที่รานราคะ หรือของเสกยัดดี" (เงื่อน)
458. เหลฮว	/li:aw ² /	"ไม่ไต่ สูญเสียหมด"
459. แห่ง	/nɛ: ⁷ /	"หนักมาก"
460. โฮ	/ho: ¹ /	"ที่...เสร็จแล้ว เป็นคำคอบรับก็ได้"
461. โฮซาง	/ho: ² kha:n ² /	"มีฐานะความเป็นอยู่ดีขึ้น"
462. โหฉิว	/ho: ⁷ chiw ¹ /	"รวมมือกัน รวมหัวกัน มักจะตัด เหลือคำว่า โห /ho: ⁶ / คำเดียว" (ฮัว)

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี กัต
463. โหเหมย	/ho: ² mi:a ⁷ /	"วาสนาคี"
464. โหเหลยว	/ho: ² li:aw ⁷ /	"เลิศ ที่ วิเศษ"
465. โหเส	/ho: ² se: ⁷ /	"เรียบร้อย"
466. โหย	/ho:y ⁷ /	"อาตุ"
467. โหยเสยกว	/ho:y ² si:a ² ku:am ⁶ /	"อาตุมาก"
468. โหยเสยวเกย	/ho:y ⁷ si:aw ⁷ ki:a ⁴ /	"เค็กวัก"
469. โหยฮู	/ho:y ² hu: ² /	"ชื้อเตา"
470. ออกย	/ʔw: ⁷ ku: ⁴ /	"แม่สื่อแม่ชัก แม่เลา"
471. ออกแ	/ʔw: ⁷ chɛ: ² /	"พอกช้ำดำเขียว"
472. ออกง	/ʔw: ⁷ ŋ ⁷ /	"ทองดี แขน"
473. ออกง	/ʔw: ⁶ ŋ ⁶ /	"ใหญ่ เจ้า"
474. อังปาว	/ʔaŋ ⁷ pa:w ⁴ /	"เงินที่ไ้รับเป็นของขวัญ เช่น ในเทศกาลตรุษจีน" (อังเปา)
475. อัว	/ʔu:a ⁷ /	"ซาหรือสาย"
476. อัวมีเคย	/ʔu:a ⁷ mi: ⁵ ki:a ⁷ /	"แลกเปลี่ยนสิ่งของ"
477. อางบอถั่วชะ	/ʔa:ŋ ⁷ ʔw: ⁴ siw ⁷ sua ⁷ /	"ตัวเมียเล็กกัน หย่ากัน"
478. อาว	/ʔa:w ⁴ /	"อาเจียน"
479. อื่อ	/ʔi: ² /	"สรรพนามบุรุษที่ 3"
480. อื่อ	/ʔi: ⁶ /	"กลม"
481. อู	/ʔu: ⁷ /	"มีอยู่"
482. อูเกฮัว	/ʔu: ⁷ ke: ⁴ hua ⁷ /	"มันคนการ"
483. อูเต	/ʔu: ⁷ te: ⁴ /	"มีทุนทรัพย์สิน"
484. อูลู	/ʔu: ⁷ lu: ² /	"มีเงินมีทอง"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
485. อุด	/ʔu:t ³ /	"รีด หมายถึงรีดผ้า"
486. อุน	/ʔu:n ⁴ /	"นุ่นนอน เชื่อมือได้ วางใจได้"
487. เอเจยะ	/ʔe: ⁷ cia ² /	"กินได้"
488. เออา	/ʔe: ⁴ a: ⁴ /	"คนเดียว"
489. เอชบาน	/ʔi:a ⁴ ba:n ⁶ /	"คนไม่มีสัจจะคบไม่ได้"
490. เอชน	/ʔi:an ⁴ /	"สวมงาม ใหม่ เก่ เท่ โท่ทรู"
491. เอชม	/ʔi:am ⁴ /	"ทอน ตุมกำเน็ค"
492. เอเวโทษ	/ʔe:w ⁴ thi:a ⁷ /	"ปวศเอา"
493. เอชวลัว	/ʔi:aw ⁵ siw ⁷ /	"อายุสั้น อุบาทว์ มักใช้เป็น คำคำหรือสาปแช่ง"
494. อีเสงกวาน	/ʔi: ⁷ se:ŋ ⁷ ku:an ² /	"โรงพยาบาล"
495. ฮกช	/hək ¹ khi: ⁷ /	"โชคดี"
496. ฮาน	/hu:an ² /	"กลับ มักใช้ในการแหงหรือที่แหงกลับไป กลับมา"
497. ฮีชว	/hi:aw ² /	"แสดงอาการกะกะ ชักขึ้น ไม่ยอมทำ โกง"
498. โฮย	/ho:y ⁷ / หรือ	"ไลหัด"
ฮูย	/huy ⁷ /	

หมวดที่ 3 : เครื่องมือ - เครื่องใช้ - และสิ่งของภายในบ้าน

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
499. กกัก	/kək ² ki: ⁶ /	"ชงชาติ"
500. กอ	/kɔ: ⁶ /	"กาว"
501. กอเอว	/kɔ: ⁷ ɛ: ^{w2} /	"ซี่งปักแผลชนิดหนึ่งแบบจีน" (กอเอี๊ยะ)
502. กังใส่	/kɑŋ ⁷ se: ² /	"เครื่องลายคราม" (กังใส่)
503. กาโต	/ka: ⁷ tɔ: ⁴ /	"กรรไกร"
504. กิม	/kim ⁴ /	"ทอง" (กิม)
505. กิมหลอ	/kim ⁷ lɔ: ⁶ /	"ไฟเผากระดาษทอง"
506. กังปัก	/kɑŋ ⁴ pi:t ³ /	"ปากกาหมึกข้ม"
507. กู	/ku: ⁷ /	"เลื่อย"
508. เกยเขว	/kep ³ se: ^{w2} /	"หมอคมชา"
509. เกมอเซ่ง	/ke: ⁷ mɔ: ⁷ che: ^{ŋ1} /	"ไม้วาดปักค้ำค้ำชอนโก ไม้นโก"
510. เกกลาง	/ke: ⁷ la: ^{ŋ2} /	"ค้ำโก"
511. เกอา	/ke: ⁵ ɔ: ⁴ /	"หัง ชันคว่ำอวชาน"
512. เกอิ	/ka: ^{w7} ɛ: ⁱ⁴ /	"เกอิ"
513. เกย	/ki: ^{a7} /	"กระจกสองหน้า"
514. เกยม	/ki: ^{am7} /	"กระบี่แบบจีน"
515. เกยมฉาว	/ki: ^{am7} cha: ^{w1} /	"เชือกผูกของที่ทำจากหญ้ากก ปัจจุบันไม่ค่อยเห็นหรือไม่มีแล้ว"
516. ข้ม	/kxim ⁶ /	"เครื่องดนตรีชนิดหนึ่ง"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
517. ขาวโต	/kha:w ⁷ to: ⁴ /	"กบไสไม้"
518. เขง	/khe:ŋ ² /	"ภาชนะสานอย่างหนึ่งมีรูปและขนาดต่าง ๆ กัน เช่น เขงลำไย เขงปลาชู่ เป็นต้น"
519. เข็ม	/khi:am ⁶ /	"ข้ม"
520. จว	/cu:a ⁴ /	"กระต๊าก"
521. จวหลก	/cu:a ² lɔk ⁷ /	"ถุงกระต๊าก"
522. จวนเตง	/cu:an ⁷ te:ŋ ⁴ /	"ตะปูลูกกล้วย"
523. จวนปาย	/cu:an ⁷ pa:y ⁶ /	"ไซคอง"
524. จ้มตาว	/cim ⁴ tha:w ⁶ /	"หมอน"
525. จุยโจ	/cuy ⁴ co: ⁶ /	"รางน้ำ"
526. จุยติ	/cuy ⁴ ti: ⁶ /	"อ่างคอนกรีตใช้สำหรับอาบน้ำหรือเล่นน้ำ"
527. จังอ่า	/ɔŋ ⁴ ʔa: ⁴ /	"เหล็กสำหรับใช้รูอย่างหนึ่ง"
528. เจกอ่า	/cek ³ ʔa: ⁴ /	"เทียน"
529. เจง	/ce:ŋ ⁴ /	"ระฆัง"
530. เจงชู	/ce:ŋ ⁷ khu: ⁷ /	"ครก"
531. เจงสนี่	/ci:an ⁷ si: ⁶ /	"ตะหลิว"
532. เจ็ม	/ci:am ⁴ /	"เข็มเข็บผ้า"
533. ฉอจว	/cho: ⁷ cu:a ⁴ /	"กระต๊ากทราย"
534. ฉิวเหลงชาน	/chiw ⁷ le:ŋ ⁷ khu:an ⁶ /	"ข้างรัคของ"
535. ฉิวเหลงฉิต	/chiw ⁷ le:ŋ ⁷ chi:t ⁷ /	"ข้างลบ"

คำยืม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
536. จิวเหล่งผี	/chiw ⁷ le:n ⁷ phi: ⁷ /	"ช่างหาราที่เป็นแต่น"
537. ฉิ่น	/chi:n ⁷ /	"ตาชั่ง"
538. ฉูยชโก	/chu:y ¹ khi: ¹ ko: ⁴ /	"ชาสี่พัน"
539. ฉูยชบ่น	/chu:y ¹ khi: ¹ bi:n ⁴ /	"แปรงสี่พัน"
540. เจง	/che:n ⁷ /	"ปิ่น"
541. แจะ	/chɛ: ⁷ /	"หนังสือ"
542. เจย้ม	/chi:am ¹ /	"ส้อม"
543. โจจัว	/cho: ² cu:a ⁴ /	"กระกาชช่น แต่ส่วนมากคนมืชม เรียกว่า คาชโจ /da:t ³ cho: ¹ /"
544. ชักอ่า	/chak ⁷ ʔa: ⁴ /	"ลิวคอกไม้"
545. เชว	/che:w ⁷ /	"ไม้บรรทัด"
546. ทองกาด	/to:n ⁷ ka:t ⁴ /	"ไม้เท้า"
547. คังบั้น	/tan ⁷ bi:n ⁴ /	"แปรงชู่พันที่ช่นแปรงทำคัวยทองเหลือง"
548. คิวบาง	/tu:a ³ ba:n ⁷ /	"อวน"
549. คางช่น	/ta:n ⁷ khan ² /	"ช่นน้ำ"
550. คังเจง	/tin ⁷ che:n ⁷ /	"ปิ่นขาว"
551. ชู	/tu: ⁷ /	"ตะเกียบ"
552. ชูโก	/tu: ⁷ ko: ⁶ /	"กรงสำหรับใส่หมู ชังหมู หรือ จับหมูไปขาย"
553. ชูถาว	/tu: ⁷ tha:w ⁶ /	"จอบ"
554. เต็ก	/tek ³ /	"นทหวัด"
555. เตเจง	/te: ⁴ che:n ⁷ /	"ปิ่นสั้น"

คำศัพท์	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
556. เตตอ	/te: ⁷ to: ⁶ /	"เตนท"
557. เตปาน	/te: ⁷ pa:n ⁶ /	"ปานซา"
558. เตชนฉิว	/ti:an ⁷ chiw ¹ /	"ไฟฉาย"
559. เตชนเตง	/ti:an ⁷ te:n ⁴ /	"ตะเกียงน้ำมัน"
560. เตชนตอ	/ti:an ⁷ tho: ⁶ /	"दानไฟฉาย คิมประสิว"
561. เตชนหัว	/ti:an ⁷ hu:a ⁷ /	"โพรคัท"
562. เตชนหัวก	/ti:an ⁷ hu:a ⁷ ki: ⁴ /	"เครื่องรับโพรคัท"
563. เตชนโฮย	/ti:an ⁷ ho:y ² /	"ตะเกียงไฟฟ้า"
564. เตชม	/ti:am ⁴ /	"เชียงสำหรับทำกับข้าว"
565. โต	/to: ⁴ /	"มีทัวคัตชนิดหนึ่งที่ใช้สับหมู เรียก หมัดโต /mi:t ⁶ to: ⁴ /"
566. โตะ	/to: ³ /	"โตะ"
567. โตะปอ	/to: ² po: ⁷ /	"ตาเช็ดโตะ"
568. ถอปโต	/tho: ⁷ pi:t ³ /	"กินสอหินที่ใช้เชื่อมกระดานชนวน"
569. ถงอัว	/than ⁷ ʔiw ⁶ /	"น้ำมันชักเงาเครื่องมือ"
570. ถัวะ	/thua: ⁷ /	"ลื่นชัก"
571. ถาง	/tha:n ¹ /	"ภาชนะจำพวกหนึ่งมีรูปร่างต่าง ๆ กัน โดยมากใช้ตักน้ำ ชาวพื้นเมืองมักจะเรียก อีกอย่างว่า ถุง /thu:n ² /"
572. ถาวเกียง	/tha:w ⁷ ki:an ⁴ /	"ท่อน"
573. ถี	/thi: ⁷ /	"เหล็ก"
574. ถู	/thu: ⁷ / หรือ	"พลั่วตักดิน"
ถอเตว	/tho: ⁷ the:w ² /	

คำข้อม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
575. ทิเตง	/thi ² te: ⁴ /	"ตะปู"
576. ทิดาวโต	/thi ² tha:w ⁷ to: ⁴ /	"มีคโณ"
577. ทิดอ	/thi ² thuy ⁶ /	"หอน"
578. ทิเสี้ยว	/thi ² si:aw ² /	"ทับเหล็ก"
579. เนียบเอี้ยก	/ni:ap ² ?i:a ⁴ ki: ⁴ /	"กลองฉายรูป"
580. บกแกง	/bok ³ ke: ⁷ /	"หมอลุงขาว"
581. บักเกย	/bak ³ ki:a ⁷ /	"นวนตา"
582. บั้งเซ	/ban ⁷ se: ² /	"ตาชาย มุงลวด"
583. บจตุ	/ban ⁴ ku: ⁶ /	"มานังเตี้ย ๆ"
584. บันฮุน	/bi:n ⁷ phu:n ¹ /	"กะละมัง"
585. บัน	/bi:n ⁴ /	"แปรง"
586. บาก	/ba:k ³ /	"หมักจัน"
587. บาง	/ba: ⁷ /	"แห"
588. บางเฮี้ยว	/ba: ⁴ hi:aw ² /	"ซากันฮุง"
589. บานกิมฮิว	/ba:n ⁷ kim ⁷ ?iw ⁶ /	"ซาหมอง"
590. บุษ่าเต็อน	/bu: ⁷ su:a ² ti:an ⁷ /	"วิหตุ"
591. ปออี	/pɔ: ⁴ ?i: ⁴ /	"เคียงผาใบ"
592. ปัว	/pu:a ⁶ /	"จาน"
593. ปัวะตาว	/pua ⁷ ta:w ⁴ /	"ตั้ง หรือภาชนะตักน้ำ ชาวพื้นเมือง เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า เปะตาว /pe ² ta:w ⁴ /"
594. ปาน	/pa:n ⁶ /	"กาน้ำ"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
595. ปูนกั	/pun ⁴ ki: ⁴ /	"เครื่องสานรูปคล้ายเปลือกหอยแครง สำหรับใช้โกยหิน" (ปูนกั)
596. ปูนทาว	/pun ⁴ ta:w ⁴ /	"ที่โกยขยะ"
597. ปุ่ชุ่น	/puy ⁷ hu:n ¹ /	"สิ่งที่ช่วยบำรุงพันธุ์ไม้ให้เจริญ" (ปุ่ช)
598. ไปฉิ่ง	/po: ³ chɨŋ ⁶ /	"แคร่ เคียงนั่งนอนเล่น"
599. ไปเหล	/po: ⁷ le: ⁶ /	"แก้ว"
600. ไปเหลกาน	/po: ⁷ le: ⁷ ka:n ⁴ /	"ขวดแก้ว"
601. ผอ	/pho: ⁷ /	"สมุด"
602. ผาว	/pha:w ⁷ /	"ประทัด"
603. ทุนถาง	/phu:n ⁷ tha:ŋ ¹ /	"ด้ง เก็บเศษอาหาร มักจะเรียกกัน ทั่วไปอีกอย่างหนึ่งว่า ทุงชุ่น /thu:ŋ ¹ phu:n ² /"
604. โดจ้ม	/pho: ⁷ cim ⁴ /	"หมอนข้าง"
605. โดยคว	/pho:y ⁷ tu:a ⁴ /	"ตาหมอน"
606. ยัวะจุยปาน	/yua ⁷ cuy ⁴ pa:n ⁶ /	"กาน้ำร้อน"
607. เข้มหงาน	/yi:am ² ŋa:n ⁶ /	"ส้อม"
608. ลกจ้ง	/lak ² cɨŋ ⁴ /	"ส่วาน"
609. ล้งสัง	/lan ⁷ sɨŋ ⁷ /	"ภาชนะสำหรับนั่งของมีฝาคล้ายผ้าชี"
610. ละ	/la? ² /	"ชีฉิ่ง"
611. ละ	/le? ¹ /	"หมวก"
612. สับบุน	/sap ¹ bu:n ⁶ /	"สบู่"
613. สั่ว	/su:a ⁷ /	"ค้าย"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัคภูเก็ท
614. สาวฉิว	/sa:w ¹ chiw ¹ /	"ไมกวาด"
615. สี่	/si: ⁷ /	"หัด"
616. สิ่งตู	/sɨŋ ⁷ tu: ⁶ / หรือ	"ตูเอน"
เพลงตู	/le:ŋ ² tu: ⁶ /	
617. สิ่งปัว	/sɨŋ ² pu:a ⁷ /	"ลูกคิด"
618. เสี่ยว	/si:aw ² /	"หีบ"
619. หงิน	/ŋin ⁶ /	"เงินตรา"
620. หวงจูปีค	/ŋu:an ⁷ cu: ⁴ pi:t ³ /	"ปากกาลูกเล่น"
621. ทนา	/na: ⁶ /	"ตะกร้า"
622. หมอปีค	/mɔ: ⁷ pi:t ³ /	"ชู้กัน"
623. หมอหยอง	/mɔ: ⁷ yw:ŋ ⁷ /	"ไหมทรม"
624. หอส์ว	/hw: ⁷ su:a ⁷ /	"รม"
625. หองสี่	/hw: ⁷ ŋ ⁷ si: ⁷ /	"หัดลม"
626. หัวจ้ง	/hu:a ⁷ cɨŋ ⁴ /	"กระเบื้องปูพื้น"
627. หัวปาน	/hu:a ⁷ pan ⁶ /	"แจกัน"
628. หามเพลง	/ha:m ⁷ le:ŋ ⁶ /	"นมแรง"
629. หัวเค็ช	/ham ² ki:a ⁷ /	"แว่นชชาย กระจงชชาย"
630. ชูเค็ช	/hu: ⁷ tɔw ³ /	"เบ็ดคปลา"
631. ชูนโจช	/hu:n ⁷ cho:y ² /	"กลองชยาสูบ"
632. ชูนปีค	/hu:n ² pi:t ³ /	"ชอล์ก"
633. เพลงธาว	/le:ŋ ⁷ tha:w ⁶ /	"ห้วนมชาง"
634. เหลี่ยมอาโต	/li:am ⁷ a: ⁴ to: ⁴ /	"มัททรา"
635. โหชฉิต	/ho:y ² chi:t ⁷ /	"ไม้ชคไฟ"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัคภูเก็ท
636. โหยถั่ว	/ho:y ² thu:a ⁷ /	"ถ่านไฟหุงข้าว"
637. โหยสี่	/ho:y ⁷ si: ⁶ /	"เครื่อง โบกปูน"
638. อังหมอปูน	/ʔaŋ ⁷ mɔ: ⁷ hu:n ¹ /	"บุหรื"
639. อังหมอโหย	/ʔaŋ ⁷ mɔ: ⁷ ho:y ² /	"ปูนซีเมนต์"
640. ออปาน	/ʔɔ: ⁷ pa:n ⁴ /	"กระดานคำ"
641. ออปาย	/ʔɔ: ⁷ pa:y ⁶ /	"กระดานชนวน"
642. อัว	/ʔu:a ² /	"ถวย"
643. อัวจาน	/ʔu:a ⁴ ca:n ⁶ /	"ปิ่นโต"
644. อะ	/ʔa ² /	"กลับ กลอง"
645. อาคับเหว	/ʔa: ³ tap ³ he:w ² /	"จากบุงหลังคา"
646. อาเอียนสั่ว	/ʔa: ³ ʔi:an ⁷ su:a ⁷ /	"ลาวค"
647. อาว	/ʔa:w ⁴ /	"จอก"
648. อีนหยัก	/ʔin ⁴ yi: ⁷ ki: ⁴ /	"เครื่องพิมพ์คัค"
649. อิวหลาว	/ʔiw ² la:w ⁷ /	"กรรขวยหรือที่สูบน้ำมันจากถังน้ำมัน ขึ้นมาซาบปลัก"
650. อัด	/ʔi: ⁴ the: ² /	"เกาอันออนเลน"
651. อุกตาว	/ʔu:t ³ ta:w ⁴ /	"เตารีด"
652. เอยขาว	/ʔi:a ⁷ kha:w ² /	"กระต่ายชุกมะพร้าว"
653. เอยปาน	/ʔi:an ⁷ pa:n ⁴ /	"สังกะสี"
654. เอยนดาง	/ʔi:an ⁷ tha:n ¹ /	"กะละมังสำหรับเติกเล็ก ลงอาบนำ"
655. เอยนปัด	/ʔi:an ⁷ pi:t ³ /	"หินสอ"

คำยืม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
656. เอียนหลอ	/ʔi:an ⁴ ɿw: ⁶ /	"หม้อไฟ"
657. ซองหลอ	/hɔ:ŋ ⁷ ɿw: ⁶ /	"เตาไฟชนิดหนึ่งทำด้วยดินเผา" (อั้งโล่)
658. ซองอัว	/hɔ:ŋ ⁷ ʔi:w ⁶ /	"น้ำมันลม ยานมองน้ำ"
659. เฮียว	/hi:aw ² /	"ฮุป"

หมวดที่ 4 : ความเชื่อ - ศาสนา - ประเพณี

คำจีน	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัคกู่เก็ค
660. กงเตก	/kɔŋ ⁷ tek ³ /	"การทำบุญให้แก่อุทิศคามพิธีของ นักบวชนิคายจีน มีการสวดและเผา กระดาษ ทำเป็นรูปต่าง ๆ มีบ้านเรือน รด คนใช้ เป็นต้น" (กงเตก)
661. กาวอิน	/ka:w ⁷ ?in ⁶ /	"นุ่งงาน ออกเสียงเป็น กาวเอี้ยน /ka:w ⁷ ?i:an ⁶ / กิม"
662. กิมจัว	/kim ⁷ cu:a ⁴ /	"กระดาษทองใส่เตาในพิธีไหว้เจ้า"
663. กิมแจ	/kim ⁷ chɛ: ² /	"เทพเจ้าประจำคาราศูกร"
664. กิมสิน	/kim ⁷ sin ² /	"องค์พระพุทธรูปจีนทอง"
665. กิวองไตเค	/kiw ⁴ ?wɔ: ⁷ tay ⁷ te: ⁷ /	"ชื่อพระประธานในพิธีกินเจ"
666. กิ	/ki: ⁶ /	"ธง"
667. เกยสาช	/ki:a ⁴ sa:y ⁷ /	"เจ้าบ่าว"
668. เกว	/ke:w ⁷ /	"คานหามของจีน หรือเกี้ยวที่ ประทับของพระ"
669. โกเคง	/ko: ⁷ te: ⁷ ŋ ⁴ /	"เสาโคมไฟในพิธีกินเจข้างบนยอดเสา แขวนตะเกียงน้ำมันไว้ 9 ดวง"
670. โกชาน	/ko:y ⁴ ha:n ⁷ /	"พิธีสะเดาะเคราะห์ในพิธีกินเจ โดยเดินข้ามสะพานไม้และจะมี พระจีนที่เข้าประทับทรงคอยประหม น้ำมันและประทับตราหลังเสื่อให้"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัฏเก็ด
671. โทยโฮย	/ko:y ⁴ ho:y ² /	"พิธีลุยไฟของศาลเจ้าต่าง ๆ ในเทศกาลกินเจ"
672. ขุยหลอก	/khu:y ⁷ lɔ: ⁷ ki: ⁶ /	"ธงที่ใช้ต้อนรับหน้าในพิธีแห่พระ เป็นธงเปิดทาง ขุย-เปิด หลอ-ทาง ก-ธง"
673. โฮกุน	/kho: ² ku:n ⁴ /	"พิธีเลี้ยงส่งทหารที่อารักขาเทพเจ้า"
674. เจงหลอ	/ce:ŋ ⁷ lɔ: ⁶ /	"หมอลำสำหรับเส้าไม้จันทน์เพื่อเอาควนกลางคว"
675. ฉายคัง	/cha:y ¹ tɛŋ ⁶ /	"โรงเจ"
676. ฉายอิว	/cha:y ¹ iw ⁴ /	"ผู้ที่เข้าร่วมในพิธีกินเจบุงชาวหมขาว"
677. เจง	/che:ŋ ² /	"สะอาด บริสุทธิ์"
678. เจงเบง	/che:ŋ ⁷ be:ŋ ⁶ /	"เทศกาลเช่นไหว้วิญญาณผู้ล่วงลับไปแล้วในช่วงเทศกาลเดือนเมษายนของทุกปี" (เซ็งเมง)
679. เซียม	/chi:am ² /	"ใบทำนายโชคชะตาราศีตามศาลเจ้าหรือวัด"
680. ซิกเซเกียม	/chit ⁷ chɛ: ⁷ ki:am ⁷ /	"คาบที่มีลักษณะคล้ายหิมปลา"
681. ซินเหนียว	/sin ⁷ ni:aw ⁶ /	"เจ้าสาว"
682. ซำซ่องฮู	/sam ⁷ hɔ: ⁷ hu: ² /	"ทหารที่มีความเก่งกล้าสามารถได้รับการยกย่องว่าเป็นเทวดา"
683. เซียน	/si:an ² /	"ผู้สำเร็จ ผู้วิเศษ เทวดา โดยปริยาย หมายถึง ผู้ที่เก่งหรือชำนาญในทางใดทางหนึ่งเป็นพิเศษ เช่น เซียนไฟ เป็นต้น" (เซี่ยน)

คำยืม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
684. ทงหวน	/tɔŋ ⁷ hu:an ² /	"ธงนำวิญญาณของสุตายมีลักษณะเป็น สี่เหลี่ยมผืนผ้ากับไม้ สูดองคือ บุตรชายคนโต"
685. ทัวกิม	/tu:a ³ kim ⁴ /	"กระต่ายทองแสนใหญ่"
686. ทัวเลียน	/tu:a ³ li:an ¹ /	"เกี้ยวประทับของพระสุไใหญ่ หรือพระประธาน"
687. ทัวหา	/tu:a ² ha: ⁷ /	"ลูกหลานและญาติพี่น้องไวทุกข์ให้กับ สุตาย"
688. เตเหลียว	/te: ⁷ li:aw ⁷ /	"ขนมไหว้เจ้า มีขนมหลายชนิดรวมกัน เช่น ขนมจันอับ ขนมกานบัว น้ำตาลกรวด เป็นต้น"
689. เตเลียน	/te: ⁷ li:an ⁶ /	"เรือไรเงิน"
690. เตง	/te: ⁷ ŋ ⁴ /	"ตะเกียงแขวน"
691. ไตลื้อ	/tay ⁷ sɿ: ² /	"นักพรตของจีนพวกหนึ่ง" (ไตลื้อ)
692. ไตถุย	/to: ⁷ thu:y ² /	"บันไดไม้ค้ำที่พระเจ้าใช้ได้ในงานกบเจ"
693. ละ	/tha: ⁷ /	"พระเจ้ากษัตริย์จีน"
694. ลาวเปะ	/tha:w ⁷ pe: ² /	"การแจกผ้าไหมบรรดาญาติของ ผู้เสียชีวิตไปในวันฃาปนกิจที่เป็นแซ่ เครือญาติเดียวกัน"
695. ดิกัว	/thi: ⁷ kiw ⁶ /	"ลูกค้อนเหล็กมีก้านกลมประมาณ 36 - 72 อัน"
696. ดัวเซียม	/thiw ⁷ chi:am ² /	"การเสีงเซียมซี"

คำข้อม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จักรวรรดิภูเก็ต
697. ไตเปะกิมแจ	/thay ² pɛŋ ³ kim ⁴ chɛ: ² /	"ชื่อเทพเจ้าองค์หนึ่ง"
698. บอง	/bɔw: ⁷ /	"หลุมฝังศพ"
699. บองปาย	/bɔw: ⁷ pa:y ⁶ /	"ป่าขี้กบปนหลุมฝังศพ"
700. บู	/bu: ⁴ /	"นักรบฝ่าบูหรือข้าราชการ ฝ่ายทหาร"
701. บุน	/bun ⁶ /	"ข้าราชการฝ่ายพลเรือนดูว่างแสน สิ่งงานต่าง ๆ "
702. ปังเดียบ	/paŋ ⁴ thi:ap ⁷ /	"แจกบัตร"
703. ปายฉีกแจ	/pa:y ⁴ chit ² chɛ: ² /	"พิธีบวงสรวงควาพระเคราะห์ ประจำตัว"
704. ปีดาวจาง	/pi: ⁴ tha:w ⁷ ca:ŋ ⁴ /	"ถักตมเป็ช"
705. ปีวะโปย	/pua ³ po:y ⁴ /	"การถามหมายเลขที่เสียงเชื่อมซี่ ไควว่าใช่หรือไม่ใช่ ไควใช่อุปกรณ ที่ทำจากไม้ 2 อัน มีลักษณะกลมรี เหมือนรูปไต ยกดขึ้นมาประกบกันแล้ว อธิษฐานว่าถ้าใช่ก็ให้ขึ้นคว่าอันไหนขายน เสร็จแล้วก็ปล่อยไม้ที่ประกบอยู่ลงกับพื้น" "มีคอกมไข่เขื่อนยันต์ หรือคักลินเวลา พระเซาประทับทรง"
706. ไปเคียม	/po: ² ki:am ⁷ /	"พิธีคนนำซาในงานแต่งงาน"
707. ตางเต	/pha:ŋ ⁷ te: ⁶ /	

คำคม

การออกเสียง

ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต

708. พอตอ

/phwə²twə⁷/

"งานไหว้บรรพบุรุษผู้ล่วงลับไปแล้ว
เป็นพิธีการส่งวิญญาณของเวทคาพาคิน
หรือเทพเจาต่าง ๆ จะกระทำใน
ช่วงเดือน 7 ของจีน ตั้งแต่ขึ้น 15 ค่ำ
ไปจนถึงสิ้นเดือน ตรงกับเดือน 9 ของไทย
หรือประมาณเดือนสิงหาคม - กันยายน
ในช่วงระหว่างมีงานก็จะนำเอาอาหาร
คาวหวานมาตั้งเรียงไหว เรียกว่า
ปากัว /pa:ɣ⁷pu:ə⁶/
มีการตกแต่งประติมากรรมประคองแกะสลักผัก
ผลไม้สวยงามหรือแสดงความหมาย
ต่าง ๆ ที่จะอบรมสั่งสอนให้คนทำความดี
ละเว้นความชั่ว ตักกิลสอยบายมุข
ทั้งหลาย มีการประกวดไฟรางวัล
ประเภทสวยงาม และประเภทความคิด
ซึ่งแต่ละแห่งจะกำหนดวันส่งเข้าประกวด
เช่น จับสำ /cap³sa:²/ "13 ค่ำ"
ที่ ไชยหัว จับหงอ /cap³hwə:⁷/
"15 ค่ำ" ที่ อามจอสูกองซาง
โรงภาพยนตร์เรัจจิต จับกาว
/cap³ka:w⁴/ "สิบเก้าค่ำ" ที่
บางเหมี่ยว เป็นต้น"

คำยืม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
709. เลียนแก้ว	/li:an ¹ ke:w ⁷ /	"การหมั้นเกี่ยวที่ประทับของพระเป็น วงกลมเวลาที่มีการออกแหในตลาด หรือเวลาประชาชนจุกประทัดใส่"
710. เสี้ยนนา	/si:a ⁷ na: ⁶ /	"ตะกร้าที่ใส่ของจำพวกหูก เข็ม น้ำชา ของดูบาวสาวในงานแต่งงาน ห่าควยไม้ไผ่เป็นชั้น ๆ กลายเป็นโค"
711. หมิวสำ	/mu:a ⁷ sai: ² /	"เสื่อป่านคล้ายกระสอบที่ลูกลาน ผู้ตายใส่ในวันฌาปนกิจ"
712. หงินอำจว	/ŋin ⁷ ?a: ⁴ cu:a ⁴ /	"กระดาษเงินที่ใช้เผาไหวเจ้า"
713. หลาวดูย	/la:w ⁷ thu:y ² /	"บันได"
714. ฟู	/hu: ⁶ /	"ชั้นคของพระจีนเขียนควยผาหรือ กระดาษสีเหลือง" (ฮู)
715. ฟูฮู	/hu: ⁷ cuy ⁴ /	"น้ำสำหรับพระในพิธี"
716. อาม	/?a:m ⁴ /	"ศาลเจ้า"
717. อิวเกง	/?iw ⁷ ke:ŋ ⁴ /	"พระจีนที่เขาประทับทรงออกแหใน ตลาดเพื่อไปรคประชาชน"
718. ชวกโส๊ะ	/hu:a ¹ so? ⁷ /	"เสื่อที่ใช้ทำพิธีสะเดาะเคราะห์"
719. ซองจี่	/hɔ:ŋ ⁷ ci: ⁴ /	"ไม้กลมยาวประมาณ 1 ฟุต ใช้สำหรับเคาะ หรือเชิญให้พระมา เขาประทับร่างทรง"

คำคม

การออกเสียง

ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรีเกิด

720. ฮองสูย

/hɔːŋ⁷suy²/

"สุสานที่บรรจุศพของชาวจีน (ฮวงซุ้ย) คำนี้จริง ๆ แล้ว ความหมายดั้งเดิม จะหมายถึง การดูแลรักษาทำเลที่จะก่อสร้างหรือทำสิ่งต่าง ๆ เช่น ปลุกบารมี ทำการกฐา โรงแรม ตลอดจนคุณที่ทางในการฝังศพ ถ้าใครที่ลักษณะดีก็จะทำให้ลูกหลานอยู่เย็นเป็นสุข หรือทำมณฑาทิประสพความสำเร็จร่ำรวยกิจการต่าง ๆ เจริญก้าวหน้าไปด้วยดี และคำว่า ฮองสูย นี้ ถ้าแปลตามตัว ก็หมายถึง "ลมกับน้ำ" เพราะคำว่า หอง /hɔːŋ²/ แปลว่า "ลม" และ สูย ก็คือ จุย ซึ่งแปลว่า "น้ำ" แต่เมื่อมารวมกับคำว่า หอง ก็เกิดเป็นคำใหม่ที่ออกเสียงเป็น ฮองสูย และความหมายของคำนี้ก็กลายเมื่อใช้ในภูเก็จ ความหมายก็ขยายที่เปลี่ยนไปจาก ความหมายเดิม"

หมวดที่ 5 : ธุรกิจการค้า

คำขี้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
721. กองโป๋ปาย	/kw:ŋ ⁴ ko:pa:y ⁶ /	"ป้ายโฆษณา"
722. กองสี่	/kw:ŋ ⁷ si: ² /	"ชองกลาง หรือกึ่งกลางที่ใช้ รวมกันสำหรับคนหมู่มาก บริษัท" (กึ่งสี่)
723. กอฮุน	/kw:ŋ ⁴ hu:n ² /	"รวมลงทุนด้วยกัน"
724. กำเขี่ยน	/kam ⁷ si:an ² /	"คานาขหมาย"
725. จาวหลอ	/ca:w ⁴ lɔ: ⁷ /	"หนึ้น"
726. เจวปาย	/ce:w ³ pa:y ⁶ /	"ป้ายรานคา"
727. เจอะกองสี่	/cia? ² kw:ŋ ⁴ si: ² /	"กึ่งกึ่งกลาง"
728. เจงเขี้ยว	/che:ŋ ⁷ si:aw ⁷ /	"การชำระสะสางเงินทองที่ขี้ม ติดค้างกันอยู่ มักจะพูดสั้น ๆ เหลือคำว่า เจง คำเขี้ยว"
729. ซาปัว	/sa: ⁷ pu:a ⁶ /	"รานคาช่วงที่ 3 ส่วนมากเป็น รานคาปลีก" (ซาปัว)
730. เซ้ง	/se:ŋ ² /	"โอนสิทธิหรือกิจการไปให้อีกคนหนึ่ง โดยได้รับค่าตอบแทน หรือรับโอนสิทธิ หรือกิจการจากอีกคนหนึ่ง โดยต้อง เสียค่าตอบแทน" (เซ้ง)
731. เซ้งลี	/se:ŋ ⁷ li: ¹ /	"คาขายในทางแก้งกำไร คาขาย เพื่อเอากำไรรี้อีกคนหนึ่ง" (เซ้งลี)

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัฏเกิด
732. เซ่งลิโบโฮ	/se:ŋ ⁷ li: ¹ bo: ⁷ ho: ¹ /	"กิจการไม้"
733. โต	/to: ² /	"ขาดทุน ลมเล็กกิจการ ลมละลาย โตคา /to: ⁴ ta: ⁷ / ก็เรียก" "เจ้าของร้านค้า นายห้าง" (เดาแก่)
734. ดาวเก	/tha:w ⁷ ke: ⁴ /	"ภรรยาเจ้าของร้านค้า หรือ เจ้าของร้านค้าที่เป็นผู้หญิง"
735. ดาวเกเหนียว	/tha:w ⁷ ke: ⁷ ni:aw ⁶ /	"การชักเปอร์เซ็นต์จากการ นำเอาของมาฝากขาย"
736. ถิว	/thiw ² /	"เปอร์เซ็นต์หรือร้อยละ"
737. ปักเซี่ยน	/pat ⁴ si:an ² /	"ไปรษณีย์"
738. โตยกวาน	/pho:y ⁷ ku:an ⁴ /	"จกหมาย"
739. โทย	/pho:y ² /	"ขายสิ่งของโดยวิธีที่ผู้ต้องการ ประมูลราคากันให้สูงขึ้นโดยลำดับ ใครใ้ราคาสูงสุดก็เป็นผู้นั้นคือ หรือการขายทอดตลาด" (เลหลัง)
740. เลหลอง	/le: ⁷ lɔ:ŋ ² /	"บัญชี"
741. เสียว	/si:aw ⁷ /	"สมุดบัญชี"
742. เสียวตอ	/si:aw ¹ phɔ: ⁷ /	"ค่าใช้จ่าย" (ใส่หุข)
743. สอหุข	/sɔ: ² hɔy ⁷ /	"ราคาตลาด"
744. หังเจง	/han ⁷ ce:ŋ ⁶ /	

คำยืม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
745. หุน	/hu:n ² /	"ส่วนที่ลงไปเป็นทุนในการค้า" (หุน)
746. หอปั้ว	/yi: ⁷ pu:a ⁶ /	"ที่จำหน่ายสินค้าช่วงที่ 2 จากผู้ผลิต ส่วนมากเป็นร้านค้าส่ง" (หอปั้ว)
747. หอโฮ	/yi: ⁷ ho: ⁷ /	"เครื่องหมายสำหรับร้านค้าหรือ การค้า ชื่อเสียง" (ยี่ห้อ)

หมวดที่ 6 : เครื่องยา

คำยืม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
748. กอ	/kɔː ⁴ /	"พี่สาวหรือน้องสาวของพ่อ"
749. กอง	/kɔːŋ ⁴ /	"ปู่ ตา" (กง)
750. กอจจ	/kɔːŋ ⁷ cɔː ⁴ /	"ทวด"
751. กิม	/kim ⁷ /	"นาสะโก"
752. กู	/kuː ⁷ /	"พี่ชายหรือน้องชายฝ่ายแม่" (กู)
753. กูกอง	/kuː ⁷ kɔːŋ ⁴ /	"พี่ชายหรือน้องชายของยาย"
754. เกยสาย	/kiːa ⁴ sa:y ⁷ /	"ลูกเขย"
755. เกยซุ่น	/kiːa ⁴ su:n ² /	"ลูกหลาน"
756. โก	/koː ⁴ /	"พี่ชาย" (โก)
757. จาบอเกย	/caː ⁷ bɔː ⁴ kiːa ⁴ /	"ลูกสาว"
758. จาปอเกย	/caː ⁷ pɔː ⁴ kiːa ⁴ /	"ลูกชาย"
759. จอ	/cɔː ⁴ /	"ทวด"
760. จิม	/ci:m ⁴ /	"อาสะโก บางครั้งกันขมิใช้เรียกแทนคำว่าแมตวย"
761. เจ	/ciː ⁴ /	"พี่สาว" (เจ)
762. เจก	/ce:k ³ /	"อาของชายฝ่ายพ่อ" (เจก)
763. เจกกอง	/ce:k ⁴ kɔːŋ ⁴ /	"น้องชายของปู่"
764. ซินกลาง	/sin ⁷ la:ŋ ⁶ /	"ญาติพี่น้องที่มีนามสกุลเดียวกัน"
765. แซ่ม	/chɛː ⁷ ʔɛm ⁷ /	"แม่ของลูกเขยหรือลูกสะโก"
766. ซาเคียว	/saː ⁷ ti:aw ⁷ /	"นาเซยคนที่ 3"

คำศัพท์	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
767. ซิมปู	/sim ⁷ pu: ⁷ /	"ลูกสะเภา"
768. ซูน	/su:n ² /	"หลาน"
769. ตัวโก	/tu:a ³ ko: ⁴ /	"พี่ชายคนโตหรือคนหัวปี"
770. ตัวเคียว	/tu:a ³ ti:aw ⁷ /	"นาเชอคนโต"
771. ตัวอี่	/tu:a ³ ʔi: ⁶ /	"พี่สาวคนโตของแม่"
772. ตัวกลาง	/tiw ⁷ la:n ⁶ /	"พอล"
773. ตัวอ้อม	/tiw ⁷ ʔim ⁴ /	"แม่ชาย"
774. เตย	/ti:a ⁴ /	"พ่อ" (เคย)
775. เตยว	/ti:aw ⁷ /	"นาเชย"
776. บอ	/bo: ⁴ /	"ภรรยา"
777. เปะ	/pe: ³ /	"พี่ชายของพ่อ หรือใช้เรียกชายจีน ที่อายุรุ่นเคยวกับพ่อหรือแก่กว่าพ่อ ด้วยความเป็นชื่อ" (เปะ)
778. ไป	/po: ⁶ /	"คำที่ใช้เรียกหญิงชราแทนคำว่ายาย"
779. เสวตี	/se:w ² ti: ⁷ /	"น้องชาย" (อาตี)
780. เสวหมอย	/se:w ² mɔ:y ⁷ /	"น้องสาว" (หมอย)
781. แส	/sɛ: ⁷ /	"ชื่อสกุลของจีน" (แซ)
782. โส	/so: ¹ /	"พี่สะเภา" (ซอ)
783. หงออี	/ŋw: ⁷ ʔi: ⁶ /	"น้องสาวคนที่ 5 สายแม่"
784. หงันหนา	/ŋin ² na: ¹ /	"เด็ก"
785. หยอ	/yi: ⁷ ku: ⁷ /	"น้องชายแม่คนที่ 2"
786. หยโก	/yi: ⁷ ko: ⁴ /	"พี่ชายคนที่ 2"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
787. หยัจ	/yi:⁷ci:⁴/	"พี่สาวคนที่ 2"
788. หัวักอง ฮัวักอง	/wu:a⁷kw:ŋ⁷/ /hu:a⁷kw:ŋ⁷/	หรือ "ตา"
789. หัวักหมา ฮัวักหมา	/wu:a⁷ma:¹/ /hu:a⁷ma:¹/	หรือ "ชาย"
790. หลายกอง	/la:y⁷kw:ŋ⁴/	"ปู่"
791. หลายหมา	/la:y⁷ma:¹/	"ซา"
792. อาหมา	/ʔa:³ma:¹/	"คำรวมที่ใช้เรียก ซา ซาย บางครั้งใช้เรียกแทนคำว่าแมควย" (อาหมา)
793. อาอ้อ	/ʔa:³ʔi:⁶/	"นางสาว บางครั้งก็ใช้เรียกแทน คำว่าแมควย" (อาอ้อ)
794. อ้ม	/ʔəm⁴/	"ป้าสะโก" (อ้ม)
795. อาง	/ʔa:ŋ⁴/	"สามี่"
796. เขียตัก	/hi:a⁷ti:⁷/	"ญาติพี่น้อง"

หมวดที่ 7 : อาชีพ - ตำแหน่ง

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
797. กออำม	/kɔː²ʔa:m⁴/	"ผู้ดูแลศาลเจ้า"
798. กวยตีว	/ku:a⁷ti:w⁴/	"นายอำเภอ"
799. กาวอวน	/ka:w⁴u:an⁶/	"ครู"
800. กูล	/ku:⁷li:²/	"ลูกจ้าง"
801. กุนซ้อ	/ku:n⁷sɔ:²/	"ที่ปรึกษา" (กุนซ้อ)
802. โกเสง	/ko:⁷se:ŋ²/	"นักร้อง"
803. จงสูน	/cɔŋ⁴su:n⁶/	"ผู้จัดการใหญ่"
804. จับกาง	/cap³ka:ŋ⁴/	"กรรมกร" (จับกัง)
805. จายหู	/ca:y⁷hu:⁷/	"เสมือน"
806. จุนจู	/cun⁷cu:²/	"ผู้อำนวยการเรือ หัวหน้า ผู้จัดการเรือสินค้า"
807. เจงฉาน	/ce:ŋ⁴cha:n⁶/	"ท่านา"
808. เจงหัง	/ce:ŋ⁴hɛŋ⁶/	"ท้าวสวน"
809. ฉายหอง	/cha:y⁷hɔ:ŋ⁶/	"ช่างตัดผ้า"
810. ฉินเตง	/chin⁷te:ŋ⁴/	"เลขานุการ"
811. ฉิวเหลงหัง	/chiw⁷le:ŋ⁷hɛŋ⁶/	"สวนยาง"
812. ฉือฉิง	/chi:a⁷chɛŋ⁶/	"ช่างกลึง"
813. ซ้ายเซ็ช	/sa:y²chi:sa²/	"ซัปรด"
814. ซินเส	/sin⁷sɛ:²/	"ทอม หรือครู"
815. โตยเซ็ช	/to:y⁴chi:sa²/	"กระเป๋ารด"
816. ไตกอง	/tay⁷kɔ:ŋ⁴/	"นายท้ายเรือจับปลา" (ไตกอง)

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัฏเกิด
817. ถาวฉิว	/tha:w ⁷ chiw ¹ /	"หัวหน้าคนงานแตกเครื่อง"
818. บองแมะ	/bɔ:w ⁷ mɛ: ⁷ /	"หมอบจับที่จักรตรวจโรค"
819. เป้ง	/pe: ⁴ /	"ทหาร"
820. ลอยฮา	/lɔ:y ² ʔa: ⁴ /	"ทนาย"
821. สิวเสี้ยว	/siw ⁷ si:aw ⁷ /	"คนเก็บเงิน พนักงานเก็บเงิน"
822. เสี้ยวหลาง	/si:aw ⁷ la: ² cu: ⁴ /	"สุพิทาศา"
823. เส็งลิหลาง	/se: ⁷ li: ² la: ⁷ /	"พอค"
824. ไสฮู	/sɔy ⁷ hu: ⁷ /	"ช่างชาวจีน"
825. หนก้อ	/ni: ⁷ kw: ⁴ /	"แม่ชี"
826. หยฉิว	/yi: ⁷ chiw ¹ /	"ผู้ช่วยหัวหน้าคนงานแตกเครื่อง"
827. หยออง	/yi: ⁷ wɔ: ⁶ /	"สุวรรณสาร"
828. หลงจู	/lɔ:w ² cu: ⁴ /	"ผู้จัดการ" (หลงจู)
829. หาวเตง	/ha:w ⁷ te: ⁴ /	"การโรง"
830. หาวเตยว	/ha:w ⁷ ʔi:aw ⁴ /	"อาจารย์ใหญ่"
831. โหยเสี้ยว	/ho:y ⁷ si:aw ⁷ /	"พระสงฆ์"
832. ออง	/wɔ: ⁶ /	"กษัตริย์ เจ้า"
833. อีเสง	/ʔi: ⁷ se: ² /	"แพศ"
834. ฮองเต	/hɔ:w ⁷ te: ⁷ /	"จักรพรรดิของจีน" (ฮองเต)

หมวดที่ 8 . กีฬาและการพนัน

คำไทย	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี กัต
835. กัก	/kək ³ /	"การแทงการพนันประเภทกุงปลา โดยวิธีแทงมุม แขนงถูกใจมือจ่าย 1 เทา เพี้ยนมาจากคำว่า กาก /ka:k ³ / ซึ่งแปลว่า แขนงมุม"
836. กังดู	/kaŋ ³ hu: ² /	"ความชำนาญในเชิงศิลปะ"
837. กิว	/kiw ⁶ /	"ลูกบอล"
838. จับหยก	/cəp ³ yi: ⁷ ki: ⁴ /	"การเล่นการพนันชนิดหนึ่งของจีน มีไพ่ห้าตัวไม่เป็นแผนบาง ๆ รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า 12 แผ่น" (จับหยก)
839. จอกกิว	/cɔ:k ² kiw ⁶ /	"ฟุตบอล"
840. ฉวน	/chu:an ⁷ /	"วิธีการแทงการพนันประเภทกุงปลา วิธีหนึ่ง แขนงถูกใจมือต้องจ่าย 1 เทา"
841. ชิวจย	/siw ⁷ cuy ⁴ /	"ว่ายนํ้า"
842. ตาง	/ta:ŋ ⁷ /	"วิธีการแทงการพนันประเภทกุงปลา วิธีหนึ่ง แขนงถูกใจมือต้องจ่าย 2 เทา"
843. ตาว	/ta:w ⁶ /	"ลูกมาเฟียสำหรับใช้ทอดเคียวแถม เล่นการพนัน" (เตา)
844. โตะกัว	/to ⁷ kiw ⁶ /	"ปิงปอง"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัคภูเก็ท
845. ถั้ว	/thiw ² /	"การชักเอาเงินจากตาไท้เป็นฐัแห่งถูก ใบการพนับางชนิด" (ตง)
846. เบง	/be:ŋ ⁶ /	"วิธีการแห่งการพนัประเภทถูกปลา อื่กวิธีหนัแห่งถูกแจมือคองจ่าย 1 เทา"
847. ป่าห	/pa: ⁴ hi: ⁷ /	"การแสดงกลหรือกายกรรมของ นักแสดงเรรอนคาคมทต่าง ๆ เพื่อ จุคประสงค์ใบการชขายยา" (ป่าห)
848. ป่าทกั้ว	/pa:y ⁷ kiw ⁶ /	"วอลเลย์บอล"
849. ปัวะเก็ชว	/pua? ³ ki:aw ² /	"การเล่นการพนั"
850. เป้ว	/pe:w ⁴ /	"การพนัชนิดหนัคกลายการจับฉลาก"
851. เป้วโฮย	/pe:w ⁷ ho:y ⁷ /	"เล่นแชร์ ประมูลแชร์"
852. พะกุน	/pha? ¹ ku:n ⁶ /	"คอบมย"
853. พะเฉง	/pha? ¹ che:ŋ ⁷ /	"ชิงป็น"
854. เลี่ยน	/li:an ¹ /	"การหมุนลูกเตาใบการเล่นการพนั ประเภทถูกปลา"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
855. สามก๊อก	/sa:m ⁷ kw:k ³ /	<p>"การพนันชนิดหนึ่ง ที่ใช้ไม้แกะเป็นรูปต่าง ๆ มีลักษณะเป็นวงกลมเหมือนเหรียญบาท สูงประมาณครึ่งนิ้ว แบ่งเป็นสี่ค่ากับแดง มีอยู่ 7 ตัว เรียงลำดับ ดังนี้ ออง /w:ŋ⁶/ ชื่อ /sɿ:⁷/ เจี้ยว /chi:aw⁷/ ก้อ /kɿ:⁴/ แบ /bɛ:⁴/ ผาว /pha:w⁷/ จุก /cu:t³/ ทุกตัวจะมีตัวเหมือนกันเป็นคู่ ยกเว้นตัว จุก จะมีอยู่ 5 ตัว ถ้าเรียงตัว ออง ชื่อ เจี้ยว หรือก้อ แบ ผาว ชุดละ 3 ตัว ก็จะเรียกว่า "สามก๊อก" (ดูคำอธิบายเพิ่มเติม</p>
856. สามผี	/sa:m ⁷ phi: ² /	"ตัวสามก๊อกที่เป็นตัว จุก 3 ตัว"
857. สี่ผี	/si: ⁷ phi: ² /	"ตัวสามก๊อกที่เป็นตัว จุก 4 ตัว"
858. หน้ากัว	/na: ⁷ kiw ⁶ /	"บาสเกตบอล"
859. หมาจอก	/ma: ⁷ chɔ:k ⁷ /	"โพนกกระจอก"
860. ห้อยอด	/yi: ⁷ ʔit ³ /	"การเล่นไพ่แบบหนึ่งนับแต้มรวม 21 แต้ม" (ห้อยอด)
861. ห่องโจย	/hɔ:ŋ ⁷ cho:y ² /	"ราว"
862. โหยถาว	/ho:y ⁷ tha:w ⁶ /	"หัวท้าวแห่"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
863. ออ	/ʔw: ⁴ /	"วิธีการแหงการทักปะเภททุงปลา วิธีหนึ่ง แหงตูกแจมอจาย 3 เหา"
864. อนุ	/ʔan ⁴ tu: ⁷ /	"การกำหนดจำนวนเงินที่ใช้เล่น การพนันของแจมอวาตูละโคเสียกัน ครั้งละสูงสุดไม่เกินที่กำหนด"
865. อางตี	/ʔa:n ⁷ ti: ⁷ /	"การเล่นไพ่ของชนคหนึ่งของจีน"
866. อุกิว	/ʔu: ² kiw ⁶ /	"แบคมินตัน"

หมวดที่ 9 : เสื้อผ้า - เครื่องแต่งกาย - เครื่องประดับ

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
867. กัวสำ	/ku:a ⁷ sa: ² /	"เสื้อกันหนาว"
868. กิมเหลียน	/kim ⁷ li:an ⁷ /	"สร้อยทอง"
869. กัผาว	/ki: ⁷ pha:w ⁷ /	"กระโปรงสุดผ้าข้างของ ผู้หญิงจีน" (กัเท้า)
870. กุน	/ku:n ⁴ /	"ชลิบเขียบหุ้มริมผ้า" (กุน)
871. กุน	/ku:n ⁶ /	"กระโปรง"
872. ขอ	/khɔ: ⁷ /	"กางเกง"
873. ขอตัว	/khɔ: ² tu:a ⁷ /	"เข็มขัด"
874. จันจู	/cin ⁷ cu: ⁴ /	"มุก ไชมุก"
875. จุยมัว	/cuy ⁴ mu:a ² /	"ผ้าขาวมา"
876. ฉิวกุน	/chiw ² ku:n ⁴ /	"ผ้าเช็ดหน้า"
877. ฉิวจ	/chiw ² ci: ⁴ /	"แหวน"
878. ฉิวเปา	/chiw ² pe:w ⁴ /	"นาฬิกา"
879. ฉิวเหลียน	/chiw ² li:an ⁷ /	"กำไล"
880. ชาเกชะ	/cha: ⁵ kia: ⁷ /	"รองเท้าไม้"
881. ทิว	/tiw ⁶ /	"ผ้าแพร"
882. ทิวขอ	/tiw ⁷ khɔ: ⁷ /	"กางเกงแพร"
883. ตงขอ	/tin ⁷ khɔ: ⁷ /	"กางเกงขายาว"
884. เตขอ	/te: ⁴ khɔ: ⁷ /	"กางเกงขาสั้น"
885. โบธ	/bo:y ² /	"ถุงเท้า"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
886. ปอเอ	/pɔ: ⁴ ɛ: ⁶ /	"รองเท้าผ้าใบ"
887. ไปยข้ม	/pɔ:y ⁷ sim ² /	"เสื้อกลาม"
888. ผางจอย	/pha:n ⁷ cuy ⁴ /	"น้ำหอม"
889. ไผยเอ	/phɔ:y ⁷ ɛ: ⁶ /	"รองเท้านั่ง"
890. สำเส	/sa: ⁷ se: ² /	"หวี"
891. สำ	/sa: ² /	"เสื้อ"
892. หลายขอ	/la:y ⁷ khɔ: ⁷ /	"กางเกงใน คนทั่วไปมักจะเรียกกันว่า ขอใน /khɔ: ⁷ nay ⁵ /"
893. หลายสำ	/la:y ⁷ sa: ² /	"เสื้อเชิ้ต"
894. หวีสำ	/wu:a ⁷ sa: ² /	"เสื้อนอก ชาวภูเก็ตเรียก แม่เสื้อ /mɛ: ⁶ sə: ² /"
895. หอสำ	/hɔ: ⁷ sa: ² /	"เสื้อฝน"
896. ออศอ	/ʔɔ: ⁷ tɔ: ⁴ /	"ผากันเปื้อนที่คาดคิ้วหน้าอกเด็กเล็ก ๆ "
897. เอ	/ɛ: ⁶ /	"รองเท้า"
898. เอขนจ	/ʔi:an ⁷ ci: ⁴ /	"ลิปสติก"
899. เอขน	/ʔi:am ⁴ /	"ผากันเปื้อนของทอครีวแม่ครีว หรือผากันใช้คาดคิ้วหน้าอกพระทามาเขา ประทับร่างทรงสำหรับกันเปื้อน" (เอี่ยม)
900. ฮีกาว	/hi: ⁵ ka:w ⁴ /	"คู่มือ"
901. ฮูน	/hu:n ¹ /	"แปรง"

หมวดที่ 10 อวัยวะ

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
902. ก	/ki:7/	"ไผ"
903. กูดาว	/ku:t ⁴ tha:w ⁶ /	"ซีโครง"
904. ขา	/kha:2/	"ซา เหา"
905. จี	/ci:4/	"ลิ้น"
906. จบาย	/ci:7ba:y ⁴ /	"อวัยวะเพศหญิง"
907. เจงกะ	/ce:n ⁴ ka:3/	เล็บ"
908. เจงดาว	/ce:n ⁴ tha:w ⁶ /	"นิ้ว"
909. เจชว	/ci:aw ⁴ /	"อวัยวะเพศผู้ชาย"
910. ฉิว	/chiw ¹ /	"แขน มือ"
911. ฉิว	/chiw ² /	"หนวด"
912. ฉย	/chuy ⁷ /	"ปาก"
913. ฉยท	/chuy ¹ khi:2/	"ฟัน"
914. ฉยเต	/chuy ¹ phe:2/	"นกก"
915. ทอจาย	/tɔ:7ca:y ⁶ /	"ตะกือ"
916. ดาวคาก	/tha:w ⁷ kha:k ⁷ / หรือ	"หัว"
ดาว	/tha:w ⁶ /	
917. ปักจิว	/bak ³ ciw ⁴ /	"ตา"
918. ปัน	/bi:n ⁷ /	"หนา"
919. ปักคอ	/pak ³ tɔ:4/	"ทอง"
920. ผี	/phi:7/	"จมูก"
921. สีนกู	/sin ⁷ ku:4/	"ร่างกาย"
922. สิม	/sim ² /	"หัวใจ"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
923. เสี่ย	/sɪa ² /	"เสียง"
924. หมอ	/mɔ: ⁶ /	"นม ขน"
925. หล่นเจี้ยว	/lan ⁷ ciaw ⁴ /	"อวัยวะเพศชาย"
926. ท้อ	/hi: ⁷ ʔa: ⁴ /	"ชู"
927. เพลง	/le: ² ŋ ² /	"นม"
928. อามอาทูน	/ʔa:m ⁷ ʔa: ⁴ ku:n ⁴ /	"ทอ"
929. เหว	/ʔe:w ⁴ /	"สระเหว"
930. เฮงคาม	/he: ⁷ kha:m ¹ /	"หนาก"

หมวดที่ 11 สถานที่

คำข้อม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
931. กงกวน	/kɔŋ ³ ku:an ² /	"สโมสร"
932. กอจวน	/kɔ: ⁷ ca:n ⁴ /	"บริเวณที่อยู่ระหว่างถนนกระทั่งสะพานหินหรือบ้านบางเหนียว"
933. กังตางดอง	/kɔŋ ⁴ ta:n ⁷ thɔ: ^ŋ ¹ /	"สุสานกว้างตุง ถนนทักษิณ"
934. จับโฮยเคียม	/cap ³ ho:y ² ti:am ⁷ /	"ร้านขายของแห้งต่าง ๆ ที่เป็นอาหาร"
935. จุชกา	/cuy ⁴ ka:w ⁴ /	"ชุน้ำ"
936. จุชตย	/cuy ⁴ tuy ⁷ /	"บริเวณชอยกูธร"
937. ฉิมแจ	/chim ⁷ cɛ: ⁴ /	"บริเวณชายบ่อน้ำโบราณเป็นลานชักร้าง เช่น ไร่ชักร้าง ล่างจวน"
938. ฉือเก	/chi:a ⁷ ke:ŋ ⁴ /	"โรงเก็บรถ"
939. ชินเตงป่าง	/chin ⁵ te:ŋ ³ pa:ŋ ⁶ /	"สำนักงาน"
940. ชิคคำ	/sit ⁷ tam ⁴ /	"ตำบลสะปำ"
941. ชินเคซัว	/sin ⁷ ke: ⁷ su:a ² /	"เขารัง"
942. ชินหลอ	/sin ⁷ lɔ: ⁷ /	"บริเวณถนนตีบ"
943. เซียงไฮ	/si:an ⁷ hay ¹ /	"ชื่อเมืองในประเทศจีน" (เซี่ยงไฮ้)
944. ตงกอก	/toŋ ³ kw:k ³ /	"ประเทศจีน" (ตงกอก)
945. คัวกาง	/tu:a ³ ka:ŋ ⁴ /	"คลองใหญ่"
946. คัวโพ	/tu:a ³ pho: ² /	"ตลาดใหญ่ ตั้งแต่บริเวณถนนกลางถึงสี่แยกถนนเขาวราช"
947. เตหลาว	/te: ⁷ la:w ⁶ /	"ร้านขายน้ำชา"

คำขี้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
948. เต้มดาว	/ti:am ⁴ tha:w ⁶ /	"ร้านขายของ"
949. เต้มอา	/ti:am ⁴ ʔa: ⁴ /	"ร้านค้าเล็ก ๆ"
950. ไตอวน	/tay ⁷ ru:an ⁶ /	"ชื่อเกาะในทะเลจีนใต้อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของมณฑลยูนนาน" (ไต้หวัน)
951. เถย	/thi:a ² /	"ห้องโถง"
952. บานसान	/ba:n ⁷ sa:n ² /	"ตลาดสด ย่านพจนานุกรมใต้ อธิบายว่า มาจากภาษาเปอร์เซีย Barza ซึ่งแปลว่าตลาดคนดีแต่ผู้วิจัยได้รับการยืนยันจากผู้ออกภาษาทุกท่านและผู้สอบทานว่าชาวจีนภูเก็ตได้ใช้พูดกันมานานแล้ว ในที่นี้ผู้วิจัยจึงถือว่าคำนี้เป็นคำขี้มภาษาจีนยูนนานที่ใช้ในจังหวัดภูเก็ต"
953. ปัก	/bi: ⁴ ka: ⁴ /	"โรงสี"
954. เบดาว	/be: ⁴ tha:w ⁶ /	"หาเรือ"
955. ปักเกย	/pak ⁴ ki:a ⁴ /	"ชื่อเมืองหลวงของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนจีน" (ปักกิ่ง)
956. ปั้นแป	/pan ⁴ pe: ⁶ /	"ระเบียง คาคพ้า กั้นสาค"
957. ปายถั่ว	/pa:y ⁷ thu:a ² /	"ร้านค้าแผงลอย"
958. พะเกศว	/pha ² ke: ⁷ tiw ⁶ /	"หมู่บ้านบางคู อยู่ระหว่างบ้านสะปำกับบ้านเกาะแก้ว" ความหมายของคำเดิมแปลว่า "บอนชนไก่" พะ-คี เก-ไก ซึ่งในอดีตบริเวณทั้งกลาวนั้นเคยมีบอนชนไกอยู่

คำยืม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
959. สัวเตง	/su:a ⁷ te:n ⁴ /	"บ้านนอก ชนบท อำเภอใกล้เคียง ๆ จากตัวเมือง บางครั้งใช้ในความหมายว่า "ห่าอะไรที่ลาหลังไม่ทันสมัยคาว"
960. สัวดาว	/su:a ⁷ tha:w ⁶ /	"เมืองชัวเดา"
961. สี้เต็กซา	/si: ¹ tek ³ kha: ² /	"บริเวณที่อยู่ระหว่างป้อมน้ำมันเอสโซ่ ฝั่งหน้าโรงเรียนประจำสตรีวิทยา หรือที่ฝั่งศพสนามสุระกุล
962. หงอคาช	/hɔ: ⁷ kha: ⁵ khi: ⁷ /	"บริเวณหน้าบ้าน"
963. หงมसान	/hɔ: ⁷ m ² sa:n ² /	"บริเวณทางไปอำเภอกะทู้ อยู่ระหว่างหลักกิโลเมตรที่ 5 - 6"
964. หอปากกงกวน	/hɔ: ² pa: ⁷ kon ³ ku:an ⁴ /	"สมาคมลูกเสือ" ปัจจุบันเป็นที่ตั้งของสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต
965. หมอหลาว อางหมอหลาว	/mɔ: ⁷ la:w ⁶ / หรือ /ʔa: ⁷ hɔ: ⁷ mɔ: ⁷ la:w ⁶ /	"บ้านคึกหรือคุดหาสนที่มีรูปทรงแบบฝรั่ง"
966. หลักกองสี	/lak ⁷ kwɔ: ⁷ si: ² /	"บริเวณที่อยู่ระหว่างป้อมน้ำมัน เซลล์เมืองใหม่บริการผังแขวงการทางภูเก็ต ถนนเทพกษัตรี"
967. หลาว	/la:w ⁶ /	"ภักตาคาร" (เลา)
968. หลาวเตง	/la:w ⁷ te:n ⁴ /	"ซีเบน" (เลาเตง)
969. หางอาราย	/ha:n ⁷ ʔa: ⁴ ra:y ⁷ /	"บริเวณช่อขรมณี"
970. อาวเก	/ʔa:w ⁷ ke: ⁴ /	"บริเวณถนนตะกั่วป่า"
971. อาวป่า	/ʔa:w ⁷ pa: ⁴ /	"ทางขึ้นเขารัง บริเวณที่ฝั่งศพวัดคูณชี"
972. เอหมิง	/ʔe: ⁷ mɔ:n ⁶ /	"สถานที่ราชการ ที่ทำการรัฐบาล"

หมวดที่ 12 ลักษณะนาม - จำนวน - मात्रา

	คำยืม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัคภูเก็ท
973.	ชอง	/khɔːŋ ⁷ /	"ชูนช"
974.	อ็อค	/ʔi:t ³ /	"หน่ง"
975.	หย	/yi: ⁷ /	"สอง"
976.	สา	/sa: ² /	"สาม"
977.	สี่	/si: ⁷ /	"สี่"
978.	หงอ	/hɔ: ⁷ /	"หา"
979.	หลาก	/la:k ² /	"หก"
980.	ฉีก	/chi:t ⁷ /	"เจ็ด"
981.	เปะ	/pe: ³ /	"แปด"
982.	กา	/ka: ⁴ /	"เก้า"
983.	จาบ	/ca:p ³ /	"สิบ"
984.	จับอ็อค	/cap ³ ʔi:t ³ /	"สิบเอ็ด"
985.	จับหย	/cap ³ yi: ⁷ /	"สิบสอง"
986.	หยจับ	/yi: ⁷ cap ³ /	"ซิบ"
987.	หยจับอ็อค	/yi: ⁷ cap ³ ʔi:t ³ /	"ซิบเอ็ด"
988.	หยจับหย	/yi: ⁷ cap ³ yi: ⁷ /	"ซิบสอง"
989.	สาจับ	/sa: ⁷ cap ³ /	"สามสิบ"
990.	สาจับอ็อค	/sa: ⁷ cap ³ ʔi:t ³ /	"สามสิบเอ็ด"
991.	สาจับหย	/sa: ⁷ cap ³ yi: ⁷ /	"สามสิบสอง"
992.	ฉิกปะ	/cit ³ pa: ³ /	"หน่งร้อย"
993.	ฉิกปะอ็อค	/cit ³ pa: ³ ʔi:t ³ /	"หน่งร้อยเอ็ด"

คำยืม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
994. เฌง	/che:n ² /	"หนึ่งพัน"
995. จับเฌง	/cap ³ che:n ² /	"หนึ่งหมื่น"
996. จับบ้าน	/cap ³ ba:n ⁷ /	"หนึ่งแสน"
997. จิตปะบาน	/cit ³ pa ⁷ ba:n ⁷ /	"หนึ่งล้าน"
998. จิตเขว	/cit ³ che:w ⁵ /	"1 ชุด"
999. ข่าซี	/kha: ⁷ khi: ⁷ /	"หลา มักจะใช้วัดความยาวของ สิ่งของ เช่น บ้าน"
1000. จิตบ่า	/cit ³ ba: ⁷ /	"หลา มักจะใช้วัดความยาวในการ ซื้อชายผ้า"
1001. สู้	/su: ⁷ ku: ⁴ /	"1 ใน 4 ของ หลา มักจะใช้ชุกกัน ในเวลาซื้อชายผ้า"
1002. จิตบ	/cit ³ bi: ⁴ /	"1 เมตร"
1003. กงลิ	/kon ³ li: ¹ /	"1 กิโลเมตร"
1004. จิตกวน	/cit ³ ku:an ⁷ /	"1 ซอก"
1005. จิตเจ็ยะ	/cit ³ cia: ³ /	"1 ศอก"
1006. จิตตอย	/cit ³ tuy ⁷ /	"1 กุ"
1007. จิตเตง	/cit ³ te:n ⁴ /	"1 คัน"
1008. จิตเตยว	/cit ³ ti:aw ⁴ /	"1 ไบ แตน"
1009. จิตโปย	/cit ³ po:y ⁴ /	"1 แกว"
1010. จิตผิต	/cit ³ phit ⁷ /	"1 ทัพ"
1011. จิตเลียบ	/cit ³ li:ap ¹ /	"1 ลูก"
1012. จิตจ	/cit ³ ci: ⁶ /	"1 สลึง ใช้เรียกในการซื้อชาย ทอง เช่น ทอง 1 สลึง ก็เรียก 1 จี่"

คำข้ม

การออกเสียง

ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต

1013.

เตย

/thi:ap⁷/

"ชุด ห่อ ฉับ"

1014.

ก

/ki:⁴/

"อัน แหง"

1015.

ขุน

/hu:n²/

"มาตรการความยาวของจีน" (ทูน)

หมวดที่ 13 ต้นไม้ - ดอกไม้ - ผลไม้

คำยืม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
1016. กัณหา	/kan ³ na:1/	"ลูกส้มอ"
1017. กาเปก	/ka:7pe:k ⁴ /	"หน่อไม้ดำ"
1018. กาม	/ka:m ⁴ /	"ส้ม"
1019. กั้นเจ้า	/kin ⁷ ce:w ³ /	"กล้วย"
1020. เก๊กฮั่ว	/kek ³ hu:a ² /	"ดอกเก๊กฮั่ว เมื่อนำมาตากแห้งแล้ว ใส่ในชงกับใบชา หรือต้มกับน้ำตาล ใช้ดื่มแก้กระหาย" (เก๊กฮวย)
1021. ไทจี้	/ko:y ³ ci: ⁴ /	"ผลไม้"
1022. ฉาว	/cha:w ¹ /	"หญ้า"
1023. ฉิวจาง	/chiw ⁷ ca:n ⁶ /	"ต้นไม้ม"
1024. ฉิวเหว	/ciw ⁷ hew ¹ /	"ใบไม้ม"
1025. ฮี้กัว	/si: ⁵ ku:a ⁴ /	"นศงโม"
1026. ทัวจู	/tu:a ³ cu: ⁶ /	"ก้นสำปะหลัง"
1027. ดอเหลียน	/tho: ⁷ li:an ⁶ /	"ทุเรียน"
1028. บกกัว	/bok ³ ku:a ⁴ /	"มะละกอ"
1029. บุนกุยฮั่ว	/bun ⁷ kuy ⁴ hu:a ² /	"ทุหลาบ"
1030. โบฮ	/bo:y ⁶ /	"ชื่อพรรณไม้ชนิดหนึ่ง"
1031. โบทาน	/bo: ³ ta:n ⁴ /	"ชื่อดอกไม้ชนิดหนึ่งของจีนมีดอก หลายสี" (โบตัน)
1032. ป่าวเต	/pa:w ⁷ te: ⁶ /	"ชมพู่น้ำดอกไม้"
1033. ปั้นหลาง	/pin ⁷ la:n ⁶ /	"หมาก"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัฏเก็ด
1034. เป้งโก	/pe:ŋ ⁷ ko: ⁴ /	"แอปเปิ้ล"
1035. ไปโต	/po: ⁷ to: ⁶ / หรือ	"อรุณ"
ปูโต	/pu: ⁷ to: ⁶ /	
1036. ไปฮเซี่ยน	/po:y ⁴ si:an ² /	"พรรณไม้นกหนึ่งต้นเป็นเหลี่ยมหนาม แหลมมีดอกเล็ก ๆ เป็นกระจุก โคนมาฉี สีแดงหรือชมพู" (ไปฮเซี่ยน)
1037. เขียมบู	/yi:am ² bu: ⁷ /	"ชมพู"
1038. โลอา	/lay ⁵ ʔa: ⁴ /	"ศาล"
1039. ส่วยอา	/su:ay ² ʔa: ⁴ /	"มะม่วง"
1040. ส่วยอาฉิว	/su:ay ² ʔa: ⁴ chiw ⁷ /	"คนมะม่วง"
1041. สั้งกาม	/siŋ ⁷ ka:m ⁴ /	"มะนาว"
1042. เสี่ยหลิว	/si:ɛ ⁷ liw ⁶ /	"ทับทิม"
1043. หลอตัน	/lo: ⁷ tin ⁶ /	"พรรณไม้นกหนึ่งใช้เป็นฮาพิชชาแมลง ที่กินใบผัก หรือใช้เป็นฮาเบือปลา" (โลตัน)
1044. หนาปวค	/na: ⁷ pu:at ⁴ /	"ฝรั่ง"
1045. หลิว	/liw ⁶ /	"พรรณไม้นกหนึ่งออกดอกเป็นช่อกลม ๆ ยาวประมาณ 2.5 - 4 เซนติเมตร กิ่งและใบหอยลงมา นิยมปลูกเป็นไม้ประดับ" (คนหลิว)
1046. เหลียนฮัว	/li:an ⁷ hu:a ² /	"ดอกบัว"
1047. หลาวเหว	/la:w ² hew ¹ /	"พญ"
1048. เหลงเหงง	/le:ŋ ⁷ ŋe:ŋ ² /	"ลำไย"
1049. หลัจ	/lay ⁷ ci: ⁴ /	"ลิ้นจี่"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
1050. อองหลาย	/ʔwəŋ ⁷ la:y ⁶ /	"สี่ประทศ"
1051. อังหมอตัน	/ʔaŋ ⁷ mɔ: ⁷ ta:n ⁴ /	"เงาะ แต่เวลาพูดจริงๆ จะคิดว่า อังออกเหลือคำว่า หมอตัน"
1052. อัวฮา	/ʔiw ⁷ ʔa: ⁴ /	"ส้มโอ"
1053. เอ็ย	/ʔi:a ⁶ /	"มะพร้าว"
1054. เอ็ยฉ้า	/ʔi:a ⁷ chiw ⁷ /	"ทมะพร้าว"
1055. ฮัว	/hu:a ² /	"ทอกไม้"

หมวดที่ 14 คำเรียกชนชาติ

คำสยาม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
1056. กงฮู	/kon ³ hu: ² /	"ชื่อชนชาวจีนส่วนหนึ่งที่อยู่ในเขตผลกวางตุ้ง"
1057. กงตาง	/kin ⁴ ta: ⁴ /	"เป็นชื่อที่ชาวจีนยกเกี้ยนเรียกเขตผลกวางตุ้ง"
1058. แคกลาง	/kha: ⁷ la: ⁶ /	"ชื่อจังหวัดหนึ่ง อยู่ทางตะวันออกและตะวันตกจากเขตผลยกเกี้ยน ไปจนถึงกวางสีและทางตอนเหนือของเขตผลกวางตุ้ง" (จีนแค)
1059. เต็กกอก	/tek ³ ko:k ³ /	"ประเทศเยอรมัน"
1060. เตจิว	/te: ⁴ ciw ⁴ /	"จีนชาวเมืองเตจิวในเขตผลกวางตุ้ง"
1061. ตังกลาง	/tin ⁷ la: ⁶ /	"คนจีน" (ตังนง)
1062. สิงคาโพ	/sin ⁷ kha: ⁵ pho: ² /	"สิงคโปร์"
1063. หววก้อกลาง	/wu: ^{a7} ko:k ³ la: ⁶ /	"คนตางชาติ"
1064. หมาทลาฮอ	/ma: ² la: ^{y7} a: ⁴ /	"มลาฮู"
1065. หายกลางฮา	/ha: ^{y2} la: ⁶ a: ⁴ /	"ชาวเล"
1066. เหลชวาก้อ	/li: ^{aw7} ko:k ³ /	"ประเทศลาว"
1067. ไหลลาม	/hay ² la: ^{m6} /	"ชนชาติจีนสาขาหนึ่งที่เกาะไหหลำ"
1068. อังหมอ	/ʔan ⁷ mwa: ⁶ /	"ฝรั่ง แปลตรง ๆ ว่า สมแดง อัง - แแดง หมอ - สม" (อังหมอ)
1069. อวคนลาม	/ʔu: ^{at3} la: ^{m6} /	"ญวน"
1070. อินตอ	/ʔin ⁴ to: ⁷ /	"อินเดียน"
1071. เองก้อ	/ʔe: ⁷ ko:k ³ /	"ประเทศอังกฤษ"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
1072. ฮกเกี้ยน	/hok ¹ ki:an ⁷ /	"ชาวจีนสาขาหนึ่งอยู่ในเขตชลประทาน"
1073. ฮวกกอก	/hu:at ¹ kok ³ /	"ประเทศฝรั่งเศส"
1074. ฮวนกลาง	/huan ⁷ laŋ ⁶ /	"คนป่า คนไร่การศึกษา เป็นคำที่ชาวจีน เคยเรียกคนไทยในสมัยก่อน"

หมวดที่ 15 ยานพาหนะ

คำขี้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรีภาค
1075. ขาฉลานเข็ช	/kha:n ⁷ la:n ⁷ chi:a ² /	"รถลาก"
1076. คาคะเข็ช	/kha: ⁵ ta? ³ chi:a ² /	"จักรยาน"
1077. ฐน	/cu:n ⁶ /	"เรือ"
1078. ญคชย	/chut ¹ khuy ⁷ /	"ล้อไอเสียรถ"
1079. เจ็ชกำ	/chi:a ⁷ khəm ⁷ /	"ขาตั้งรถจักรยานและจักรยานยนต์"
1080. เจ็ชเลง	/chi:a ⁷ le:ŋ ² /	"ข้างรถ"
1081. เจ็ชเพลย	/chi:a ⁷ li:an ⁷ /	"โซ่รถ"
1082. เข็ช	/chi:a ² /	"รถ"
1083. ซาเล็ชเข็ช	/sa: ⁵ li:an ² chi:a ² /	"รถสามล้อ" (ซาเลง)
1084. โซสี่	/so: ² si: ⁶ /	"ดอกกุญแจ"
1085. โซดาว	/so: ² tha:w ⁶ /	"กุญแจ"
1086. ทาวชิว	/ta:w ⁴ chiw ¹ /	"กานสูบ"
1087. ฐบเลง	/tu: ⁷ bu? ³ le:ŋ ² /	"ใส่ไกรรถ" ออกเสียงเป็น ฐโบเลง /tu: ⁷ bo: ⁴ le:ŋ ² / กิม
1088. เตหลาม	/te: ⁷ la:m ¹ /	"เบาะที่นั่งข้างหลัง"
1089. ดาวตาง	/ta:w ⁷ pha:ŋ ⁶ /	"ประทุนรถ"
1090. บุกกา	/bu: ³ tu: ³ ka: ⁴ /	"รถยนต์" ออกเสียงเป็น โมโตกา /mo: ⁵ to: ³ ka: ⁴ / กิม คำนี้ ชาวจีนน่าจะขี้มมาจากอังกฤษคือ Motor Car
1091. เบเข็ช	/be: ⁴ chi:a ² /	"รถมา"

คำขี้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัคภูเก็ค
1092. ปอดองเซ็ช พอดอง	/pɔː ⁴ thɔːŋ ⁷ chiːa ² / หรือ /phɔː ⁷ thɔːŋ ² /	"รดสองแถว"
1093. ป่าเก	/paː ⁴ keː ⁴ /	"รดแกง"
1094. ไปชจูน	/pɔːy ³ cuːn ⁶ /	"เรือบิน"
1095. ลอลี	/lɔː ² liː ² /	"รถบรรทุก" คำนี้ชาวจีนขี้มมาจากอังกฤษ อีกทีหนึ่ง
1096. สัมปันจูน	/sam ⁷ pan ⁴ cuːn ⁶ /	"เรือสำปั้น"
1097. หลอซี	/lɔː ⁷ siː ² /	"สกรู"
1098. เหลฮนอา	/liːan ⁷ ʔaɪ ⁴ /	"โซ่"
1099. โหยเซ็ช	/hɔːy ² chiːa ² /	"รดไฟ"
1100. อางอ้ว	/ʔaːŋ ⁷ ʔiw ⁶ /	"น้ำมันเครื่อง"
1101. อ้วสาช	/ʔiw ⁷ saːy ¹ /	"น้ำมันโซลาหรือน้ำมันที่โซ่นลว"
1102. อี้เจ	/ʔiː ⁴ ceː ⁷ /	"อานรด"

หมวดที่ 16 อุตสาหกรรมเหมืองแร่

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
1103. กอเซ็ช	/kɔː ⁴ chi:a ² /	"คนใส่เครื่องจักรในเหมืองแร่"
1104. กังดาว	/kaŋ ⁴ tha:w ⁶ /	"หัวหน้าคนงาน"
1105. กาดาว	/ka: ⁴ tha:w ⁶ /	"ระหัดวิคิน้ำและคินแรชขึ้นมาจาก อุโมงค์ในเหมืองแร่"
1106. กาไซ	/ka: ⁴ so: ² / หรือ	"ไม้ระแนง หรือไม้กลมขนาดยาวใช้สำหรับ
กะไซ	/kaʔ ³ so: ² /	"ชักหน้าในเหมืองแร่"
1107. กาสะ	/ka: ³ saʔ ¹ /	"ชั้นคินที่ใส่แร่ไปอยู่"
1108. กาวโบช	/ka:w ⁷ bo:y ² /	"คนใส่ทรายรางเหมือง หัวหน้าที่สะกิด ทรายทำเป็นท่อนบ"
1109. เกง	/ke:ŋ ⁴ /	"ร้านรับรางทรายข้างบน"
1110. ขอกอง	/khɔ: ² kwə:ŋ ⁴ /	"ปั้นจั่น"
1111. ขอโบ	/khɔ: ² bo: ⁴ /	"ไม้สำหรับทำรางเหมือง"
1112. ขุกหลอง	/khut ¹ lo:ŋ ⁶ /	"ขุมเหมืองหรือขุมสระหลังจากทำเหมือง ฉีกแล้วจะมีน้ำขังอยู่เป็นบึงหรือเป็นแอ่ง"
1113. จงตอ	/coŋ ⁴ phɔ: ⁷ /	"พ่อครัวหุงข้าวให้คนงานในเหมือง"
1114. จิวอาไต	/ciw ³ ʔa: ³ thay ² /	"ตะแกรงกรองคิน"
1115. จุยจะ	/cuy ⁴ caʔ ² /	"ไม้กั้นน้ำและคินในรางแร่"
1116. จุยปัก	/cuy ⁴ pi:t ³ /	"กระบอกลูกคินน้ำ"
1117. เจียม	/chi:am ² /	"ไม้ที่ใช้แทนราคาค่าแรงของคนงาน"
1118. ชัว	/su:a ² /	"ทราย ภูเขา"
1119. ชานชัว	/sa:n ² su:a ² /	"เหมืองแล่น"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
1120. ค้งเสี้ยว	/toŋ ⁷ si:aw ² /	"ชะแลงปากแหลม"
1121. ค้งดาว	/tɰ:a ³ kaŋ ⁴ tha:w ⁶ /	"ตู้จัดการ"
1122. กูทอ	/tu: ⁷ tu: ⁷ /	"ขอ เคอรชานาคใหญ่หลายกระเพาะหมู ใช้สำหรับกูดน้ำและคินขึ้นจากเหมืองฉึก"
1123. เตียนเถียว	/ti:an ⁷ thi:aw ⁷ /	"เสาไฟฟ้า"
1124. กอชาง	/tho: ⁷ kha:ŋ ² /	"เหมืองรู"
1125. กอจ	/tho: ⁷ cu: ⁴ /	"คนหาญชื้อค่าแรงกนงานและรับเงิน จากนายจางมาจายให้กนงานเมื่อสิ้นเดือน ส่วนมากจะเป็กรายขายกาแฟและอาหารคาว"
1126. กามตาง	/tha:m ¹ ta:ŋ ⁶ /	"การออกสำรวจแร่ที่บุกเป็นคณะ"
1127. กาวจำ	/tha:w ⁷ cam ⁷ /	"หั่วราง"
1128. ถิว	/thiw ² /	"ไม้กระเนงที่โซ่ห่าเสาหรือรั้ว"
1129. บนก	/ban ⁴ ki: ⁴ /	"เหล็กสกัดคอกนน้ำเพื่อโซ่"
1130. บองดูช	/bo:ŋ ⁴ thu:y ⁶ /	"คอนไม้สำหรับทุบหัวเหล็ก"
1131. สัวกา	/su:a ⁷ ka: ⁴ /	"รางทรายสำหรับล้างแร่"
1132. สัวเกง	/su:a ⁷ ke:ŋ ⁴ /	"รางทรายข้างบน"
1133. สัวชอย	/su:a ⁷ khuy ² /	"ห่านบสำหรับปักเปิดน้ำให้คินแร่และ นำไหลไปตามรางแร่"
1134. สำจำ	/sa: ⁷ cam ⁷ /	"คนเผ่ารางช่วงที่ 3"
1135. สำเจ	/sa: ⁷ che: ² /	"ทางแยกสามทาง ใช้สำหรับค่อขอ ปล่องตาง ๆ "
1136. เสี่ยะ	/sia? ⁷ /	"แร่"
1137. เสี่ยะบิ	/sia? ⁷ bi: ⁴ /	"แร่คิบุก"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัคภูเก็ด
1138. เสีชะบีดาย	/sia ⁷ bi: ² tha:y ² /	"ภาชนะร่อนแร่ทำด้วยไม้เป็นรูปกลมตรงกลางบุ่ม ภาษาถิ่นเรียกว่า เสียง /li:an ⁵ /"
1139. สิวป่อง	/siw ⁷ po: ⁴ /	"เหมืองฉีก"
1140. หลอเตง	/lɔ: ⁷ te: ⁴ /	"เสาไฟฟ้าที่ใช้ตะเกียงน้ำมันมีคนคอยดูเวลากลางคืน"
1141. หลกฮาม	/lak ² ?a:m ⁶ /	"หออุศทรายไม่ทำงาน"
1142. หยจ่า	/yi: ⁷ cam ⁷ /	"คนเฝ้ารางช่วงที่ 2"
1143. หูหลาง	/hu: ⁷ la: ² /	"โรงล้างแร่ชั้นสุดท้าย โถกึ่งเก็บของ"
1144. ฮาม	/?a:m ⁶ /	"หอปลอองตาง ๆ "
1145. ฮามเก	/?a:m ⁴ ke: ⁴ /	"ไม้ปักค้ำหอส่งน้ำ"
1146. ฮามดาว	/?a:m ⁴ tha:w ⁶ /	"หัวสูบ"
1147. ฮองกอ	/hɔ: ⁷ kw: ⁴ /	"ใบพัดสูบน้ำที่ติดอยู่ข้างในมอเตอร์"

หมวดที่ 17 สัตว์

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี กัต
1148. กาว	/ka:w ⁴ /	"หมา"
1149. กาว	/ka:w ⁶ /	"ลิง"
1150. กาจ๊ะ กะจ๊ะ	/ka: ³ cuə? ² / หรือ /ka? ³ cuə? ² /	"แมลงสาบ"
1151. กู	/ku: ⁴ /	"เต่า"
1152. เก	/ke: ⁴ /	"ไก่"
1153. จัว	/cu:a ⁶ /	"งู"
1154. จุชงู จุชชู	/cuy ⁴ hu: ⁶ / หรือ /cuy ⁴ hu: ⁶ /	"ควาย"
1155. เจยว	/ci:aw ⁴ /	"นก"
1156. เข็ชะหงู	/chia? ⁷ hu: ⁶ /	"วัว ออกเสียงเป็น เข็ชะชู /chia? ⁷ hu: ⁶ / ก็มี"
1157. เจยว	/chi:w ⁷ /	"ช่าง"
1158. ดอ	/tho: ⁷ /	"กระต่าย"
1159. ดอฮุน	/tho: ⁷ hu:n ¹ /	"ใส่เคียน"
1160. เนชวอ	/ni:aw ² chu: ² /	"หนู"
1161. บวคอา	/bu:at ³ a: ⁴ /	"จระเข้"
1162. บักสาต	/bat ³ sa:t ⁷ /	"เรือค"
1163. บาง	/ba:n ⁴ /	"ขง"
1164. แม	/ɔ: ⁴ /	"หมา"
1165. เปะเห็	/pe? ³ hi:a ⁷ /	"ปลวก" แปลตรง ๆ ว่า มดขาว แปะ-ขาว เห็-มด

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัคักเก็ด
1166. โบชเอื้อะ	/bo:y ⁴ ?ia? ³ /	"ดีเสื่อ"
1167. ผาง	/pha:n ² /	"ตัง"
1168. สิ้นกลาง	/sin ⁷ la:n ⁶ /	"จั้งจก"
1169. ไส	/say ² /	"สิ่งโต"
1170. หอ	/ho: ² /	"เสื่อ"
1171. หาม	/ha:m ² /	"หอยแครง"
1172. หิม	/hi:m ⁶ /	"หมี"
1173. เหมชว	/mi:aw ² /	"แมว"
1174. เหลง	/le:n ⁶ /	"มั้งกร"
1175. เหย	/hi:a ⁷ /	"นค"
1176. ออฮา	/ʔʔ: ⁷ ?a: ⁴ /	"กา"
1177. ฮะ	/ʔa? ³ /	"เป็ด"
1178. เอิฐ	/ʔi:aw ⁶ /	"นพะ"

ภาคที่ 18 ปรากฏการณ์ธรรมชาติ - กิฬฟ้าอากาศ - ทิศทางและกาลเวลา¹

คำขั้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัคภูเก็ท
1179. ซี่กาน	/si: ⁵ ka:n ⁴ /	"เวลา"
1180. เตขมเสีซ	/ti:am ⁴ si:a ² /	"ซั้วโมง"
1181. หยคจ	/yit ⁷ ci: ⁴ /	"วันท"
1182. กัณยค	/kin ⁴ yit ² / หรือ	"วันน"
กัณหนายค	/kin ⁷ na: ² yit ² /	
1183. กัณแหม	/kin ⁷ mɛ: ⁶ /	"กัณ"
1184. หมนหนาจาย	/min ⁷ na: ² ca:y ⁷ /	"ทรวงน"
1185. อาวยค	/a:w ⁷ yit ² /	"นระรนน : วันหลง"
1186. จายค	/ca: ⁷ yit ² / หรือ	"เมือวาน"
เตงยค	/te:ŋ ⁴ yit ² /	
1187. จาแหม	/ca: ⁷ mɛ: ⁶ /	"เมือกัณวาน"
1188. ยคสี	/yit ² si: ⁶ /	"กลางวัน"
1189. อามแหม	/a:m ² mɛ: ⁶ / หรือ	"กลางคัณ"
แหมสี	/mɛ: ⁶ si: ⁶ /	
1190. กัง	/kɛŋ ⁴ /	"สว่าง แงง"
1191. อาม	/a:m ⁷ /	"มค คำ"
1192. คองกัณ	/tɔ:ŋ ⁷ kɛm ⁴ /	"เค็ชวัน"
1193. ยค	/yit ² /	"นคค"

¹ สำหรับหมวคนี้จค เรืองคาคมลาคับเพลुकการณและคาคมความเหมาะสม

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต
1194. ชุกยัก	/chut ¹ yit ² /	"นกดออก"
1195. หนี	/ni: ⁶ /	"ปี่"
1196. กิมหนี	/kin ⁷ ni: ⁶ /	"ปี่นึ่ง"
1197. ทุหนี	/ku: ⁷ ni: ⁶ /	"ปี่กลาย"
1198. ปักเป่ง	/pak ⁴ pe: ⁴ /	"พิศเหนือ"
1199. หลามเป่ง	/lam ⁷ pe: ⁶ /	"พิศโต"
1200. คังเป่ง	/tan ⁷ pe: ⁶ /	"พิศตะวันออก"
1201. ไสเป่ง	/say ⁷ pe: ⁶ /	"พิศตะวันตก"
1202. พยัคดาว	/yit ² tha:w ⁶ /	"ทวงอาทิตย์"
1203. ใจย	/jo:y ⁷ /	"ทวงจันทร์"
1204. แฉ	/cht: ² /	"ทาว"
1205. ธิ	/thi: ² /	"ฟ้า"
1206. หน	/hu:n ⁶ /	"เมฆ"
1207. หอง	/hw: ² /	"ลม"
1208. หอ	/hw: ⁷ /	"ฝน"
1209. หาย	/ha:y ¹ /	"ทะเล"
1210. โละหอ	/lo? ⁷ hw: ⁷ /	"ฝนตก"
1211. หลุยตาน	/luy ⁶ ta:n ⁶ /	"ฟ้าร้อง"
1212. หลุยซา	/luy ⁶ kha: ⁷ /	"ฟ้าผ่า"
1213. เอย	/?i:a ² /	"เงา"
1214. เจว	/cew ³ /	"หิน"
1215. ถอ	/thw: ⁶ /	"ดิน"

พจนานุกรม 19 ภาคกลาง

คำไทย	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
1216. ก	/kɔː ⁷ /	"กลอง"
1217. กงขิม	/kɑŋ ⁴ khim ⁶ /	"เป็ชโน"
1218. เกขม	/kiːam ⁶ /	"เค็ม"
1219. ขอ	/khɔː ² /	"ขม"
1220. เจช	/ciːa ⁴ /	"จืด"
1221. ฉิม	/chim ⁶ /	"ฉาบ"
1222. ชู	/chuː ⁷ /	"ชาน"
1223. แฉก	/chɛː ⁷ sek ⁵ /	"สี่ชีง"
1224. ชี	/chiː ⁵ /	"หนาม"
1225. โฉ	/choːy ² /	"เนตร"
1226. เชก	/sek ⁶ /	"สี่"
1227. ทกอ	/tat ³ aː ⁴ /	"ชดช พลุค"
1228. คี	/tiː ⁴ /	"หวาน"
1229. ถอชุน	/thɔː ⁷ huːn ¹ /	"ชุน"
1230. เปะเชก	/pɛt ³ sek ⁶ / หรือ	"สี่ชว"
เปะเชก	/pɛt ³ sek ⁶ /	
1231. ลัวะ	/lua ² /	"เค็ด"
1232. ละชก	/la ² yit ² /	"ปฏิน"
1233. โหล	/loː ⁶ /	"ชอง"
1234. ลิง	/sɛŋ ² /	"เปรี้ยว"
1235. เสชวเอง	/siːaw ⁷ eːŋ ⁴ /	"รูปดาช"

คำข้ม	การออกเสียง	ความหมายในภาษาไทยถิ่น จันทบุรี
1236. หองข้ม	/hɔːŋ ⁷ khim ⁶ /	"หีบเพลงชัก"
1237. ออเซก	/ʔɔː ⁷ sek ⁶ /	"สีคำ"
1238. อังเซก	/aŋ ⁷ sek ⁶ /	"สีนกง"
1239. อังเซก	/aŋ ⁷ sek ⁶ /	"สีเหลือง"

การวิเคราะห์คำยืม

การสร้างคำและความหมายของคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต การศึกษาคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ตครั้งนี้ จากการรวบรวม คำยืมจำนวน 1,239 คำ ใน 19 หมวดขึ้น โดยลักษณะของการสร้างคำขึ้นมาใช้ใหม่ในหลายลักษณะ ดังนี้

1. สร้างคำขึ้นแบบคำประสม คือการนำเอาคำแต่ละคำที่มีความหมายคนละอย่างมารวมกัน เข้ากลายเป็นคำใหม่ ความหมายใหม่ เช่น

ตัวฉ่างดาว /tu:a⁴cha:n⁷tha:w⁶/ "หัวหอมใหญ่" ตัว แปลว่า "ใหญ่" ฉ่าง¹ แปลว่า "หอม" ดาว แปลว่า "หัว"

ด้อดาว /tho:⁷ta:w⁷/ "ดัลลิสง" ด้อ² แปลว่า "กิน" ดาว แปลว่า "ถั่ว" เมื่อรวมคำและความหมายเข้าด้วยกันแล้วจึงหมายถึงถั่วที่อยู่ในดินหรือใต้ดินซึ่งตรงกับชื่อที่ชาวพื้นเมือง ภูเก็ตเรียกถั่วชนิดนี้อีกอย่างหนึ่งว่า ถั่วใต้ดิน /thu:a²tay⁴din³/

สิ่งอวน /sɛŋ⁷vu:an⁶/ "น้ำแข็งใสเป็นก้อนกลม ๆ" สิ่ง³ แปลว่า "น้ำแข็ง" อวน คือ "นั้นเป็นก้อนกลม ๆ"

เหล่งจู้ /le:n²cuy⁴/ "น้ำเย็น" เหล่ง แปลว่า "เย็น" จู้ แปลว่า "น้ำ"

ตัวบอ /tu:a³bo:⁴/ "ภรรยาหลวง" ตัว แปลว่า "ใหญ่" บอ แปลว่า "ภรรยา"

เบซุน /be:⁷khun⁷/ "นอนไม่หลับ" เบ แปลว่า "ไม่" ซุน แปลว่า "นอน"

¹ฉ่าง คำนี้ถ้าเป็นคำเดี่ยวหน่วยเสียงวรรณยุกต์จะเป็นเสียงสูง - ระดับ /2/ แต่เมื่อไป ผสมกับคำอื่นก็จะเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์คำ - ตก /7/ เรียกว่าวรรณยุกต์สนธิ

²ด้อ คำนี้ถ้าเป็นคำเดี่ยวหน่วยเสียงวรรณยุกต์จะเป็นเสียงต่ำ - ขึ้น /6/ แต่เมื่อไป ผสมกับคำอื่นก็จะเปลี่ยนไปผสมกับคำอื่นจะเป็นเสียงวรรณยุกต์คำ - ตก /7/

³สิ่ง คำนี้ถ้าเป็นคำเดี่ยวหน่วยเสียงวรรณยุกต์จะเป็นเสียงสูง - ระดับ /2/ แต่เมื่อ ผสมกับคำอื่นก็จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์คำ - ตก /7/

- ผลลาวฮุย /phi:7la:w7huy7/ "เลือกคำเตา" ฝั แปลว่า "จุก" หลาวฮุย
แปลว่า "เลือกออก"
- ผาวโม่ /pha:w7ko:7pi:4/ "ชงกาแฟ" ผาว แปลว่า "ชง" โม่ แปลว่า
"กาแฟ"
- จ๊วยซบ้น /chuy1khi:2bi:n4/ "เพลงสี่พัน" จ๊วยคี่¹ แปลว่า "พัน" บ้น แปลว่า
"เพลง"
- เตเจง /te:4che:ŋ7/ "ปิ่นสั้น" เต แปลว่า "สั้น" เจง แปลว่า "ปิ่น"
- ยัวะจ๊วยป่าน /yua:7cuy4pa:n6/ "กาน้ำร้อน" ยัวะ แปลว่า "ร้อน" จ๊วย แปลว่า
"น้ำ" ป่าน แปลว่า "กาใส่ น้ำ"
- สิ่งตู หรือเหลงตู /sɛŋ7tu:6/ หรือ /le:ŋ2tu:6/ "ตูเย็น" สิ่ง แปลว่า
"น้ำแข็ง" เหลง แปลว่า "เย็น" และตู แปลว่า "ตู"
- ฮองอัว /hɔ:ŋ7wiw6/ "น้ำนมลม" หอง² แปลว่า "ลม" อัว แปลว่า "น้ำนม"
- หองสี่ /hɔ:ŋ7si:7/ "หัตถลม" หอง แปลว่า "ลม" สี่ แปลว่า "หัตถ์"
- หนากัว /na:7kiw6/ "บาสเกตบอล" หนา³ แปลว่า "ตะกร้า" กัว แปลว่า
"ลูกบอล"
- ผางจ๊วย /pha:ŋ7cuy4/ "น้ำหอม" ผาง⁴ แปลว่า "หอม" จ๊วย แปลว่า "น้ำ"

¹จ๊วยคี่ คำนี้ถ้าเป็นคำเดี่ยวหน่วยเสียงวรรณยุกต์จะเป็นเสียงสูง - ระดับ /2/ แต่เมื่อไป
ผสมกับคำอื่นก็จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์สูง - ขึ้น /1/

²หอง คำนี้ถ้าเป็นคำเดี่ยวหน่วยเสียงวรรณยุกต์จะเป็นเสียงสูง - ระดับ /2/ แต่เมื่อไป
ผสมกับคำอื่นก็จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์ต่ำ - ตก /7/

³หนา คำนี้ถ้าเป็นคำเดี่ยวหน่วยเสียงวรรณยุกต์จะเป็นเสียงต่ำ - ขึ้น /6/ แต่เมื่อไป
ผสมกับคำอื่นก็จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์ต่ำ - ตก /7/

⁴ผาง คำนี้หน่วยเสียงวรรณยุกต์จะเปลี่ยนไปเช่นเดียวกับคำว่า หอง

ห่อสา /hɔːʔsaː²/ "เสื่อผืน" ห่อ แปลว่า "ผืน" สา แปลว่า "เสื่อ"
 เสี่ยวผ่อ /siːaw¹phɔːʔ/ "สมุดบัญชี" เสี่ยว¹ แปลว่า "บัญชี" ผ่อ แปลว่า

"สมุด"

ห่องอ /hɔːʔɔiː⁶/ "น้องสาวคนที่ห้าฝ่ายแม่" ห่อง แปลว่า "ห้า" อ
 แปลว่า "นางสาว"

หยโก /yiː⁷koː⁴/ "พี่ชายคนที่สอง" หย แปลว่า "สอง" โก แปลว่า
 "พี่ชาย"

จับอ็ค /cap³ɔiːt³/ "สิบเอ็ด" จับหรือจาย แปลว่า "สิบ" อ็ค แปลว่า "หนึ่ง"
 หยจับหย /yiː⁷cap³ɔiː⁷/ "ยี่สิบสอง" หยจับ แปลว่า "ยี่สิบ" หย แปลว่า

"สอง"

จับเงิง /cap³cheːŋ²/ "หนึ่งหมื่น" จับหรือจาย แปลว่า "สิบ" เงิง แปลว่า
 "พัน" คำนี้รวมกันแล้วแปลตรงตัวว่า "สิบพัน" ดังนั้นคนถูกเก็บก่อน ๆ ที่เป็นผู้ใหญ่จะไม่เรียกเงิน
 เป็นหมื่นแต่จะเรียกเป็นพัน เช่น หาหมื่น ก็จะเรียกว่า หาสิบพัน เป็นต้น

อั้งหมอ /ʔaŋ⁷mɔː⁶/ "ฝรั่ง" คำนี้แปลตรง ๆ ว่า "ผมหาง" เพราะอั้ง
 แปลว่า "หาง" หมอ แปลว่า "ผม"

ทิวข้อ /tiw⁷khɔː⁷/ "กางเกงแพร" ทิว² แปลว่า "ผ้าแพร" ข้อ แปลว่า
 "กางเกง"

เปะเหย /peʔ³hiːa⁷/ "ปลวก" คำนี้แปลตรงตัวว่า "มดขาว" เพราะ เปะ
 แปลว่า "ขาว" เหย แปลว่า "มด"

¹ เสี่ยว คำนี้ถ้าเป็นคำเดี่ยวหน่วยเสียงวรรณยุกต์จะเป็นเสียงต่ำ - ตก /7/ แต่เมื่อไป
 ผสมกับคำอื่นก็จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์สูง - ขึ้น /1/

² ทิว คำนี้ถ้าเป็นคำเดี่ยวหน่วยเสียงวรรณยุกต์จะเป็นเสียงต่ำ - ขึ้น /6/ แต่เมื่อไป
 ผสมกับคำอื่นก็จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์ต่ำ - ตก /7/

2. สร้างคำขึ้นใหม่แบบส่ววน โดยการนำเอาคำที่มีความหมายคนละอย่างมาประสมกัน
เกิดเป็นคำใหม่ที่มีความหมายในเชิงเปรียบเทียบ เช่น

จับจ่าย /cap³cha:y⁷/ คำนี้เมื่อแยกคำออกก็จะได้อความหมายว่า "ตักสับอย่าง"
เพราะจับแปลว่า "สับ" ฉาย แปลว่า "ตัก" แต่ความหมายใหม่ในเชิงเปรียบเทียบกลับหมายถึง
"ไม่เป็นเรื่อง ไม่เป็นราว ไม่เป็นชุด ไม่เป็นสำรับ" ดังตัวอย่างการใช้คำ เช่น ในคู่มือของจับจ่าย
/nay⁵ t̄i⁴ mi⁵ t̄e⁷ kho¹ cap³ cha:y⁷/ หมายถึง "ในคู่มือเล่มนี้ของไม่เป็นชุดไม่เป็น
สำรับ"

เจียะฉ้อ /cia³cho:⁷/ ความหมายของคำเดิม เจียะ แปลว่า "กิน" ฉ้อ
แปลว่า "น้ำส้ม" ความหมายใหม่ในเชิงเปรียบเทียบ หมายถึง "อิจฉา หึงหวง" เช่น แดงกับคำไปชอบ
พูดถึงคนด้วยกันจะพูดว่า แดงเจียะฉ้อ คำ /dɛ:³cia³cho:⁷dam³/ หมายถึง "แดงมีความรู้สึกหึงหวง"
ฉีกาว /chi:⁷ka:w⁶/ ความหมายของคำเดิม ฉี แปลว่า "เลี้ยง" กาวแปลว่า "ลิง"
ความหมายใหม่ในเชิงเปรียบเทียบหมายถึง "ผูกพันกัน" เช่น คิม ฉีกาว /tim⁶chi:⁷ka:w⁶/
หมายถึง "ผูกพันซื่อสัตย์กับชายอื่น"

3. สร้างคำขึ้นใหม่ จากการทับศัพท์และเลียนเสียงร้องของสัตว์ การสร้างคำลักษณะ
นี้มักจะเป็นคำยืมที่มาจากภาษาต่างประเทศ แล้วออกเป็นสำเนียงจีน ส่วนอีกประเภทหนึ่งคือคำเลียน
เสียงสัตว์ เสียงของคำดังกล่าวจะเห็นไปจากคำเดิม ซึ่งอาจจะเห็นเสียงสระ พยัญชนะ หรือ
วรรณยุกต์ แต่ยังคงพอให้สันนิษฐานได้ว่าความจะเป็นการทับศัพท์มาจากคำเดิมว่าอะไร คำเหล่านี้จะ
ปรากฏในหมวดคำที่ 11 : สัตนที่ หมวดคำที่ 14 : คำเรียกชนชาติ หมวดคำที่ 17 : สัตว์
และปะปนอยู่ในหมวดคำอื่น ๆ อีกประปราย ดังนี้

กิ่งตางดอง /kɛŋ³ta:⁷tho:⁷/ "สุสานกว้างตุงถนนตักเค็ช"
คำว่า กิ่งตาง เป็นการทับศัพท์มาจากคำว่า กวางตุง เสียงพยัญชนะ ก ต ยังคงอยู่ เพียงแต่
เปลี่ยนเสียงสระ

อันตอ /ʔin⁴to:⁷/ "อันเค็ช" คำนี้เสียงคำหน้าจะเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์
คำหลังจะเปลี่ยนเสียง พยัญชนะ จาก ค เป็น ต

สิงคโป้ /sin⁷kha:⁵pho:⁷/ "สิงคโปร์"

โหลล้า /hay²la:m⁶/ "โหลล่า"

ฮกเกี้ยน /hok¹ki:an⁷/ "ฮกเกี้ยน"

ฮอลันต้าว /hɔ:⁷lan⁷ta:w⁷/ "ฮอลันต้าว" คำว่า ฮอลัน หมายถึง

"ฮอลแลนด์"

ดอเหลียน /thɔ:⁷li:an⁶/ "ดอเรียน"

ลอสซ่า /lɔ:²sa:⁴/ "ลอสซ่า" คำนี้จึงยืมทับศัพท์มาจากคำว่า Lawyer

ลอสลี่ /lɔ:²li:²/ "ลอสลี่" คำนี้จึงยืมทับศัพท์จากภาษาอังกฤษตรงตัว

จากคำว่า Lorry

บูตกา /bu:³tu:³ka:⁴/ หรือ โมโตกา /mo:⁵to:³ka:⁴/ "รถยนต์"

คำนี้จะเป็นคำยืมทับศัพท์มาจากคำภาษาอังกฤษว่า motor car

เหมี่ยว /mi:aw²/ "เหมี่ยว" เป็นการสร้างคำจากเสียงร้องของแมว

ห่อ /hɔ:²/ "ห่อ" คำนี้ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นคำเลียนเสียงร้องของ

เสือในคำว่า "โฮก"

อ้ออ้า /ɔ:⁷ɔ:⁴/ "อ้อ" คำนี้ก็จะเลียนเสียงร้องของกาในคำว่า อ้า

และรวมกับคำว่า "อ้อ" ซึ่งแปลว่า "คำ"

ความหมายของคำยืม

ความหมายของคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในจังหวัดภูเก็ต เท่าที่รวบรวมได้ส่วนใหญ่

ความหมายของคำจะยังคงความหมายเดิม มีที่เปลี่ยนแปลงหรือผิดไปจากเดิมอย่างมาก ซึ่งมีอยู่

ไม่กี่คำ ดังนี้

1. ความหมายย้ายที่ หมายถึง ความหมายของคำเดิมมีความหมายอย่างหนึ่ง แต่เมื่อนำคำนั้นมาใช้ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ตจะมีความหมายไม่ตรงกับความหมายเดิม เช่น

โป้เก้ /po:⁴ke:⁴/ ความหมายของคำเดิมหมายถึง "ประกันหรือรับประกัน"

แต่เมื่อมาใช้ในภาษาถิ่นกลับใช้ในความหมายว่า "เก่าแก่จนใช้การไม่ได้"

2. ความหมายแคบเข้า หมายถึง คำเดิมมีความหมายหลายอย่าง แต่เมื่อนำมาใช้ในภาษาไทยถิ่น ความหมายของคำจะหดสั้นลง เช่น

อั้งป้าว /ʔaŋ⁷pa:w⁴/ ความหมายของคำเดิมตรงตัวคือ "ซองแดง" ชาวจีนใช้ใส่เงินเพื่อมอบเป็นของขวัญเนื่องในงานมงคลต่าง ๆ เช่น ตรุษจีน แต่งงาน วันเกิด ฯลฯ เป็นประเพณีที่นิยมกันทั่วประเทศจีน จนกระทั่งคำนี้เป็นคำที่หมายถึง "เงิน ที่เป็นของขวัญ" ไปด้วย แต่ความหมายในภาษาไทยถิ่นภูเก็ตมักจะหมายถึงเฉพาะ "เงินที่ใครรับเป็นของขวัญในวันตรุษจีน" เท่านั้น

หว่า /wa:¹/ "สรรพนามบุรุษที่ 1" (อัว) ในภาษาจีนใช้แทนตัวผู้พูดในทุกกรณีไม่ว่าผู้พูดจะเป็นใครหรือจะพูดกับใครก็ตาม แต่ความหมายในภาษาไทยถิ่นภูเก็ต จะใช้พูดกันระหว่างเพื่อนกับเพื่อน หรือผู้ใหญ่พูดกับผู้น้อย และส่วนใหญ่มักจะเป็นเพศชายเท่านั้นที่พูดกัน

หลู /lu:¹/ "สรรพนามบุรุษที่ 2" (ลือ) ในภาษาจีนใช้แทนตัวผู้พูดด้วยในทุกกรณีไม่ว่าผู้พูดด้วยจะเป็นใคร และผู้พูดจะเป็นผู้ใดก็ตาม ในภาษาไทยถิ่นภูเก็ตจะใช้พูดกันเฉพาะระหว่างเพื่อนกับเพื่อน หรือผู้ใหญ่พูดกับผู้น้อย และส่วนใหญ่เป็นเพศชายเท่านั้นที่ใช้พูดกัน

ฮองสูย /hɔŋ⁷suɿ²/ คำนี้ความหมายดั้งเดิมในภาษาจีนจะหมายถึง "การอุทิศทำเลที่จะก่อสร้างหรือทำสิ่งต่าง ๆ เช่น ปูลูบงาน ทำการศากา โรงแรม ตลอดจนคูที่ทางในการฝังศพ ถ้าใดที่ลักษณะดีก็จะทำให้ลูกหลานอยู่เย็นเป็นสุข หรือทำมาหากินประสบความสำเร็จ ร่ำรวย กิจการต่าง ๆ เจริญก้าวหน้าไปด้วยดี" แต่ในภาษาไทยถิ่นภูเก็ตจะใช้ในความหมายว่า "สุสานที่บรรจุศพของชาวจีน" เท่านั้น

3. ความหมายกว้างออก หมายถึง คำเดิมมีความหมายถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพียงอย่างเดียว แต่เมื่อนำมาใช้ในภาษาไทยถิ่นภูเก็ตจะมีความหมายเพิ่มขึ้น เช่น

กะจั่ว /ka³cuə²/ ความหมายเดิมหมายถึง "แมลงสาบ" แต่ความหมายในภาษาไทยถิ่นภูเก็ตนอกจากจะหมายถึง "แมลงสาบ" แล้วยังหมายถึง "ผู้ชายที่เกาะสุหนิงกินในหน้าองกาฝากหรือพวกแมงดา"

กันสิน /kam⁴sin⁶/ ความหมายเดิมหมายถึง "อำมาตย์ทุจริต" หรือ "อำมาตย์ทรยศ" แต่ในภาษาไทยถิ่นภูเก็ตหมายถึง "สอพลอ คดโกง ไม่ซื่อตรง และรวมถึงข้าราชการที่ทุจริต"

คงสิน /tɔŋ³sin⁶/ ความหมายเดิมหมายถึง "อำมาตย์ซื่อสัตย์" แต่ในภาษาไทยถิ่นภูเก็ตหมายถึง "ซื่อตรง ซื่อสัตย์"

แชแฮม /chɛ:⁷ɬɛ:⁶/ ความหมายเดิมหมายถึง "คาบอด" แต่ในภาษาไทยถิ่นภูเก็ตนอกจากหมายถึง "คาบอด" แล้วยังหมายถึง "กิริยาอาการที่ทำอะไรซุ่มซำม"

ดังที่กล่าวมาจะเห็นว่าความหมายของคำยืมภาษาจีนอีกเกียนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านความหมายของคำน้อยมาก ส่วนใหญ่ยังคงรักษาความหมายของคำเดิมไว้อย่างสมบูรณ์ และถึงแม้ว่าการเปลี่ยนแปลงทางด้านความหมายจะน้อย แต่ก็มีสิ่งที่น่าสนใจเป็นกรณีพิเศษอีกประการหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องความหมายของคำ นั่นคือ ความหมายเฉพาะของคำที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นภูเก็ต ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ความหมายของคำยืมภาษาจีนอีกเกียนที่ใช้เฉพาะในภาษาไทยถิ่นภูเก็ต

ความหมายของคำยืมภาษาจีนอีกเกียนที่ใช้เฉพาะในภาษาไทยถิ่นภูเก็ตเกิดขึ้นมาในกรณีที่มีการสร้างคำใหม่ซึ่งบางคำไม่เคยมีใช้ในภาษาจีนมาแต่ดั้งเดิม เพราะไม่เคยมีสิ่งนั้นมาก่อน เมื่อชาวจีนอพยพมาอยู่ในจังหวัดภูเก็ต ใ้ศพบเห็นอะไรใหม่ก็จะสร้างคำและความหมายของคำขึ้นเป็นความหมายเฉพาะที่ใช้ในภูเก็ตเท่านั้น ซึ่งความหมายเฉพาะของคำเหล่านี้ปรากฏอยู่ในหมวดคำที่ 11 : สดานที่ และหมวดคำที่ 16 : อุตสาหกรรมเหมืองแร่ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

กิ่งตางดอง /kɪŋ⁴ta:⁷thɔ:⁷ŋ¹/ "สุสานกว้างตุง ถนนศักดิ์เศษ" คำว่า กิ่งตาง เป็นคำที่ชาวจีนใช้เรียกชื่อมณฑลกวางตุง จึงนำมาใช้เป็นคำทับศัพท์เรียกสุสานกว้างตุงว่า กิ่งตางดอง

ซิกคำ /sit⁷tam⁴/ "บริเวณตำบลสะปัว"

จอยตุย /cuy⁴tuy⁷/ "บริเวณซอยจอย"

ซินเกี้ยว /sin⁷ke:⁷su:²/ "บริเวณเขารัง"

ซินหลอ /sin⁷lɔ:⁷/ "บริเวณถนนคึก"

ตัวโท /tu:³pho:²/ "ตลาดใหญ่ ตั้งแคบริเวณถนนกลางถึงสี่แยกถนนเขาวราช"

ห่อปากกวน /hɔ:²pa:³kw³ku:³an⁴/ "สมาคมลูกเสือ ปัจจุบันเป็นที่ตั้งของสำนักงานที่ถนนจันทน์เกิด"

พะเก้ว /pha?²ke:⁷tiw⁶/ "หมู่บ้านบางที่อยู่ระหว่างบ้านสะปักกับบ้านเกาะแก้ว"

ความหมายของคำเกี้ยค่านี่แปลตรงตัว หมายถึง "บ่อนคึกหรือบ่อนชนไก่" ซึ่งเกิดจากการนำเอาคำมาประสมกันระหว่างคำว่า พะ แปลว่า "คึก" เก แปลว่า "ไก่" และ ติว หมายถึง "บ่อน" ซึ่งในอดีตบริเวณดังกล่าวนี้เคยมีบ่อนชนไก่อยู่ ดังนั้นเมื่อแปลความหมายของคำเกี้ยที่ใช้เรียกก็อาจทำให้ทราบประวัติความเป็นมาของคำหรือสถานที่ด้วย

หลักกองสี่ /lak⁷kw⁷si:²/ "บริเวณที่อยู่ระหว่างป้อมน้ำมันเซลล์เมืองใหม่บริการถึงแขวงทางภูเกิด ถนนเทพษัตรี"

หางอาราย /ha:⁷ʔa:⁴ra:⁷y⁷/ "บริเวณซอยรมณี"

อ่าวเก /ʔa:⁷w⁷ke:⁴/ "บริเวณถนนตะกั่วป่า"

อ่าวป่า /ʔa:⁷w⁷pa:⁴/ "ทางขึ้นเขารังบริเวณที่ฝังศพคฤภี"

ชุกหลอ /khut¹lɔ:⁷ku⁶/ "ชุมเหมืองหรือชุมสระที่เกิดขึ้นหลังจากการทำเหมืองฉีกแล้ว"

กงดาว /kan⁴tha:⁷w⁶/ "หัวหน้าคนงาน"

จอยจะ /cuy⁴ca?²/ "ไม้ก่น้ำและกั้นในรางแร่"

จอยปัด /cuy⁴pi:³t³/ "กระบอกฉีคน้ำ"

เจ็ม /chi:²am²/ "ไม้ที่ใช้แทนราคาค่าแรงงานของคนงาน"

ซ่านซัว /sa:²n²su:²a²/ "เหมืองแล่น"

ดอซาง /thɔ:⁷kha:⁷ku²/ "เหมืองรู"

สิบปอง /siw⁷pw:⁷ku⁴/ "เหมืองฉีก"

ดอจ /thɔ:⁷cu:⁴/ "คนทำบัญชีค่านางงานและรับเงินจากนายจ้างมาจ่ายให้คนงานเมื่อสิ้นเดือน ส่วนมากจะเปิดร้านขายกาแฟและอาหารด้วย"

ดามค้าง /tha:m¹ta:n⁶/ "การออกสำรวจแร่ทุกปีเป็นระยะ"

ดาวจำ /tha:w⁷cam⁷/ "ห้วงร้าง"

หยงจำ /yi:⁷cam⁷/ "คนเผ่าร้างช่วงที่ 2"

เสี่ยะบี๋ฉาย /sia?⁷bi:⁴tha:y²/ "ภาษาชนรอนแรทำควยไม้เป็นรูปกลมตรงกลางบุ๋ม"

ภาษาดั้นเรียกว่า เลื่อง /li:an⁵/

หลกอ๋าม /lak²ʔa:m⁶/ "ท่ออุกทราวยไม้ทำงาน"

อ๋ามดาว /ʔa:m⁴tha:w⁶/ "หัวสูบ"

ตุ๋อ /tu:⁷tw:⁷/ "มอเตอร์ขนาดใหญ่มากหลายกระ เพาะหญ้าใช้สำหรับตุ๋อน้ำและคันขึ้นจากเหมืองฉีก"

ฮองก่อ /hɔ:w⁷kw:⁴/ "ใบพัดสูบน้ำที่ติดอยู่ข้างในมอเตอร์"

ฯลฯ

ลักษณะของคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต

การยืมคำของภาษาไทยถิ่นหนึ่งเข้ามาใช้ในอีกภาษาหนึ่งนั้น ในการยืมคำดังกล่าว จะมีวิธีการยืมคำในหลาย ๆ รูปแบบ เช่น ยืมคำนั้นมาใช้โดยตรงแบบทับศัพท์ ยืมโดยการเปลี่ยนเสียงคล้ายกับคำเดิม ยืมโดยการใส่คำแผลง ยืมโดยการสร้างคำขึ้นมาใหม่ หรือใช้วิธีการเพิ่มคำและตัดคำ ดังนี้ เป็นต้น ทั้งนี้ลักษณะของคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต จึงปรากฏลักษณะและวิธีการยืมคำดังที่กล่าวมาส่วนหนึ่ง และยังมีลักษณะอื่น ๆ อีกหลายประการ ซึ่งจะได้กล่าวถึงลักษณะและวิธีการตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. ทับศัพท์ คือการออกเสียงตรงตามคำเดิมจะผิดเพี้ยนไปบ้างก็แต่เสียงวรรณยุกต์หรือสระที่เกิดจากฐานเดียวกัน ส่วนความหมายก็ยังคงเดิม เช่น

คำยืมในภูเก็ต	ภาษาฮกเกี้ยนเดิม	ความหมาย
กงฉาย /kon ⁴ cha:y ⁷ /	กงฉาย /kon ³ chay ⁷ /	"ผักกาดคองเค็มชนิดหนึ่งของจีน"

คำยืมในภูเก็ต

ภาษาชกเกี้ยนเดิม

"ความหมาย"

กุนเฉียง /kun⁷chi:an⁶/กุนเชียง /kun³chi:an⁵/

"ไส้กรอกจีน"

ฉายป้อ /cha:y¹po:⁴/ไชโป้ /chay⁷po:²/

"หัวผักกาดเค็ม"

เซียงไฮ้ /si:an⁷hay¹/เซียงไฮ้ /si:an²hay¹/

"ชื่อเมืองท่าในประเทศจีน"

ตังโอ้ /tan⁷ʔo:⁴/ตังโอ้ /tan⁴ʔo:⁶/

"ผักจีนชนิดหนึ่งใบเล็ก

หนามกลิ่นหอม"

หย้อก /yi:⁷ʔit³/ย้อก /yi:¹ʔit⁴/

"การเล่นไพ่แบบหนึ่งนับ

แต้ม รวม 2 แคม"

เซียม /khi:am⁷/เซียม /khi:am⁶/

"ประหยัด กระเทียม

กระเทียม"

ฉินฉาย /chin²cha:y¹/ฉินไช้ /chin⁶chay²/

"ทำอย่างง่าย ๆ ตามแต่

สะดวกไม่ประณีต

ไม่พิถีพิถัน หรือทำตัว

ไม่มากเรื่อง ไม่จริงจัง

จุกจิก ไม่เอาเรื่อง

เอาราวกับใคร"

ทัว /tu:a⁴/ทัว /tu:a⁶/

"บัตรบางอย่างที่แสดง

สิทธิของผู้ใช้"

เฮง /he:ŋ²/เฮง /he:ŋ⁷/

"โชคดี เเคราะห์ดี"

กิม /kim⁴/กิม /kim³/

"ทอง"

เซง /khe:ŋ²/เซง /khe:ŋ⁷/

"ภาษาชนะसानอย่างหนึ่ง

มีรูปขนาดต่าง ๆ กัน เช่น

เซงลำไย เซงปลาชุก"

คำขี้มในฤๅเก็ด	ภาษาขกเก็ชเด็ม	ความหมาย
เข็ช /si:an ² /	เข็ช /si:an ⁷ /	"ผู้สำเร็จ ผู้วิเศษ เทวดา โดยปริยายหมายถึง ผู้ที่เก่ง หรือชำนาญในทางใดทางหนึ่ง เป็นวิเศษ เช่น เข็ชไน เป็นศน"
ฮ /hu: ⁶ /	ฮ /hu: ² /	"ยศของพระเจ้าเข็ชควย ผาหรือกระดาษสีเหลือง"
เก /ke: ⁴ /	เก /ke: ² /	"ปลอมหรือเลียนแบบ เพื่อ ให้หลงผิดคิดว่า เป็นของแท้"
เข็งล /se:ŋ ⁷ li: ¹ /	เข็งล /seŋ ⁷ li: ¹ /	"ค้ายในทางเก็งกำไร ค้ายเพื่อเอากำไรอีก คองหนึ่ง"
ตง /təŋ ⁷ /	ตง /təŋ ⁴ /	"จ่านำ"
กช /kəŋ ⁴ /	กช /kəŋ ⁶ /	"ปู่ ตา"
ก /ku: ⁷ /	ก /ku: ⁶ /	"พี่ชายหรือน้องชายฝ่ายแม่"
เจก /ce:k ³ /	เจก /ce:k ² /	"อา น้องชายของฝ่ายพ่อ"
เตช /ti:a ⁴ /	เตช /ti:a ⁷ /	"พ่อ"
อาอ /ʔa: ³ ʔi: ⁶ /	อาอ /ʔa: ³ ʔi: ² /	"น้าสาว"

คำขี้มโนเกิด	ภาษาชกเกียนเคิม	ความหมาย
อาหมา /ʔa: ³ ma: ¹ /	อาหมา /ʔa: ³ ma: ² /	"คำรวมที่ใช้เรียก ชาย บางครั้งใช้เรียก เพศคำว่าวาแมควย"
จับกาง /cap ³ ka:n ⁴ /	จับกัง /cap ³ kan ³ /	"กรรมกร"
กุนซื่อ /ku:n ⁷ sɿ: ² /	กุนซื่อ /kun ³ sɿ: ⁷ /	"ที่ปรึกษา"
ฮองเต /hɔ:n ⁷ te: ⁷ /	ฮองเต /hɔ:n ² te: ⁴ /	"จักรพรรดิของจีน"
ปาห /pa: ⁴ hi: ⁷ /	ปาห /pa: ³ hi: ⁷ /	"การแสดงกลหรือ กายกรรมของนักแสดง เรรอนตามทิศทาง ๆ เพื่อจุดประสงค์ในการ ขายยา"
หลงจู /lɔ:n ² cu: ³ /	หลงจู /lɔ:n ⁶ cu: ² /	"ผู้จัดการ"
เอิม /ʔi:am ⁴ /	เอิม /ʔi:am ² /	"ผ้ากันเปื้อนของพ่อครัว แม่ครัวหรือผ้าที่ใช้คาด หน้าอกพระทมาเขา ประทับทรงสำหรับ กันเปื้อน"
ตงกอก /tɔ:n ³ kw:k ³ /	ตงกอก /tɔ:n ³ kw:k ² /	"ประเทศจีน"
กัก /ki: ⁴ /	กัก /ki: ³ /	"แหง อัน"
ฮงมอ /ʔan ⁷ mw: ⁶ /	ฮงมอ /ʔan ⁴ mw: ² /	"ฝรั่ง"
ฮกเกียน /hɔ:k ¹ ki:an ⁷ /	ฮกเกียน /hɔ:k ¹ ki:an ⁴ /	"ชาวจีนสาขาหนึ่งที่ อยู่ในมณฑลชกเกียน"

คำขีมีในภูเก็ค	ภาษาชกเก็ชนเก็ค	ความหมาย
กาว /ka:w ⁴ /	เกา /kaw ² /	"หมา"
กาว /ka:w ⁶ /	เกา /kaw ⁶ /	"ลิง"

2. ทับศัพท์แค่เสียงเปลี่ยนไป คือรับมาแล้วบางคำออกเสียงเปลี่ยนไปจากเดิมเล็กน้อย แต่ความหมายก็ยังคงเดิม เช่น

คำขีมีในภูเก็ค	ภาษาชกเก็ชนเก็ค	ความหมาย
กัวจี้ /ku:ɔ ⁷ ci: ⁴ /	กวยจี้ /ku:ɔy ² ci: ² /	"เมล็ดแดงโมคม ตากแห้งใช้ชงเคี้ยว" "บวยเค็ม"
เก็ชมโบย /ki:ɔm ⁷ bo:y ⁶ /	เก็ชมบวย /ki:ɔm ⁴ bu:ɔy ² /	"ขนมหวานกวนควย แป้งต่อเหลือง ปรุงควย น้ำชงคึมกับน้ำตาล"
ทาวโฮย /ta:w ⁷ ho:y ² /	เตาฮวย /ta:w ⁴ hu:ɔy ⁷ /	"ทำให้สุกควยวิธีเอา ของใส่ภาชนะ วางใน ภาชนะที่หน้าแล้ว เอาฝาครอบตั้งไฟ ไอน้ำเดือด"
บิฮุน /bi: ⁴ hu:n ¹ /	หมฮุน /mi: ⁷ hun ² /	"เส้นหมเล็กสีขาว"
ฮูแฉ /hu: ⁷ chɛ: ² /	ฮือแฉ /hɛ: ² chɛ: ⁷ /	"อาหารชนิดหนึ่ง คล้ายสลัด"
เก็ชซิม /kek ⁴ ɔim ² /	เก็ชซิม /kek ² ɔim ⁷ /	"หนักใจ ไม่สบายใจ แฉเดือดร้อน"

คำยืมในภูเก็ต

ภาษาชกเกี้ยนเดิม

ความหมาย

ฉันทาย /chin²cha:y¹/ฉันทไช /chin⁶chay²/

"ทำอย่างง่าย ๆ

ความแคสสะทวก

ไม่ประณีต ไม่พิถีพิถัน

หรือทำตัวไม่มากเรื่อง

ไม่จริงจังใจ ไม่เอาเรื่อง

เอาราวกับใคร"

หลู /lu:¹/ลือ /lu:²/

"สรรพนามบุรุษที่ 2"

ชองสูย /hɔ:⁷suy²/ชวงสูย /hu:⁷suy²/

"สุสานที่บรรจุศพของ

ชาวจีน"

หลอตัน /lo:⁷tin⁶/โลตัน /lo:²tin²/

"พรรณไม้ชนิดหนึ่ง

ใช้เป็นยาพิษฆ่าแมลง

ทักันใบผักหรือใช้เป็น

ยาเบื่อปลา"

ชองหลอ /hɔ:⁷lo:⁶/อ้งโล /ʔaŋ⁴lo:²/

"เตาไฟชนิดหนึ่ง

ทำด้วยดินเผา"

สอฮุย /so:²huy⁷/โสฮุย /so:¹huy²/

"คาไสจาย"

หลาว /la:w⁶/เหลา /law⁶/

"ภักดาการ"

เตจิว /te:⁴ciw⁴/แตจิว /tɛ:⁴ciw⁶/

"จีนชาวเมืองแตจิว

ในมณฑลกวางตุ้ง

ไหหลาม /hay²la:m⁶/ไหหล่า /hay⁶lam⁶/

"ชนชาติจีนสาขาหนึ่ง

อยู่ที่เกาะไหหล่า"

ไตวาน /tay⁷ʔu:an⁶/ไตวัน /tay⁴wan⁶/

"ชื่อเกาะในทะเลจีนใต้

อยู่ทางทิศตะวันออก

เจียงใต้ของมณฑล

ชกเกี้ยน"

คำศัพท์ในกฎเกิด	ภาษาชก เกียนเคิม	ความหมาย
ห้อง /hɔ:ŋ ² /	ฮวง /hu:ɑŋ ⁷ /	"ลม"
แย /bɛ: ⁴ /	เบ /be: ² /	"มา"
หอ /hɔ: ² /	โฮ /ho: ² /	"เสือ"
โจย /ŋɔ:y ⁷ /	จวย /ŋu:ay ⁷ /	"พระจันทร์"

3. ใช้คำไทยแปลคำภาษาจีน ซึ่งจะเป็นคำประสม 2 พยางค์ หรือ 3 พยางค์ โดยนำเอาความหมายของแต่ละคำมารวมกันเกิดเป็นคำใหม่ความหมายใหม่ขึ้น เช่น

เกี่ยมหู /ki:am⁷hu:⁶/ "ปลาเค็ม" เกี่ยม แปลว่า "เค็ม" หู แปลว่า "ปลา"

โกปีสิ่ง /ko:⁷pi:⁷sɛŋ²/ "กาแฟเย็น" โกปี¹ แปลว่า "กาแฟ" สิ่ง แปลว่า "น้ำแข็ง"

เส่หลองอ้อสิ่ง /se:⁷lɔ:ŋ⁷ɔ:⁴sɛŋ²/ "ชาดำเย็น" เส่หลอง² แปลว่า "ชา" อ้อ แปลว่า "ดำ" สิ่ง แปลว่า "น้ำแข็ง"

เจียฉาย /cia?³cha:y⁷/ "กินผัก" เจียฉะ แปลว่า "กิน" ฉาย แปลว่า "ผัก"

เจียเต /cia?³te:⁶/ "กินน้ำชา" เจียฉะ แปลว่า "กิน" เต แปลว่า "ชา"

เจ่งทูน /che:ŋ⁷ku:n⁶/ "ใส่กระโปรง" เจ่ง แปลว่า "นุ่งหรือใส่" ทูน แปลว่า "กระโปรง"

¹โกปี คำนี้ถ้าเป็นคำเดี่ยวสองพยางค์หน่วยเสียงวรรณยุกต์จะเป็นเสียง กลาง - ระดับ /4/ แต่เมื่อไปผสมกับคำอื่นก็จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์ คำ - ตก /7/

²เส่หลอง คำนี้ถ้าเป็นคำเดี่ยวสองพยางค์หน่วยเสียงวรรณยุกต์จะเป็นเสียง สูง - ระดับ /2/ แต่เมื่อไปผสมกับคำอื่นก็จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์ คำ - ตก /7/

- เฉ่งซ้อ /che:ŋ⁷khv:⁷/ "นุ่งกางเกง" เฉ่ง แปลว่า "นุ่งหรือใส่"
ซ้อ แปลว่า "กางเกง"
- ทัวปักค้อ /tu:a³pak⁴tv:⁴/ "คนทอง" ทัว แปลว่า "ใหญ่" ปักค้อ
แปลว่า "ทอง"
- บ้างเซี้ยว /ba:ŋ⁴hi:aw²/ "อุบซุงหรือยากันซุง" บ้าง แปลว่า "ซุง"
เซี้ยว แปลว่า "อุบ"
- ตั้งซ้อ /tɿŋ⁷khv:⁷/ "กางเกงขาวาว" ตั้ง แปลว่า "ขาว" ซ้อ แปลว่า
"กางเกง"
- ห่ายหลางอ้า /ha:y²la:ŋ⁶ʔa:⁴/ "ชาวเล" ห่าย แปลว่า "ทะเล"
หลาง แปลว่า "คน"
- เบ้เซี้ย /be:⁴chi:a²/ "รอมมา" เบ้¹ แปลว่า "มา" เซี้ย แปลว่า "รด"
โห้เซี้ย /ho:y²chi:a²/ "รดไฟ" โห้ แปลว่า "ไฟ" เซี้ย แปลว่า "รด"
เบ้เจ๊ะ /be:⁷cia²/ "กินไม้ไค้" เบ้ แปลว่า "ไม้" เจ๊ะ แปลว่า
"กิน"
- ปักค้อเดี่ยว /pak⁴tv:⁴thi:a⁷/ "ปวดทอง" ปักค้อ แปลว่า "ทอง"
เดี่ยว แปลว่า "เจ็บ ปวด"
- หลาวหลาง /la:w⁷la:ŋ⁶/ "คนแก่" หลาว แปลว่า "แก่ ชรา" หลาง
แปลว่า "คน"
- หยจี้ /yi:⁷ci:⁴/ "ที่สาวคนที่ 2" หยจี้ แปลว่า "สอง" จี้ แปลว่า "ที่สาว"
เตหลาว /te:⁷la:w⁶/ "ร้านขายน้ำชา" เต² แปลว่า "ชา" หลาว
แปลว่า "ร้านหรือภัตตาคาร"

¹ แต่ คำนี้ถ้าเป็นคำพยางค์เดี่ยวจะออกเป็นเสียง แอ /ɛ:/ แต่เมื่อไปผสมกับคำอื่น
ก็จะเปลี่ยนเป็นเสียง เอ /e:/

² แต่ คำนี้ถ้าเป็นคำเดี่ยวหน่วยเสียงวรรณยุกต์จะเป็นเสียง คำ - ซั้น /6/ แต่เมื่อไป
ผสมกับคำอื่นก็จะเปลี่ยนเป็นเสียง คำ - ตก /7/

ถ่อคำว /tho:⁷ta:w⁷/ "ตัวลิสงชาวพื้นเมืองภูเก็ตเรียกว่า ถ่อไตกิน" ถ่อ¹
แปลว่า "กิน" คำว แปลว่า "ตัว"

บะหมอย /ba⁷mɔ:y⁶/ "ข้าวต้มหมู" บะ² แปลว่า "หมู" หมอย แปลว่า
"ข้าวต้ม"

คว้าง /tu:a³ba:m⁷/ "อวน" คว้าง แปลว่า "ใหญ่" บ้าง แปลว่า "แห"

เปะเซก /pe⁷sek⁶/ "สี่ขาว" เปะ แปลว่า "ขาว" เซก แปลว่า "สี่"

เจ็ยะกองสี่ /cia⁷kɔ:m⁴si:²/ "กินกองกลาง" เจ็ยะ แปลว่า "กิน"

กองสี่ แปลว่า "ของกลางหรือกองกลางที่ใช้ร่วมกันสำหรับคนหมู่มากหนึ่ง ๆ บริษัท"

4. ใช้คำไทยประสมหรือซ้อนกับคำจีน โดยการนำเอาคำไทยมาประสมเข้ากับชานหรือ
ชางหลังคำจีน ตามคำจีนนั้นมี 2 พยางค์ หรือ 3 พยางค์ ก็มักจะตัดออกเสียพยางค์หนึ่งหรือคำหนึ่ง
แล้วนำคำไทย ไปแทนที่คำหรือพยางค์ที่ตัดออกไป คำไทยที่นำเข้าไปเติมนั้น ก็จะเป็นการแปลความหมาย
มาจากคำที่ตัดออกนั่นเอง และในการประสมคำใหม่ก็จะใช้ทั้งคำที่เป็นภาษาไทยมาตรฐานและคำภาษา
ไทยถิ่นภูเก็ต ดังตัวอย่างต่อไปนี้

สามจันบะ /sa:m⁷ca:m⁷ba⁷³/ "หมูสามชั้น" เวลาพูดจะตัดคำว่า บะ
ซึ่งแปลว่า "หมู" ออกไปแล้วเติมคำว่า หมู ลงไปแทนกลายเป็น หมูสามจัน /mɔ:¹sa:m⁷ca:m⁶/

ฮองบะ /hɔ:m⁷ba⁷³/ "หมูต้มใส่เครื่องหอม พริกไทย กระเทียม ซี่อิ้ว
แล้วเคี้ยวให้แห้ง" คำนี้ก็จะตัดคำว่า บะ ออกเช่นเดียวกัน แล้วเติมคำว่า หมู ลงไปเป็น หมูฮอง
/mɔ:¹hɔ:m⁶/

¹ถ่อ คำนี้ถ้าเป็นคำเดี่ยวหน่วยเสียงวรรณยุกต์จะเป็นเสียง ต่ำ - ขึ้น /6/ แต่เมื่อ
ไปผสมกับคำอื่นก็จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์ ต่ำ - ตก /7/

²บะ คำนี้ถ้าเป็นคำเดี่ยวหน่วยเสียงวรรณยุกต์จะเป็นเสียง กลาง - ขึ้น /3/ แต่เมื่อ
ไปผสมกับคำอื่นก็จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์ สูง - ระดับ /2/

เจ้งฉู่ /che:ŋ²chu:⁷/ "ปักกวาคำความสะอาคบ้าน" คำนี้ก็จะตัดคำว่า
ฉู่ ซึ่งแปลว่า บ้าน ออก แลวนำเอาคำ บ้าน ที่เป็นคำไทยค่อหายเป็น เจ้งบ้าน
/che:ŋ¹ba:n⁴/

ตุยค้อ /tuy⁴tɔ:⁶/ "ถูกตามแผนที่วางไว้" เวลาพูดจะตัดคำว่า ตุยออกใช้คำไทย
คำว่า ถูก หรือถูกตาม ลงไปแทนเป็น ถูกค้อ /thu:k¹tɔ:⁶/ หรือถูกตามค้อ
/thu:k¹ta:m³tɔ:⁶/

(ตึก) เป็ชะ /(tit³)pia?³/ มีความหมายทางสแลงหมายถึง "ตึกลบ หรือ
เป็นเที" ซึ่งความจริงคำว่า เป็ชะ แปลว่า "ฟ้า" แต่เวลาพูดจะเติมคำว่า ตึก ซึ่งเป็นคำไทยลงไป
ข้างหน้า เป็น ตึกเป็ชะ

เบ่สูน /be:⁷su:n⁶/ "ไม่ปกติ" คำว่า เบ่ แปลว่า "ไม่" เวลาพูดจะตัดคำว่า
เบ่ ออกแล้วใช้คำว่า ไม หรือไมค้อข ลงไปแทนเป็น ไมสูน /may⁷su:n⁶/ หรือไมค้อขสูน
/may⁷khoy⁷su:n⁶/

ป้อเฮ้ว /pɔ:⁴ʔe:w³/ "ชาวบรู้ง" คำว่า ป้อ หมายถึง "ปะหรือเสริมส่วนที่
บกพร่อง บรู้ง เสริมกำลัง" เวลาพูดจะตัดคำว่า "เฮ้ว" ออกและเติมคำว่า ฮา ลงไปเป็น
ฮाप้อ /ya:⁷pɔ:⁴/ แต่เวลาออกเสียงตามสำเนียงท้องถิ่นจะกลายเป็น ฮยาป้อ /ya:¹pɔ:⁴/

เส่งสึด /se:ŋ⁷si:t⁶/ "ทำได้เหมือนจริง" เวลาพูดจะตัดคำว่า สึด ออก
แล้วเติมคำว่า ทำได้ ลงไปเป็น ทำได้เส่ง /tam⁷day⁴se:ŋ⁶/ หรือบางครั้งก็ใช้เฉพาะคำว่า
เส่ง เพียงคำเดียว

หลาว /la:w¹/ "อู้งาน เกเร ไม่ทำจริง" คำนี้เวลาพูดก็จะเติมคำภาษาถิ่น
คำว่า การ ซึ่งแปลว่า งาน ลงไปเป็น หลาวการ /la:w¹ka:n³/

โจ้วจัว /cho:²cu:a⁴/ "กระต๊ายช่น" เวลาพูดจะตัดคำว่า จัว ซึ่งแปลว่า
กระต๊าย ออกแล้วใช้คำว่า ต๊าย ซึ่งตัดคำมาจากคำว่า กระต๊าย เติมลงไปข้างหน้าเป็น
ต๊ายโจ้ว /da:t³cho:¹/

โต้ /to:⁴/ "มีหัวคักขนิทหนึ่งใช้สับหมู" เวลาพูดจะเติมคำว่า มีคลงไป
ข้างหน้าอีกคำหนึ่งว่า มีคโต้ แลจะออกเสียงตามภาษาถิ่นว่า หมักโต้ /mi:t⁶to:⁴/

ป๊าะคำว /pua³ta:w⁴/ "ตั้งหรือภาชนะตักน้ำ" คำว่า ปั่ง ซึ่งเป็นภาชนะสำหรับ
ตักน้ำ ชาวพื้นเมืองภูเก็ตจะเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า "เป๊ะ /pe²/ คั้งนี้เวลาพูดจึ่งตักว่า ป๊าะ
ออกแล้วเอาอำ เป๊ะ ไซ้แทนเป็น เป๊ะคำว /pe²ta:w⁴/

ตุงตาง /phu:n⁷tha:n¹/ "ตั้งเก็บเศษอาหาร" คำว่า ตาง คำจีนซึ่งแปลว่า
ตั้ง คำนี้ภาษาไทยถิ่นภูเก็ตจะเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ตุง คั้งนี้เวลาพูดจึ่งตักคำว่า ตาง ออกแล้ว
เอาคำว่า ตุง แทนที่เป็น ตุงตุง /thu:n¹phu:n²/

คั้งช้อ /tán⁷khov⁷/ "กางเกงขาสั้น" เวลาพูดจะตักคำว่า คั้ง ซึ่งแปลว่า ขาว
ออกแล้วใช้คำว่า ขาขาว แทนเป็น ช้อขาขาว /khov⁷kha:¹ya:w⁷/

เตช้อ /te:⁴khov⁷/ "กางเกงขาสั้น" คำนี้ก็จะตักคำว่า เต ซึ่งแปลว่า สั้น
ออกแล้วใช้คำว่า ขาสั้น แทนเป็น ช้อขาสั้น /khov⁷kha:¹san²/

หลายช้อ /la:y⁷khov⁷/ "กางเกงใน" คำนี้ก็จะตักคำว่า หลาย ซึ่งแปลว่า ใน
ออกแล้วใช้คำว่า ใน แทนเป็น ช้อใน /khov⁷nay⁵/

จับโฮชเตียม /cap³ho:y²ti:am⁷/ "ร้านขายของแห้งต่าง ๆ ที่เป็นอาหาร" เวลาพูด
จะตักคำว่า เตียม ซึ่งแปลว่าร้าน ออกแล้วใช้คำว่า ร้าน แทนเป็น ร้านจับโฮช /ra:n⁷cap³ho:y⁷/

5. มีการเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ในคำประสม จากการศึกษาคำยืมในหมวดคำต่าง ๆ
พบว่าคำยืมภาษาจีนยกเกือบที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต มีการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์จากหน่วย
เสียงวรรณยุกต์หนึ่งเปลี่ยนเป็นอีกหน่วยเสียงวรรณยุกต์หนึ่ง ซึ่งมาจากอิทธิพลของเสียงวรรณยุกต์ใน
หน่วยคำที่ตามมา การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ดังกล่าวเรียกว่า วรรณยุกต์สนธิ (Tone Sandhi)
และจากการศึกษาครั้งนี้พบว่าวรรณยุกต์สนธิจะเกิดขึ้นเฉพาะในกรณีต่อไปนี้เท่านั้น คือ

- 1. เกิดในพยางค์หน้าของคำประสมหรือกลุ่มคำ 2 พยางค์ขึ้นไปที่อยู่ติดกัน

ตามปกติ

- 2. วรรณยุกต์ในหน่วยคำที่ตามมาจะต้องเป็นวรรณยุกต์หน่วยใดหน่วยหนึ่งหรือ

บางหน่วยเท่านั้น

การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ของคำยืมภาษาจีนยก เกือบที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต

มีลักษณะ คั้งนี้

- 1. คำที่มีเสียงวรรณยุกต์สูง - ขึ้น /1/ จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์สูง - ระดับ

/2/ เช่น

โฮ ^๑ /ho: 1/ "ดี"	โฮซาง ^๒ /ho: 2kha: η 2/
	"มีฐานะความเป็นอยู่ดีขึ้น"
	โฮเหมย ^๒ /ho: 2mi: a 7/
	"วาสนาดี"
	โฮเส ^๒ /ho: 2se: 7/
	"เชยบรอย"
กัคเหลง ^๑ /kit 2le: η 1/ "ไอศกรีม"	กัคเหลงเคียว ^๒ /kit 2le: η 2ti: aw 6/
	"ไอศกรีมแท่ง"
ช้อ ^๑ /khw: 1/ "ชม"	คอกัว ^๒ /khw: 2ku: a 4/
	"มธระ"
	คอค ^๒ /khw: 2te: 6/
	"นำคิมแกรอนไนมีรสชม"

2. คำที่มีเสียงวรรณยุกต์สูง - ระดับ /2/ จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์ต่ำ - ตก

7/ เช่น

สั่ง ^๒ /sɛŋ 2/ "น้ำแข็ง"	สั่งอวน ^๗ /sɛŋ 7wɛ: an 6/
	"น้ำแข็งสไลป์เป็น ก้อนกลม ๆ"
ชัว ^๒ /hu: a 2/ "ดอกไม้"	หัวหึ่ง ^๗ /hu: a 7hɛŋ 6/
	"सानดอกไม้"
ผาง ^๒ /pha: η 2/ "หอม"	ผางจย ^๗ /pha: η 7cuy 4/
	"น้ำหอม"
หอง ^๒ /hw: η 2/ "ลม"	ฮองอัว ^๗ /hw: η 7wiw 6/
	"น้ำมันลม"
สัวฮ้อ ^๒ /su: ay 2wa: 4/ "มะม่วง"	สัวฮ้อฮัว ^๗ /su: ay 7wa: 4chiw 7/
	"คนมะม่วง"

เชื้อ /chi:a²/ "รด"

รื้อยคำ /chi:a⁷kam⁷/
"ชาคังรุดจักกรยาน
และจักกรยานชนิด"

รื้อยเล้ง /chi:a⁷le:n²/
"ชาจรด"

รื้อยเหลี่ยน /chi:a⁷li:an⁷/
"โซรุด"

สำ /sa:²/ "สาม"

สำจับ /sa:⁷cap³/
"สามสิบ"

3. คำที่มีเสียงวรรณยุกต์กลาง - ขึ้น /3/ จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์สูง - ระดับ
/2/ เช่น

บะ /ba?³/ "หมู"

บะคว /ba?²ku:a⁴/
"หมูแสนกรอบ"

บะกุก /ba?²ku:t³/
"กระกุกหมู"

บะจาง /ba?²ca:n⁷/
"ขนมทำควยขาวเหนียว
ใส่หมู ตัลสัง ไช้แดง
กุงแหง เป็นตน หอกวอย
ไบไตลาวตม"

บะจ้อ /ba?²chə:⁷/
"หมูสับละเอียค"

บะปาว /ba?²pa:w⁴/
"ซาละเปาใส่หมู"

ปะหมอช	/baʔ ² mwa:y ⁶ /
	"ชาวคหมญ"
ปะหูว	/baʔ ² hu:w ¹ /
	"หญหอง"
ปะอัวโตะ	/baʔ ² ?iw ⁶ phoʔ ⁷ /
	"กาทญ"

4. คำที่มีเสียงวรรณยุกต์กลาง - ระดับ /4/ จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์สูง - ระดับ /2/ กับวรรณยุกต์ต่ำ - ตก /7/ เช่น

โก๋ปี้ /ko:ʔ⁷ pi:⁴/ "กาแฟ"

จิว /cu:a⁴/ "กระตาศ"

กิม /kim⁴/ "ทอง"

ดาวเก /tha:w⁷ ke:⁴/ "เจ้าของ
รานคา
นายหาง"

โต /to:⁴/ "มีท้าวคคชนิคหนึ่ง
ที่ไซส์หญ"

โก๋ปี้สัง /ko:ʔ⁷ pi:⁷ siŋ²/

จิวหลก /cu:a² lɔk⁷/

กิมหลอ /kim⁷ lo:⁶/

กิมเหลียน /kim⁷ li:an⁷/

ดาวเกก๊ช /tha:w⁷ ke:⁷ ki:a⁴/

ดาวเกเหนียว /tha:w⁷ ke:⁷ ni:aw⁶/

โตอู /to:⁷ thu:y²/

"สรอยทอง"
"ตงกระตาศ"
"ทีเสากระตาศทอง"
"สรอยทอง"
"ลูกคนรวย"
"ภรรยาเจ้าของรานคา
หรือเจ้าของรานคาที่
เป็นหญิง"
"บ้านไควค"

5. คำที่มีเสียงวรรณยุกต์คำ - ชั้น /6/ จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์กลาง -
ระดับ /4/ กับ คำ - ตก /7/ เช่น

อำม /ʔa:m⁶/ "ทอปลอง"

อำมเก /ʔa:m⁴ ke:⁴/
"ไม้ปักคำทอสงน่า"

อำมถาว /ʔa:m⁴ tha:w⁶/
"หัวสูบ"

เก็ยม /ki:am⁶/ "เค็ม"

เก็ยมฉาย /ki:am⁷ cha:y⁷/
"ผักกาดคองเค็ม"

เก็ยมหู /ki:am⁷ hu:⁶/
"ปลาเค็ม"

เก็ยมโบย /ki:am⁷ bo:y⁶/
"บวยเค็ม"

เก็ยมเป็ย /ki:am⁷ pi:a⁴/
"ขนมปังกรอบเค็ม"

เก็ยมโกย /ki:am⁷ ko:y⁴/
"ขนมทำควย
แป้งขาวเจนนิงเป็น
ควย ๆ โรยหน้าควย
หอมเจ็ย กุงแห้ง
เวลารับประทานมีน้ำจิ้ม
ราดหน้า"

ถอ /tho:⁶/ "กิน"

ถอถาว /tho:⁷ ta:w⁷/
"ถั่วลิสง"

ถอชาง /tho:⁷ kha:n²/
"เหมืองแร่"

โบ /bo:6/ "ไม่มี"

ถ่อ ^๖	/tho:7?n:n4/	"ใส่เกียน"
โบ ^๖ จ๊ะ	/bo:7?cua?3/	"ไม่เป็นไร"
โบ ^๖ ใจ ^๖ เคี้ยว	/bo:7?cay3?ti:aw7/	"ไม่มีปัญญา "ไม่มีความสามารถ"
โบ ^๖ คิน ^๖ คาง	/bo:7?tin4?ta:n7/	"ไม่กระตือกระติก"
โบ ^๖ คี ^๖ เซก	/bo:7?ti:4?sek7/	"ไม่มีความรู้"
โบ ^๖ อ่าว ^๖ หลอ	/bo:7?tha:w7?lo:7/	"ไม่มีอาชีพ หมกหมอง จนปัญญา"
โบ ^๖ เป็ ^๖ ชน	/bo:7?pi:an7/	"ไม่โตเรื่อง ไซ้การไม่ได้ แก้ไขไม่ได้"
โบ ^๖ เส	/bo:7?se:7/	"ไม่มีจังหวะ ไม่มีหลัก"
โบ ^๖ หลาค	/bo:7?la:t2/	"หมดแรง ไม่มีกำลัง"
โบ ^๖ เอง	/bo:7?e:n6/	"ไม่วาง"
โบ ^๖ เอื้อ ^๖ โบ ^๖ เจ็ช	/bo:7?ri:a4?bo:7?cia?3/	"พูดไม่เป็นความจริง พูดส่งเดช"

ป่าย /pa:y ⁶ / "จักเรียง วางตั้ง"	ป่ายบัว /pa:y ⁷ pu:a ⁶ / "จักเรียงงานอาหาร"
	ป่ายเกาอี้ /pa:y ⁷ kaw ⁷ ʔi: ⁴ / "จักเกาอี้"
	ป่ายโต๊ะ /pa:y ⁷ to: ³ / "จักโต๊ะ เรียงโต๊ะ"
หนา /na: ⁶ / "ตะกร้า"	หนากัว /na: ⁷ kiw ⁶ / "บาสเกตบอล"
ทิว /tiw ⁶ / "ตาพร"	ทิวข้อ /tiw ⁷ khw: ⁷ / "กางเกงแพร"
เอ๊ย /ʔi:a ⁶ / "มะพร้าว"	เอ๊ยจิว /ʔi:a ⁷ chiw ⁷ / "คนมะพร้าว"
เต /te: ⁶ / "ซา"	เตหลาว /te: ⁷ la:w ⁶ / "รานชาน้ำซา"

6. คำที่มีเสียงวรรณยุกต์ต่ำ - ตก /7/ จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์สูง - ขึ้น

/1/ และสูง - ระดับ /2/ เช่น

เตี้ยว /thi:aw ⁷ / "เต็น"	เตี้ยวบู /thi:aw ¹ bu: ⁴ / "เต็นรำ"
เสี้ยว /si:aw ⁷ / "บัญชี"	เสี้ยวผอ /si:aw ¹ phw: ⁷ / "สมุดบัญชี"
ฉาย /cha:y ⁷ / "ผัก"	ฉายกั /cha:y ¹ ku:a ⁴ / "ผักภาคเค็มแห้ง"
	ฉายดาว /cha:y ¹ tha:w ⁶ / "หัวผักกาด"

ฉายดาวโศก /cha:y¹tha:w⁷ko:y⁴/

"ขนมที่ทำด้วยหัวไชเท้า
ใส่หรือบดละเอียดแล้วทอด
เวลารับประทานใช้จิ้มกับ
น้ำตาลทรายขาว"

ฉายโบย /cha:y¹bo:y⁴/

"อาหารประเภทเคี้ยวกับ
จับฉายแดงปรุงขึ้นโดย
ใช้อาหารที่เหลือ
หลายชนิดมาผสมรวมกัน"

ฉายป้อ /cha:y¹po:⁴/

"หัวผักกาดเค็ม"

ฉายส้ม /cha:y¹sim²/

"ผักกวางตุ้ง"

ฉายเฮียน /cha:y¹hi:an⁷/

"งูน"

อาม /?am⁷/ "มีค"

อามเหมม /?am²me:6/

"กลางคืน"

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษา

การศึกษาเรื่องคำศัพท์ภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ตนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อรวบรวมคำศัพท์ภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ตและศึกษาเรื่องการสร้างคำและความหมายของคำ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้ผู้ให้ปากคำที่ได้อภิปรายคัดเลือกตามเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 4 คน และผู้สอบทานข้อมูลอีก 1 คน ทั้งหมดเป็นเพศชายและมีภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอเมืองจังหวัดภูเก็ต เป็นผู้พูดภาษาถิ่นภูเก็ตมาตั้งแต่แรก เกิดและสามารถพูดภาษาจีนฮกเกี้ยนได้ดีย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 ข้อมูลทางภาษาประกอบด้วยคำข้อมูลภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้สำหรับถามผู้ให้

ปากคำ

2.2 สัญลักษณ์แทนเสียงสำหรับจับบันทึก

2.3 เครื่องบันทึกเสียง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้วิธีสัมภาษณ์จากผู้ให้ปากคำโดยดำเนินการตามลำดับขั้น

ดังต่อไปนี้

3.1 นำรายการคำที่ใช้เป็นข้อมูลไปถามผู้ให้ปากคำ เพื่อให้ออกเสียงคำที่เป็นภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในจังหวัดภูเก็ต และบันทึกเสียงไว้เป็นหลักฐาน

3.2 สอบถามผู้ให้ปากคำเรื่องคำอื่น ๆ ในหมวดต่าง ๆ นอกเหนือจากคำข้อมูล และบันทึกไว้โดยแถบบันทึกเสียง

3.3 นำรายการคำข้อมูลที่ได้จากผู้ให้ปากคำไปสอบทานกับผู้สอบทานอีกครั้งหนึ่ง เพื่อความถูกต้องของข้อมูล

3.4 บันทึกเสียงของคำพูดภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต โดยใส่สัญลักษณ์แทนเสียง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 นำข้อมูลที่ได้อาจจัดเรียงแยกประเภทออกเป็นหมวด ๆ พร้อมทั้งอธิบาย ความหมาย

4.2 นำคำข้อมูลภาษาจีนฮกเกี้ยนที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์การสร้างความหมาย ของคำและลักษณะของคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต

สรุปผลการค้นคว้า

1. คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต เท่าที่รวบรวมได้มีจำนวน 1,239 คำ แบ่งออกเป็นหมวดคำต่าง ๆ ได้ 19 หมวด ดังนี้

หมวดที่ 1 :	อาหาร-การปรุงอาหาร และชื่อเครื่องคิม	190 คำ
หมวดที่ 2 :	สำนวนพูด-ภาษาสแลง	308 คำ
หมวดที่ 3 :	เครื่องมือ-เครื่องใช้-และสิ่งของภายในบ้าน	161 คำ
หมวดที่ 4 :	ความเชื่อ-ศาสนา-ประเพณี	61 คำ
หมวดที่ 5 :	ธุรกิจการค้า	27 คำ
หมวดที่ 6 :	เครื่องญาติ	49 คำ
หมวดที่ 7 :	อาชีพ-ตำแหน่ง	38 คำ
หมวดที่ 8 :	กีฬาและการพนัน	32 คำ
หมวดที่ 9 :	เสื้อผ้า-เครื่องแต่งกาย-เครื่องประดับ	35 คำ

หมวดที่ 10 : อวัยวะ	29 คำ
หมวดที่ 11 : สถานที่	42 คำ
หมวดที่ 12 : ลักษณะนาม-จำนวน-มาตรา	43 คำ
หมวดที่ 13 : คนไม้-คอกไม้-ผลไม้	40 คำ
หมวดที่ 14 : คำเรียกชนชาติ	19 คำ
หมวดที่ 15 : ชานพาทนะ	28 คำ
หมวดที่ 16 : อุตสาหกรรมเหมืองแร่	45 คำ
หมวดที่ 17 : สัตว์	31 คำ
หมวดที่ 18 : ปราบฏกาธรรมเนียมชาติ-กินฟ้าอากาศ-ทิศทาง- และกาลเวลา	37 คำ
หมวดที่ 19 : เบ็ดเตล็ด	24 คำ

2. การสร้างคำ คำที่มีภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต มีการสร้างคำขึ้น 3 ลักษณะ คือ

2.1 สร้างคำขึ้นแบบคำประสม โดยการนำเอาคำแต่ละคำที่มีความหมายคนละอย่างมารวมกันเข้ากลายเป็นคำใหม่ เช่น

เหล่งจู้ /le:ŋ²cy⁴/ "น้ำเย็น" เหล่ง แปลว่า "เย็น"
จู้ แปลว่า "น้ำ"

จ้ออึก /cap³ʔit³/ "สับเอ็ด" จ้อ แปลว่า "สับ" อึก แปลว่า "หนึ่ง"

2.2 สร้างคำขึ้นใหม่แบบส่ววน เช่น

จี้กาว /chi:⁷ka:w⁶/ "สูญิงคบซู" ความหมายของคำเดิม จี้
หมายถึง "เลียง" กาว หมายถึง "ลิง"

2.3 สร้างคำขึ้นใหม่โดยการทับศัพท์และเลียนเสียงรื่องจากส่ว ซึ่งมักจะเป็นคำที่เข้ามาจากต่างประเทศหรือคำท้องถิ่นอีกทีหนึ่งแล้วออกเป็นสำเนียงจีน เช่น

ปักเกีย /pak⁴ki:a⁴/ "ปักกิ่ง"

ลยออา /lo:y²ʔa:⁴/ "ทนาย" ทับศัพท์จากคำว่า Lawyer

เหมยว /mi:aw²/ "แมว" ทับศัพท์จากเสียงร้องของแมว

3. ความหมายของคำ ความหมายของคำยืมภาษาจีนฮก เกียนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น
จังหวัดภูเก็ต มีอยู่ 5 ลักษณะ ดังนี้

3.1 ความหมายคงเดิม พบว่าคำยืมภาษาจีนฮก เกียนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น
จังหวัดภูเก็ต จะมีความหมายของคำตรงกับความหมายเดิมมากที่สุด

3.2 ความหมายย่ำยี่ เช่น ไปเก /po:⁴ke:⁴/ "ประกันหรือรับประกัน"
ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ตใช้ในความหมายว่า "เก่าแก่จนใช้การไม่ได้"

3.3 ความหมายแคบเข้า เช่น หวา /wa:¹/ "สรรพนามบุรุษที่ 1" ใน
ภาษาจีนใช้แทนตัวผู้พูดในทุกกรณีไม่ว่าผู้พูดจะเป็นใครหรือจะถูกกับใครก็ตาม แต่ความหมายใน
ภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต จะใช้พูดกันระหว่างเพื่อนกับเพื่อนหรือผู้ใหญ่พูดกับผู้น้อย และส่วนใหญ่
มักจะเป็นเพศชายเท่านั้น

3.4 ความหมายกว้างออก เช่น แซแหม /chɛ:⁷mɛ:⁶/ ความหมายเดิม
หมายถึง "ตาบอด" แต่ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต นอกจากจะหมายถึง "ตาบอด" แล้วยัง
หมายถึง "กิริยาอาการที่ทำอะไรซุ่มซำ"

3.5 ความหมายเฉพาะที่ใช้ในภาษาถิ่นภูเก็ต ความหมายเฉพาะของคำเหล่านี้
จะปรากฏอยู่มากในหมวดคำสถานที่ และหมวดคำอุตสาหกรรมเหมืองแร่ เช่น

จุยตวย /cuy⁴tuy⁷/ "บริเวณชอชงูธร"

ดอซาง /tho:⁷kha:^๓/ "เหมืองแร่"

หลกอาม /lak²ʔa:^๓/ "หอคูคหราชไม่ทำงาน"

4. ลักษณะของคำยืมภาษาจีนฮก เกียนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต มีอยู่ 5 ลักษณะ
ดังนี้

4.1 ทับศัพท์ คือออกเสียงตามคำภาษาฮก เกียนเดิมที่คัดเพี้ยนไปบ้างในเรื่อง
เสียงสูงต่ำ ส่วนความหมายก็ยังคงเดิม เช่น

คำขี้มโนภูเก็ด	ภาษาชกเกี้ยนเดิม	ความหมาย
กุนเจียง /kun ⁷ chi:aŋ ⁶ /	กุนเชียง /kun ³ chi:aŋ ⁵ /	"ไส้กรอกจีน"
เตย /ti:a ⁴ /	เตย /ti:a ⁷ /	"ทอ"

4.2 ทับศัพท์แต่เสียงเปลี่ยนไปเล็กน้อย ส่วนความหมายยังคงเหมือนเดิม เช่น

คำขี้มโนภูเก็ด	ภาษาชกเกี้ยนเดิม	ความหมาย
หู /hu: ¹ /	ลือ /li: ² /	"สรรพนามบุรุษที่ 2"
หอ /ho: ² /	โฮ /ho: ² /	"เสือ"

4.3 ใช้คำไทยแปลคำภาษาจีน โดยนำเอาความหมายของแต่ละคำมารวมกันแล้ว แปลออกเป็นความหมายใหม่ เช่น

โฮยเซี่ย /ho:y²chi:a²/ "รถไฟ" โฮย แปลว่า "ไฟ"
 เซี่ย แปลว่า "รถ"
 เปะเซก /pe:³sek⁶/ "สี่ขาว" เปะ แปลว่า "ขาว" เซก
 แปลว่า "สี่"

4.4 ใช้คำไทยประสมหรือซ้อนกับคำจีน โดยตัดคำจีนทางด้านหน้าหรือทางด้านหลังออก แล้วนำคำไทยมาตรฐานหรือคำภาษาไทยถิ่น ไปแทนที่คำที่ตัดออกไป เช่น

ตูด่าง /phu:⁷tha:ŋ¹/ "ตั้งเก็บเศษอาหาร" จะตัดคำว่า ด่างออก
 แล้วใช้คำภาษาไทยถิ่นคำว่า ตู้ง ซึ่งแปลว่า "ตั้ง" ไปแทนที่เป็น ตู้งตูน /thu:⁷phu:⁷/
 เตชอ /te:⁴khə:⁷/ "กลางกองขาสั้น" จะตัดคำว่า เต ที่แปลว่า
 "สั้น" ออกแล้วใช้ว่า ชอขาสั้น

5. มีการเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ในคำประสม คือการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ จากหน่วยเสียงหนึ่งเปลี่ยนเป็นอีกหน่วยเสียงวรรณยุกต์หนึ่ง ซึ่งมาจากอิทธิพลของเสียงวรรณยุกต์ ในหน่วยคำที่ตามมา เรียกว่า วรรณยุกต์สนธิ การเกิดวรรณยุกต์สนธิในคำขี้มโนภูเก็ดชกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ตมีดังนี้

5.1 คำที่มีเสียงวรรณยุกต์สูง - ขึ้น /1/ จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์สูง -
ระดับ /2/ เช่น

โฮ /ho:1/ "ดี" โฮข้าง /ho:2kha:๓2/ "มีฐานะความเป็นอยู่ที่ขึ้น"
ขอ /khw:1/ "ชม" ขอเค /khw:2te:6/ "นำดื่มกรอนในมีรสชม"

5.2 คำที่มีเสียงวรรณยุกต์สูง - ระดับ /2/ จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์ต่ำ -
ตก /7/ เช่น

สิ่ง /siŋ2/ "น้ำแข็ง" สิ่งอวน /siŋ7wun:am6/ "น้ำแข็งใส่ปั่นเป็น
กอนกลม"

เข็ช /chi:a2/ "รถ" เข็ชเลง /chi:a7le:๓2/ "ข้างรถ"

5.3 คำที่มีเสียงวรรณยุกต์กลาง - ขึ้น /3/ จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์สูง -
ระดับ /2/ เช่น

ปะ /ba?3/ "หมู" ปะกุก /ba?ku:t3/ "กระดูกหมู"
ปะหมอย /ba?mwa:๓6/ "ข้าวต้มหมู"

5.4 คำที่มีเสียงวรรณยุกต์กลาง - ระดับ /4/ จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์สูง -
ระดับ /2/ กับ วรรณยุกต์ต่ำ - ตก /7/ เช่น

จัว /cu:a4/ "กระต๊าก" จัวหลก /cu:a2lwk7/ "ถุงกระต๊าก"

กั้ม /kim4/ "ทอง" กั้มหลอ /kim7lwa:6/ "ที่เสากกระต๊ากทอง"

5.5 คำที่มีเสียงวรรณยุกต์ต่ำ - ขึ้น /6/ จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์กลาง -
ระดับ /4/ กับวรรณยุกต์ต่ำ - ตก /7/ เช่น

อาม /?a:m6/ "ทอปล่องต่าง ๆ" อามเก /?a:m4ke:4/ "ไม้ปักคำ
ทอส่งน้ำ"

ถอ /thw:6/ "หิน" ถอซ่าง /thw:7kha:๓2/ "เหมืองรู"

ตีว /tiw6/ "ผ้าแพร" ตีวซ้อ /tiw7khw:7/ "กางเกงแพร"

5.6 คำที่มีเสียงวรรณยุกต์ต่ำ - ตก /7/ จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์สูง - ขึ้น
/1/ กับวรรณยุกต์สูง - ระดับ /2/ เช่น

ฉาย /cha:y ⁷ / "ผัก"	ฉายส้ม /cha:y ¹ sim ² / "ผักวางตุง"
เด็ชว /thi:aw ⁷ / "เต็น"	เด็ชวบู /thi:aw ¹ bu: ⁴ / "เต็นรำ"
อาม /ʔa:m ⁷ / "มึค"	อามแหม /ʔa:m ² mɛ: ⁶ / "กลางคืน"

อภิปรายผล

ผลจากการศึกษาเรื่องคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จันทุกูเกิดครั้งนี้ ทำให้ทราบถึงความเป็นมาของชาวจีนฮกเกี้ยนที่อพยพเข้ามาอยู่อาศัยในจังหวัดภูเก็ต และได้อาศัยทอผ้าวัฒนธรรมความเป็นอยู่ในบ้านต่าง ๆ ไว้ให้แก่ลูกหลานชาวภูเก็ตสืบต่อมาจนถึงทุกวันนี้ คงจะเห็นได้จากวัฒนธรรมด้านภาษา โดยเฉพาะในหมวดสำนวนการพูด ภาษาสแลง ที่รวบรวมไว้มีจำนวนมากที่สุด รองลงมาก็เป็นคำที่ใช้เรียกชื่ออาหาร การปรุงอาหาร ชื่อเครื่องดื่ม และชื่อเครื่องมือเครื่องใช้ ชื่อสิ่งของภายในบ้าน และหลักฐานที่เป็นเครื่องยืนยันว่าชาวจีนฮกเกี้ยนเข้ามาอาศัยอยู่ในภูเก็ต ก็คือวัฒนธรรมด้านความเชื่อ ศาสนา ประเพณี ที่ชาวภูเก็ตยังคงรักษาไว้จนถึงทุกวันนี้ อันได้แก่ ประเพณีกินเจ ประเพณีเต็งงาน และประเพณีงานศพ ตลอดจนอาชีพอุตสาหกรรมเหมืองแร่ที่ยังคงเหลือร่องรอยปรากฏให้เห็นอยู่ อันแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของภาษากับวัฒนธรรมอย่างใกล้ชิด ทั้งนี้ในการศึกษารวบรวมคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นภูเก็ตครั้งนี้จึงมีประโยชน์อย่างมากในการทำให้ทราบถึงวัฒนธรรม ความเป็นอยู่ของชาวภูเก็ตตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน อันเป็นการช่วยอธิบายสภาพสังคมวัฒนธรรมภาษา ชนบทรวมเนื้อมประเพณีได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้ผลของการวิจัยยังสามารถนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในรายวิชา ท.091 ลักษณะควรรสังเกตบางประการของภาษาไทย ในหัวข้อเรื่อง ภาษาตะวันออก และรายวิชา ท.092 ความรู้เกี่ยวกับภาษาไทย ในเรื่องเกี่ยวกับภาษาถิ่น อันจะทำให้ผู้เรียนได้มีความรู้ในเนื้อหาขยายของวิชาได้กว้างขวางและลึกซึ้งในเรื่องของศิลปวัฒนธรรม ประเพณีของชาวจีน ตลอดจนความเป็นอยู่และภาษาที่ใช้

2. ควรศึกษาเรื่องการสร้างคำขึ้นใหม่แบบสำนวน และสำนวนในภาษาจีนฮกเกี้ยน
ในเชิงประวัติ เชื่อมเทียบอย่างละเอียด เพื่อสืบสาวประวัติความเป็นมาของคำและสำนวน
นั้น ๆ
3. ควรศึกษาที่มาของคำยืมภาษาจีนซึ่งอาจจะมาจากภาษาจีนฮกเกี้ยน หรือมาจากภาษาจีน
จีนสาขาอื่น ๆ
4. ควรจะมีการศึกษาภาษาจีนแต้จิ๋วหรือภาษาจีนสาขาอื่น ๆ ที่ใช้ในจังหวัดภูเก็ตเท่าที่
จะสามารถทำได้ โดยศึกษาเปรียบเทียบในเรื่องของระบบเสียง คำ และความหมายของภาษาจีน
ดังกล่าว
5. ควรศึกษาภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดพังงา ซึ่งถือกันว่าเป็น
เมืองที่เมืองน้องกับจังหวัดภูเก็ต เนื่องจากมีความสัมพันธ์ทางเครือญาติค่อนข้างสูง เพราะ
ชาวภูเก็ตเคยอพยพหนีสงครามมาไปตั้งถิ่นฐานที่จังหวัดพังงาเป็นจำนวนมาก เพื่อจะได้นำผล
การศึกษาค้นคว้ามาเปรียบเทียบผล กับงานวิจัยในโอกาสต่อไป
6. ควรจะมีการศึกษา และรวบรวมคำภาษาไทยถิ่นที่เป็นคำเก่าแก่ที่ยังไม่รู้ แต่มีหลักฐาน
ให้เห็นปรากฏอยู่ในวรรณคดีโบราณ วรรณกรรมมุขปาฐะ และวรรณกรรมลายลักษณ์ในท้องถิ่น ซึ่งอาจจะ
ทำให้ทราบว่าภาษามีการเปลี่ยนแปลงหรือวิวัฒนาการจากอดีตมาสู่ปัจจุบันอย่างไร อันจะทำให้การศึกษา
ค้นคว้า วิจัยทางด้านภาษามีขอบข่ายที่กว้างขวางและลึกซึ้งยิ่งขึ้น
7. ควรจะมีการศึกษาภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในจังหวัดภูเก็ต รวมถึงคำยืมภาษาต่างประเทศ
อื่น ๆ ที่มีใช้ในภาษาถิ่นภูเก็ตด้วย ทั้งนี้เนื่องมาจากจังหวัดภูเก็ตมีวัฒนธรรมที่หลากหลายและชาวต่าง
ประเทศจำนวนมากเคยเข้ามาอาศัยและได้อพยพอพยพวัฒนธรรมภาษาไว้ ดังตัวอย่างภาษาถิ่น
ภูเก็ต ต่อไปนี้

ลุงมูทึ /¹thuŋ¹mu:⁷ni:¹/ "กระสอบป่าน" (มาจากภาษามลายู)

ขันซี /⁵chan⁵chi:⁵/ "สัญญา คกลง ตั้งกติกาการเล่น" (มาจากภาษามลายู)

หย่านัก /²ya:⁷nat²/ "ลับประค" (มาจากภาษามลายู)

หัวบ่าหวัง /¹hu:¹ba:⁴waj¹/ "หัวหอมใหญ่" (มาจากภาษามลายู)

คง /⁵khon⁵/ "ชาวโศค" (มาจากภาษามลายู)

- สปอร์ต /spɔ:t³/ "ใจกว้าง มีน้ำใจ" (มาจากภาษาอังกฤษ)
 หลอหลวง /lu⁷ wɛ:hu⁷/ "มะเขือพวง"
 เขียว /khi:aw⁷/ "กวนใจ ลูจุกจิก รบเรา"
 หยาหยา /ya:⁷ mu:w¹/ "ฝรั่ง" (ผลไม้)
 น้ำปรีด /na:m⁷ bi:⁴ rit⁷/ "น้ำอัดลม"
 ผ่าซูป /pha:¹ chup⁷/ "ผ่าซาวมา"
 เนือย /ni:ay⁵/ "หิว"
 ฉูย /chuy²/ "จับ เกี้ยวพาราสี"
 ทอฉาว /tɔ:⁷ cha:w⁷/ "พรั่งนี้"
 หวันฉ่าย /wan¹ cha:y⁷/ "คอนบ้าย เวลาบ้าย"

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กัลยา คิงส์พิภย์, ม.ร.ว. "หน่วยที่ 2 เสียงในภาษาไทย 2," ใน เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 1 - 6. กรุงเทพฯ : สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2525.

_____ "หน่วยที่ 15 ภาษาและภาษาชอในประเทศไทย," ใน เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 7 - 15. กรุงเทพฯ : สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2525.

_____ "การศึกษาภาษาไทยถิ่น," ศาสตร์แห่งภาษา. 3 : 7 - 25 มิถุนายน 2526.

กาญจนา นาคสกุล. "ภาษากับความเป็นไทย," ใน ภาษาไทยกับสังคมไทย. หน้า 252.

ราชการสัมมนาว่าด้วยภาษาไทยเนื่องในการเฉลิมฉลอง 700 ปี ตายส์ไทย พ.ศ. 2526.

สำนักงานส่งเสริมเอกลักษณ์ของชาติ สำนักงานรัฐมนตรี, 2527.

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. ภูเก็ต : ม.ป.ท., 2523.

จำลอง พิศนาคะ. พจนานุกรมจีนกลาง-แต้จิ๋ว-อังกฤษ-ไทย. กรุงเทพฯ : ศูนย์บริการพิมพ์, 2517.

ฉวีเพ็ญ ทองช่วย. ภาษาไทยที่ใช้ในปัจจุบัน ในรัฐกลันตัน ไทรบุรี และปะลิส. วิทยานิพนธ์ อ.ก.

กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525. ด้ายเอกสาร.

เฉลิม ชงบุญเกิด. ภาษาไทย ภาษาจีน. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศ กรรมการศึกษาศาสตร์, 2516.

ชวน เขียวโซลิต (หรือประสิทธิ์ ชวลิตอารง). พจนานุกรมจีน - ไทย. กรุงเทพฯ :

สำนักพิมพ์นานมี, 2505.

ช่อนกลิ่น. พิเศษสกุลกิจ. ภาษาจีนและภาษาไทยถิ่นเป็นประโยชน์เพียงใดในการค้นคว้าหาที่มาของ

คำในภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ อ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2489.

อัครสำเนา.

ทักษิณคดีศึกษา, สถาบัน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้. ชุดศัพท์ราช 2525.

พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : อัมรินทร์พรินติ้งกรุ๊ป, 2530.

- ทัศนคติศึกษา, สถาบัน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้. พ.ศ.
2529. เล่ม 7. กรุงเทพฯ : อัมรินทร์การพิมพ์, 2529.
- มงคล กิตติกุล. "กะเปก," ใน สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้. พ.ศ. 2529 เล่ม 1.
หน้า 93 - 94. กรุงเทพฯ : อัมรินทร์การพิมพ์, 2529.
- บรรจบ พันธุเมธา. ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
รามคำแหง, 2530.
- ประสิทธิ์ ชิมการณ. "ชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของชาวภูเก็ต ในสมัยก่อนและสมัยปัจจุบัน,"
ใน รายงานการสัมมนาประวัติศาสตร์กลาง. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต :
เรือนแก้วการพิมพ์, 2528.
- ปราณี กายอรุณสุทธิ. คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยปัจจุบัน. วิทยานิพนธ์ อ.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525. อักษรสำเนา.
- พจนานุกรมภาษาอินโด-ฉบับชั่วคราว. สงขลา : วิทยาลัยครูสงขลา, 2514.
- มัลลิกา เรืองระที. บทบาทชาวจีนในคาบสมุทรสุมาตรา สงคม ศิลปกรรมไทยสมัยรัชกาลที่ 1 ถึง
รัชกาลที่ 4 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์. วิทยานิพนธ์ อ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2518. อักษรสำเนา.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์,
2525.
- จตุร ภูมิภูอวาร์ และปียา ช่อผล. แนวคิดในการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นของชาวภูเก็ต.
กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, 2530. อักษรสำเนา.
- เรืองเดช บันเขื่อนขันธ์. ภาษาถิ่นกระกูลไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย, 2531.
- วาสนา กุลประสูต. "บุคลิกชนชาติของคำ-แห่งทะเลอันค้ำมนต์," ใน อนุสาร อ.ศ.ท. การท่องเที่ยว
แห่งประเทศไทย. 23(4) : 33 - 42 ; พฤศจิกายน 2525.
- วิจิตรร่า แสงพลสิทธิ์. ความรู้เรื่องภาษาต่างประเทศในภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โอเคชั่นสโตร์,
2524.

- วิไลวรรณ ชนิษฐานนท์. "อิทธิพลภาษาต่างประเทศในภาษาไทย," ใน รายงานการสัมมนาการใช้ภาษาไทย. สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติระหว่างวันที่ 14 - 15 กรกฎาคม 2526 ณ ห้องประชุมใหญ่อาคารสภาวิจัยแห่งชาติ บางเขน, 2526. อักสำเนา.
- ศึกษานุกรมภาษาดั้งเดิม. นิสิตวิชาเอกภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2527. ด้ายเอกสาร.
- ศิลาปรกร, กรม. ถาง ภูเก็ต และชายฝั่งทะเลอันดามัน โบราณคดีประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์และเศรษฐกิจ. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป จำกัด, 2532.
- สุนัน ราชภัฏหารักษ์. ภูเก็ต. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พระจันทร์, 2517.
- ไสว เรืองวิเศษ. ระบบหน่วยเสียงในภาษาดั้งเดิม ตำบลเทพภักดีศรี อำเภอดงหลวง จังหวัดภูเก็ต. ปริญญาโท ศึกษาศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520. อักสำเนา.

Egerod, Soren. "The Tones of Phuket and Ko Samui : A Correction," Tai Phonetics and Phonology. Prachandra Printing Press, Bangkok, Thailand, 1973.

การคำนวณ

หมวดที่ 1 : อาหาร - การปรุงอาหาร และชื่อเครื่องครัว

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนชกเกินที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
1	ก๋วยจั๊ว	/kwɔ̃ ⁴ cha:y ⁷ /
2	ก๋วยจั๊ว	/kwɔ̃ ⁴ thán ⁶ /
3	ก๋วยจั๊ว	/kan ³ to:ŋ ² /
4	ก๋วยจั๊ว	/ku:a ⁷ ci: ⁴ /
5	ก๋วยจั๊ว	/ka:y ⁴ na: ⁷ cha:y ⁷ / หรือ
	ก๋วยจั๊ว	/ka? ⁴ na: ⁷ cha:y ⁷ / หรือ
	ก๋วยจั๊ว	/ka? ⁴ na: ¹ /
6	ก๋วยจั๊ว	/ka? ⁴ lo: ⁶ ci: ⁴ / หรือ
	ก๋วยจั๊ว	/ka: ⁴ lo: ⁶ ci: ⁴ /
7	ก๋วยจั๊ว	/kim ⁷ ci:am ⁴ /
8	ก๋วยจั๊ว	/kim ⁷ su:a ⁷ hu: ⁶ /
9	ก๋วยจั๊ว	/kin ⁷ cha:y ⁷ /
10	ก๋วยจั๊ว	/ki: ⁷ ca:ŋ ⁷ /
11	ก๋วยจั๊ว	/ki: ² /
12	ก๋วยจั๊ว	/kun ⁷ chi:an ⁶ /
13	ก๋วยจั๊ว	/ku: ⁴ cha:y ⁷ /
14	ก๋วยจั๊ว	/ke: ⁷ nɔ̃ ⁷ ko: ² /
15	ก๋วยจั๊ว	/ki:at ³ hɔ̃ ⁷ ti:aw ⁶ /
16	ก๋วยจั๊ว	/kit ² le:ŋ ¹ / หรือ
	ก๋วยจั๊ว	/ket ³ le:ŋ ¹ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนยุคเก่อนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
17	กั๒คเล๒งเต๒ยว เก๒คเล๒งเต๒ยว	/kit ² le:ŋ ² ti:aw ⁶ / หรือ /ket ³ le:ŋ ² ti:aw ⁶ /
18	ก๒ย๒เต๒ยว	/ku:ay ⁴ ti:aw ⁶ /
19	เก๒ย๒มโก๒ย	/ki:am ⁷ ko:y ⁴ /
20	เก๒ย๒มฉ๒าย	/ki:am ⁷ cha:y ⁷ /
21	เก๒ย๒มบ๒อย	/ki:am ⁷ bo:y ⁶ /
22	เก๒ย๒มเป๒็ย	/ki:am ⁷ pi:a ⁴ /
23	เก๒ย๒มหญ๒	/ki:am ⁷ hu: ⁶ /
24	เก๒ย๒น	/ki:an ⁴ /
25	เก๒ย๒นผ๒าง	/ki:an ⁴ pha:ŋ ² /
26	โก๒ซ๒ย	/ko: ⁷ suy ² /
27	โก๒ป๒็ย	/ko: ⁷ pi: ⁴ /
28	โก๒ป๒็ยฮ๒	/ko: ⁷ pi: ⁷ ʔw: ⁴ /
29	โก๒ป๒็ยฮ๒ฉ๒าม	/ko: ⁷ pi: ⁷ ʔw: ⁴ cha:m ² /
30	โก๒ป๒็ยฮ๒ส๒ิ่ง	/ko: ⁷ pi: ⁷ ʔw: ⁴ səŋ ² /
31	โก๒ป๒็ยส๒ิ่ง	/ko: ⁷ pi: ⁷ səŋ ² /
32	โก๒ป๒็ยฮ๒น	/ko: ⁷ pi: ⁷ hu:n ¹ /
33	(ข๒น๒ม) โก๒	/ko: ⁶ /
34	โก๒ย๒ก๒าว	/ko:y ⁴ ka:w ⁶ /
35	โก๒ย๒เล๒ฉ๒าย	/ko: ⁷ le: ⁷ cha:y ⁷ /
36	ค๒อ๒ก๒ว	/khw: ² ku:a ⁴ /
37	ค๒อ๒เต๒	/khw: ² te: ⁶ /

คำที่	คำข้อมาษาจีนสกลเกณฑ์ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดอุบลราชธานี	การออกเสียง
38	จับฉ่าย	/cap ³ cha:y ⁷ /
39	จิม	/cim ⁶ /
40	จิว	/ciw ⁴ /
41	จิวแดง	/ciw ⁴ che:ŋ ² /
42	จิว	/ci: ⁷ /
43	จิวใจ	/ci: ⁴ ce: ⁴ /
44	จิวหลอ	/cu: ⁷ lɔ: ⁶ /
45	เจอะโกย	/cia? ⁴ ko:y ⁴ /
46	จ้อ	/chɔ: ⁷ /
47	ฉาง	/cha:ŋ ² /
48	ฉายกัว	/cha:y ¹ ku:a ⁴ /
49	ฉายฉาว	/cha:y ¹ tha:w ⁶ /
50	ฉายฉาวโกย	/cha:y ¹ tha:w ⁷ ko:y ⁴ /
51	ฉายไชย	/cha:y ¹ be:y ⁴ /
52	ฉายป้อ	/cha:y ¹ pɔ: ⁴ /
53	ฉายส้ม	/cha:y ¹ si:m ² /
54	ฉายเอียน	/cha:y ¹ i:an ⁷ /
55	เจก	/che:k ⁷ /
56	แจญ	/chɛ: ⁷ nu: ⁶ / หรือ
	แจห่อ	/chɛ: ⁷ hə: ⁶ /
57	เจียนฉาว	/chi:an ⁷ cha:w ¹ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนสกฤเทณที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
58	ช้วนดาว	/su:an ² tha:w ⁶ /
59	ช้วนนา	/su:an ² na: ² /
60	ชันจา	/san ⁷ ca: ² /
61	ซีโกฉัง	/si? ⁷ ko: ³ thəŋ ² /
62	ซีเซ็กฉาย	/si: ² sek ⁷ cha:y ⁷ /
63	เซวโบย	/se:w ⁷ bo:y ⁶ /
64	เซี่ยหลิวฉี	/si:a ⁷ liw ⁶ ci: ⁴ /
65	ตองฉาย	/tɔ:ŋ ⁷ cha:y ⁷ /
66	ตองฉิวเป็ย	/tɔ:ŋ ⁷ chiw ⁷ pi:a ⁴ /
67	ตังกว ตังโกย	/tan ⁷ ku:a ⁴ / หรือ /tan ⁷ ko:y ⁴ /
68	ตังฮุน	/tan ⁷ hu:n ¹ /
69	ตังโฮ	/tan ⁷ ?o: ⁴ /
70	ต้วงฮุน	/tu:a ³ cu: ⁷ hu:n ¹ /
71	ต้วงฉางดาว	/tu:a ³ cha:ŋ ⁷ tha:w ⁶ /
72	ตาว	/ta:w ⁷ /
73	ตาวกว	/ta:w ⁷ ku:a ⁴ /
74	ตาวก้าง	/ta:w ⁷ ku:a ⁷ ci: ⁷ /
75	ตาวโก	/ta:w ⁷ ko: ⁴ /
76	ตาวกู	/ta:w ⁷ cu: ⁴ /
77	ตาวเจย	/ta:w ⁷ ci:aw ⁷ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนยกเว้นที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
78	ท้าวตั้ง	/ta:w ⁷ thán ² /
79	ท้าวป่าอาโศก	/ta:w ⁷ pa:w ⁷ ?a: ⁴ ko:y ⁴ /
80	ท้าวสอ	/ta:w ⁷ so: ² /
81	ท้าวสวน	/ta:w ⁷ su:an ⁷ /
82	ท้าวสี่	/ta:w ⁷ si: ⁷ /
83	ท้าวหู่	/ta:w ⁷ hu: ⁷ /
84	ท้าวแหง	/ta:w ⁷ hɛ: ⁶ /
85	ท้าวอิ้ว	/ta:w ⁷ ?iw ⁶ /
86	ท้าวอิ้วปะ	/ta:w ⁷ ?iw ⁷ ba? ³ /
87	ท้าวโฮย	/ta:w ⁷ ho:y ² /
88	ทิม	/ti:m ⁷ /
89	ทิมบู	/ti: ⁷ bu:n ⁷ /
90	ตีเป่า	/ti: ⁴ pa:w ⁴ /
91	ตั้งฉาง	/tán ⁷ cha:n ² /
92	ท้อฮวน	/tá: ³ hu:an ² /
93	ตูโปเจีอะเจีอะ	/tu: ⁷ bo: ² cia? ³ cia? ³ /
94	เต	/te: ⁶ / หรือ
	แต	/tɛ: ⁶ /
95	เตกอาก	/tek ³ ?a: ⁴ ki: ⁴ /
96	ถอท้าว	/thɔ: ⁷ ta:w ⁷ /
97	ท้าวฮ้อ	/thi? ¹ kha:w ² so: ² /

คำศัพท์	คำจีนภาษาจีนสกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยต้นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
98	(แกง) ทิ้ง	/(kɛ:ŋ ³)thɛŋ ² /
99	บั้งควน	/baŋ ⁷ ku:an ⁴ /
100	บั้งเซ	/baŋ ⁷ se: ² /
101	ขี้เงินไทย	/ban ⁴ ci:an ³ ko:y ⁴ /
102	ชะกว	/ba? ² ku:a ⁴ /
103	ชะกุก	/ba? ² ku:t ³ /
104	ชะจาง	/ba? ² ca:ŋ ⁷ /
105	ชะจอ	/ba? ² chɔ: ⁷ /
106	ชะปาว	/ba? ² pa:w ⁴ /
107	ชะหมอย	/ba? ² mɔ:y ⁶ /
108	ชะหฺว	/ba? ² hu:w ¹ /
109	ชะฮิวโตะ	/ba? ² ʔiw ⁶ pho? ⁷ /
110	บั้ง	/bi: ⁷ ce:ŋ ⁴ /
111	บั้ง	/bi: ⁴ /
112	บั้งหมอย	/bi: ⁴ ko: ⁷ mɔ:y ⁶ /
113	บั้งขาก	/bi: ⁴ tha:y ⁷ ba:k ² /
114	บั้ง	/bi: ⁴ pha:ŋ ² /
115	บั้ง	/bi: ⁴ hu:n ¹ /
116	ปอเอ	/pɔ: ⁴ ʔe:w ³ /
117	ปั้ง	/pan ⁴ si:t ¹ /
118	ปั้ง	/pa:y ⁶ ʔa: ⁴ ko:y ⁴ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
119	ป่าวส้ม	/pa:w ⁷ si:m ² /
120	ปั้ง	/pɛŋ ⁷ /
121	บูโตกัว	/pu: ⁷ to: ⁷ ku:a ⁴ /
122	ปูวา	/pu: ⁷ wa: ² /
123	เป็งฉิง	/pe:ŋ ⁷ thɛŋ ¹ /
124	เปะเฉียว	/pe? ³ chi:aw ² /
125	เปะตองโก	/pe? ³ tho: ⁷ ŋ ⁷ ko: ⁴ /
126	เป็ช	/pi:a ⁴ /
127	โปะเป็ช	/po? ³ pi:a ⁴ /
128	ไป๋ฮาก	/po:y ³ ka:k ⁴ /
129	ผางเป็ช	/pha:ŋ ² pi:a ⁴ /
130	ฮิวฮู	/yiw ⁷ hu: ¹ /
131	ฮิวฮูกัว	/yiw ⁷ hu: ⁷ ku:a ⁴ /
132	ลอบะ	/lo: ² ba? ³ / หรือ
	โลบะ	/lo: ² ba? ³ /
133	สามจันบะ	/sa:m ⁷ ca:n ⁷ ba? ³ /
134	สัง	/sɛŋ ² /
135	สังฮวน	/sɛŋ ⁷ hu:an ⁶ /
136	เส่หลอง	/se: ⁷ lo: ⁷ ŋ ² /
137	เส่หลองอ	/se: ⁷ lo: ⁷ ŋ ⁷ ʔ ⁴ /
138	เส่หลองออดาม	/se: ⁷ lo: ⁷ ŋ ⁷ ʔ ⁴ cha:m ² /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนยุคแรกที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
139	เส้หลองออสั่ง	/se: ⁷ lɔ: ⁷ ŋ ⁷ ʔw: ⁴ sɨŋ ² /
140	เส้หลองฮูหลองสั่ง	/se: ⁷ lɔ: ⁷ ŋ ⁷ hu: ⁷ le: ⁷ ŋ ⁴ sɨŋ ² /
141	หงอเฮียง	/ŋw: ¹ hi: ² ŋ ² /
142	หมอลลาว	/mɔ: ⁷ la: ^w ² /
143	หมอย	/mɔ: ^y ⁶ /
144	หมากวแป็	/ma: ² ka: ^w ⁴ pi: ^a ⁴ /
145	หม	/mi: ⁷ /
146	หมกว	/mi: ⁷ ku: ^a ⁴ /
147	หมเจอม	/mi: ⁷ ci: ^{am} ⁴ /
148	หมสัว	/mi: ⁷ su: ^a ⁷ /
149	หยกดูโผ	/yɔk ⁷ ku: ^y ⁴ pho: ^y ⁶ /
150	หยุนฉิ่ง	/yun ⁷ thɨŋ ⁶ /
151	หลอตปาว	/lɔ: ⁷ ti: ⁷ pa: ^w ⁴ /
152	หลอแจว	/hɔ: ⁷ ce: ^w ³ /
153	หลกสำ	/lak ¹ sa: ² /
154	หาว	/ha: ^w ⁷ /
155	ฮู	/hu: ⁶ / หรือ
	ห่อ	/hə: ⁶ /
156	ฮูฉี	/hu: ⁷ chi: ⁷ /
157	ฮูวาน	/hu: ⁷ ʔu: ^{an} ⁶ /
158	ฮูอัว	/hu: ⁷ ʔi: ^w ⁶ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
159	เหล่งจุย	/le:ŋ ² cuy ⁴ /
160	เหล่งเจียมมู	/le:ŋ ⁷ ci:am ⁴ hu: ⁶ /
161	เหล่งเต	/le:ŋ ² te: ⁶ /
162	เห	/he: ⁶ / หรือ
	แห	/hɛ: ⁶ /
163	เหลี่ยว	/li:aw ⁷ /
164	ออ	/ʔw: ⁷ /
165	ออกุทธอาทาว	/ʔw: ³ ku:y ⁴ ʔa: ³ ta:w ⁷ /
166	ออเฉียว	/ʔw: ⁷ chi:aw ² /
167	อั้งใจ	/ʔaŋ ⁷ co: ⁶ /
168	อั้งหมอดอทาว	/ʔaŋ ⁷ mɔ: ⁷ thɔ: ⁷ ta:w ⁷ /
169	อั้งหมอดั้ง	/ʔaŋ ⁷ mɔ: ⁷ thɛŋ ⁶ /
170	อุนเหลี่ยว	/ʔun ⁴ li:aw ⁷ /
171	อวนซุช	/ʔu:a ⁷ suy ² /
172	อาตมจ	/ʔa: ³ tap ² ci: ⁴ /
173	อิวปั้ง	/ʔiw ³ pɛŋ ⁷ /
174	อิวส้อม	/ʔiw ⁷ sɔ: ⁷ m ² /
175	อิมสี่	/ʔim ⁴ si: ⁷ /
176	(ซนม) อี	/ʔi: ⁶ /
177	เอวจ	/ʔe:w ³ ci: ⁴ /
178	เอียม	/ʔi:am ⁶ /

คำศัพท์	คำศัพท์ภาษาจีนยกเว้นที่ใช้ ในภาษาไทยต้นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
179	โศตาว	/ʔo:⁷ta:w⁴/
180	โธอาฉาย	/ʔo:⁶ʔa:⁴cha:y⁷/
181	โธเอว	/ʔo:⁴ʔe:w⁶/
182	ชวนจู	/hu:an⁷cu:⁶/
183	ชวนเจิว	/hu:an⁷ce:w³/
184	ชวคโกย	/hu:at¹ko:y⁴/
185	ชอลันตาว	/hɔ:⁷lan⁷ta:w⁷/
186	ชองปะ	/kɔ:ŋ⁷ba⁷³/
187	ชูแจ	/hu:⁷chɛ:²/
188	ชูเหลง	/hu:⁷le:ŋ²/
189	ชูเหลงจูย	/hu:⁷le:ŋ⁷cuy⁴/
190	ชิวัว	/hu:⁷ʔiw⁶/

หมวดที่ 2 : ส่วนเวท - ภาษาสแลง

คำ	คำยืมภาษาจีนที่เปลี่ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
191	กงโต	/kon ³ to: ⁷ /
192	กอชุก	/kɔ: ⁷ khɯ:t ² /
193	กันขอ	/kan ⁷ khɔ: ¹ /
194	กันสิน	/kan ⁴ sin ⁶ /
195	กิวชุกช	/ku: ⁴ chut ¹ khi: ⁷ /
196	กำฉิ่ง	/kam ⁷ chɨŋ ² /
197	กำเสย	/kam ³ si: ⁷ /
198	กาจวะ	/ka: ³ cuə? ² / หรือ
	กะจวะ	/ka? ³ cuə? ² /
199	กากลาง	/ka: ³ ki: ⁷ la: ⁶ /
200	กานนหนาโบ	/ka:n ⁴ ni: ⁴ na: ⁷ bo: ⁴ /
201	กาว	/ka:w ⁷ /
202	กาวชอย	/ka:w ⁴ khɯ: ⁷ /
203	กาวเงียะ	/ka:w ⁴ ŋiə? ⁶ /
204	กาวสัวจอบ	/ka:w ⁴ sua ⁷ ca: ³ bo: ⁴ /
205	กุกหลาค	/kut ⁴ la:t ² /
206	กูย	/kuy ⁷ /
207	เก	/ke: ⁴ /
208	เกกว	/ke: ⁴ ka:w ³ /
209	เกซี่	/ke: ² si: ² /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนชกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
210	เกเป็ยะ	/ke: ⁴ pia? ³ /
211	เกก	/ke:k ³ /
212	เกกซิม	/kek ⁴ sim ² /
213	เกว	/ke:w ⁶ /
214	เกย	/ki:a ⁴ /
215	เกย	/ki:a ⁶ /
216	โกกูณ	/ko: ² cu:n ⁶ /
217	โกปี้กาว ๆ	/ko: ³ pi: ⁴ ka:w ⁷ ka:w ⁷ /
218	โกยหูน	/ko:y ⁴ hu:n ² /
219	ของขาม	/khɔ: ⁷ kha:m ¹ /
220	ขาว	/kha:w ⁷ /
221	ขาวเดย	/kha: ² thi:a ⁷ /
222	ชะแดง	/kha? ² the:ŋ ⁶ /
223	ชัคเจ็ยะ	/khit ¹ cia? ² /
224	ชฉู	/khi: ² chu: ⁷ /
225	ชอ ๆ หลาย ๆ	/khé: ⁷ khé: ⁷ la:y ⁶ la:y ⁶ /
226	ชุน	/khu:n ⁷ /
227	ชุนคิน	/khu:n ⁷ khin ⁶ /
228	เชวเกย	/khe:w ¹ ki:a ⁴ /
229	เชย	/khi:a ⁷ /
230	เชยม	/khi:am ⁷ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
231	คาวเป่คาวโบ	/kha:w ² pe: ⁷ kha:w ² bo: ⁴ /
232	เกว	/khe:w ⁵ /
233	เกยบสี่	/khi:ap ² si: ⁷ /
234	งอเหง	/ŋw: ² he:ŋ ⁶ /
235	จ้งจุย	/caŋ ⁷ cuy ⁴ / หรือ
	จ้งเอก	/caŋ ⁷ ?e:k ³ /
236	จับฉาย	/cap ³ cha:y ⁷ /
237	จับไปย	/cap ³ po:y ³ / หรือ
	จับไปยเซียบ	/cap ³ po:y ³ hi:ap ² /
238	จัว	/cu:a ⁴ /
239	จวน	/cu:an ⁴ /
240	จาบอ	/ca: ⁷ bw: ⁴ /
241	จาบอเหง	/ca: ⁷ bw: ⁴ he:ŋ ⁶ /
242	จาบอทอง	/ca: ⁷ bw: ⁴ h:w:ŋ ² /
243	จাপอ	/ca: ⁷ p:w: ⁴ /
244	จาว	/ca:w ² /
245	เจาแหง	/caw ⁴ ŋɛ: ⁶ หรือ
	เจาเหง	/caw ⁴ ŋe: ⁶ /
246	จันฉิตาม	/cin ⁷ chi: ⁷ cha:m ² /
247	จิวจัว	/ciw ⁴ cu:a ⁷ /
248	จิวจุย	/ciw ⁴ cuy ⁷ /

คำศัพท์	คำศัพท์ภาษาจีนยกเว้นที่ใช้ ในภาษาไทยต้นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
249	จุ่ม	/cuy ⁴ chim ² /
250	เจ	/ce: ⁷ /
251	เจง	/ce:ŋ ⁴ /
252	เจงปักตอ	/ce:ŋ ⁷ pak ⁴ tɔ: ⁴ /
253	เจว	/ce:w ³ /
254	เจย	/ci:a ⁷ /
255	เจยว	/ci:aw ⁷ /
256	เจยะ	/cia? ² /
257	เจยะจ้อ	/cia? ³ chɔ: ⁷ /
258	เจยะฉาย	/cia? ³ cha:y ⁷ /
259	เจยะเต	/cia? ³ te: ⁶ /
260	เจยะโปโละ	/cia? ³ bo: ⁷ lo: ⁶ /
261	เจยะหอง	/cia? ³ hɔ: ² /
262	จอง	/chɔ: ² /
263	จัวะ	/chua? ⁶ /
264	ฉาม	/cha:m ² /
265	ฉาย	/cha:y ² /
266	ฉายหัง	/cha:y ¹ hɛŋ ⁶ /
267	ฉาว	/cha:w ⁷ /
268	ฉาวโฉ	/cha:w ² cho: ² /
269	ฉาวหี	/cha:w ¹ hi: ⁷ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
270	ฉินฉาย	/chin ² cha:y ¹ /
271	ฉินซิม	/chin ¹ sim ² /
272	ฉิม	/chi:m ² /
273	ฉิวเจียน	/chiw ¹ ci:an ⁷ /
274	ฉิว	/chi: ⁷ /
275	ฉิกาว	/chi: ⁷ ka:w ⁶ /
276	ฉิกเกย	/chi: ⁷ ki:a ⁴ /
277	ฉิว	/chi: ² khu:a ⁷ /
278	ฉฉาม	/chi: ⁷ cha:m ² /
279	เฉงฉู	/che:ŋ ² chu: ⁷ /
280	เฉงกุน	/che:ŋ ⁷ ku:n ⁶ /
281	เฉงชอ	/che:ŋ ⁷ khɔ: ⁷ /
282	เฉงฉา	/che:ŋ ⁷ cha: ² /
283	เฉย	/chi:a ² /
284	เฉียมเหมย	/chi:am ⁷ mi:a ⁶ /
285	เฉยวัก	/chi:aw ² ku:a ⁷ /
286	เฉยเกย	/chɛ: ⁷ ki:a ⁴ /
287	ชาค	/cha:t ² /
288	ช็อคโต	/chit ² tho: ⁶ /
289	ชุกเพียะ	/chut ¹ pia ⁷ /
290	เซว	/che:w ⁵ /
291	แซ่เหมย	/chɛ: ⁷ mɛ: ⁶ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
292	ซำเส้ง	/sam ⁷ se:ŋ ² /
293	ซิกสี่	/sik ⁷ si: ⁷ /
294	ซึตปาย	/sit ² pa:y ⁷ /
295	ซินแส	/sin ⁷ sɛ: ² /
296	ซี	/si: ² /
297	ซีบองเซ็ก	/si: ² bo:ŋ ⁴ sɛk ² /
298	ซีเลียว	/si: ² li:aw ¹ /
299	ซูเอ็ย	/su: ⁷ ʔi:a ⁶ /
300	เซก	/sek ⁷ /
301	เซียง	/si:aŋ ² /
302	แซยิด	/sɛ: ⁷ yit ² /
303	ตงสิน	/ton ⁷ sin ⁶ /
304	ตะโละหลาย	/ta? ⁴ lo? ⁶ la:y ⁶ /
305	ทัวคองจัว	/tu:a ³ khɔ: ⁵ cu:a ⁴ /
306	ทัวเต้ว	/tu:a ³ tew ³ /
307	ทัวบอ	/tu:a ³ bo: ⁴ /
308	ทัวปักตอ	/tu:a ³ pak ⁴ to: ⁴ /
309	ทัวปุย	/tu:a ³ puy ⁶ /
310	ทัวหลาง	/tu:a ³ la:ŋ ⁶ /
311	ทัวออง	/tu:a ³ ʔɔ: ⁶ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยต้นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
312	ตุ ตุ	/tu:a ⁴ /
313	ตาทาน .	/ta: ⁴ ha:n ⁷ /
314	ตาว .	/ta:w ⁷ /
315	ตาวชาฉิว .	/ta:w ⁴ kha: ⁷ chiw ² /
316	(ตัก) เปียะ	/ (tit) ³ pia? ³ /
317	ตัง .	/tɛŋ ⁷ /
318	ตวย .	/tuy ² /
319	ตวยตอ .	/tuy ⁴ to: ⁶ /
320	ตวยเตา .	/tuy ⁴ ta:w ⁴ /
321	ตวยบน .	/tuy ² bi:n ⁷ /
322	ตวยปุกจู .	/tuy ² put ³ cu: ⁷ /
323	ตูกอ .	/tu: ⁷ ko: ⁴ /
324	ตูกอ .	/tu: ⁷ bo: ⁴ /
325	ตูกอ .	/tu: ³ ho: ² /
326	เตง .	/te:ŋ ⁷ /
327	เตยว .	/ti:aw ⁷ /
328	โตหลอง .	/to: ⁷ lo:ŋ ⁶ /
329	โตล .	/to: ⁷ li: ² /
330	โตตา .	/to: ⁴ ta: ⁷ /
331	โตเปง .	/to: ² pe:ŋ ² /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
332	โตอาน	/to: ⁴ ?a:n ⁷ /
333	ดอฮุย	/tho: ¹ huy ⁷ /
334	ตัวเหมย	/thu:a ⁷ mi:a ⁷ /
335	ดางอา	/tha:n ⁷ ?a: ⁴ /
336	ดางอาจัว	/tha:n ⁷ ?a: ² chu:a ⁷ /
337	ถาวเก้เกย	/tha:w ⁷ ke: ⁷ ki:a ⁴ /
338	ถาวเล่ยะเก	/tha:w ⁷ lia? ⁷ ke: ⁴ /
339	ถาวหลาง	/tha:w ⁷ la:n ⁶ /
340	ถามซิม	/tha:m ⁷ sim ² /
341	ดูย	/thu:y ² /
342	เดยว	/thi:aw ⁷ /
343	เดยวบู	/thi:aw ¹ bu: ⁴ /
344	โทโก	/thay ² ko: ⁴ /
345	เน่ฮบเอีย	/ni:ap ¹ ?i:a ⁴ /
346	บ๊วะทูน	/bua? ³ hu:n ² /
347	บาน	/ba:n ⁶ /
348	บานตุน	/ba:n ⁷ tu:n ⁷ /
349	เบก	/be: ⁷ ki: ⁷ /
350	เบซุน	/be: ⁷ khu:n ⁷ /
351	เบเจยะ	/be: ⁷ cia? ² /
352	เบเจยะเบซุน	/be: ⁷ cia? ² be: ⁷ khu:n ⁷ /

คำที่	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
353	เบสุน	/be: ⁷ su:n ⁶ /
354	โบ	/bo: ⁶ /
355	โบจ๊ะ	/bo: ⁷ cuə ³ /
356	โบใจเคียว	/bo: ⁷ ca:y ³ ti:aw ⁷ /
357	โบคตาง	/bo: ⁷ tin ⁴ ta:ŋ ⁷ /
358	โบตเซก	/bo: ⁷ ti: ⁴ sek ⁷ /
359	โบดาวหลอ	/bo: ⁷ tha:w ⁷ lo: ⁷ /
360	โบเปียน	/bo: ⁷ pi:an ⁷ /
361	โบลเอง	/bo: ⁷ lo: ⁵ ʔe:ŋ ⁷ /
362	โบเส	/bo: ⁷ se: ⁷ /
363	โบหลาด	/bo: ⁷ la:t ² /
364	โบเอง	/bo: ⁷ ʔe:ŋ ⁶ /
365	โบเอือโบเจ๊ะ	/bo: ⁷ ʔi:a ⁴ bo: ⁷ cia ³ /
366	โบเลีย	/bo: ⁶ li:aw ² /
367	โบยตาว	/bo:y ⁴ ta:w ⁴ /
368	ป้อ	/pɔ: ⁴ /
369	ปักตอเดือ	/pak ⁴ tɔ: ⁴ thi:a ⁷ /
370	ปั้งผุย	/paŋ ⁴ phuy ⁷ /
371	ปั้งสาช	/paŋ ⁴ sa:y ¹ /
372	ปั้งเหยว	/paŋ ⁴ ye:w ⁷ /
373	ปางโละ	/pa:ŋ ⁷ lo: ⁶ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนยุคเกียนทโซ่ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
374	ป้างฉิว	/pa:ŋ ⁴ chiw ¹ /
375	ป่ายเกอ	/pa:y ⁷ ka:w ⁷ ʔi: ⁴ /
376	ป่ายโตะ	/pa:y ⁷ to: ³ /
377	ป่ายปัว	/pa:y ⁷ pu:a ⁶ /
378	ป่าย	/pa:y ⁶ /
379	ป่าว	/pa:w ⁴ /
380	ปิ่นตัว	/pin ⁷ tu:a ⁷ /
381	ปี้	/pi: ⁴ /
382	ปุนสู	/pun ⁴ su: ⁷ /
383	เป	/pe: ⁶ /
384	เปฉิวจาง	/pe: ⁶ chiw ⁷ ca:ŋ ⁶ /
385	เปงอิว	/pe:ŋ ⁷ ʔiw ³ /
386	เปงอาน	/pe:ŋ ⁷ ʔa:n ⁴ /
387	เปง	/pe:ŋ ⁴ /
388	เปะเหลงกาว	/pe: ² le:ŋ ² ka:w ⁴ /
389	เปยะ	/pia: ³ /
390	โป๊	/po: ⁴ pi: ⁷ /
391	โป๊เปงอาน	/po: ⁴ pi: ⁷ pe:ŋ ⁷ ʔa:n ⁴ /
392	เปียน	/pi:an ⁷ /
393	โปเก	/po: ⁴ ke: ⁴ /
394	โปจัว	/po: ² cu:a ⁴ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนยุคเก๊ยงที่ใช่ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
395	ไป๋	/po:y ⁶ /
396	ผอลานผา	/pho: ⁷ la:n ⁷ pha: ² /
397	ผาง	/pha:n ² /
398	ผาว	/pha:w ⁷ /
399	ผะ	/pha? ⁷ /
400	ผหลาวฮุย	/phi: ⁷ la:w ⁷ huy ⁷ /
401	ผุนจอย	/phu:n ⁷ cuy ⁴ /
402	ผียน	/phi:an ⁷ /
403	ผัวเก็ย	/pua? ⁷ ki:a ⁶ /
404	ผายเส	/pha:y ² se: ⁷ /
405	ผายเซงเต	/pha:y ² se:n ² te: ⁷ /
406	ผะจอยกอ	/pha? ⁷ cuy ² ko: ⁴ /
407	ผะเป็ย	/pha? ⁷ pi:a ⁷ /
408	ผุยหนัว	/phuy ² nu:a ⁷ /
409	ยัวะ	/yua? ⁷ /
410	ยิบซาอู	/yip ² kha: ⁷ ku: ⁴ /
411	ลำชวาน	/lam ² khu:a ¹ /
412	ลำเหลยว	/lam ² li:aw ⁷ /
413	เล็ยะ	/lia? ² /
414	เล็ยะผะ	/lia? ² pha? ⁷ /
415	โลกี้	/lo: ² ki: ⁴ /

กัณฑ์	คำยืมภาษาจีนสกเกียนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
416	โหลชา	/lo: ² kha: ² /
417	โหลผาง	/lo? ⁶ pha: ⁶ ŋ ⁶ /
418	สิ่วซึ	/siw ⁷ khi: ⁷ /
419	สิ่วลิ	/siw ⁷ li: ² /
420	สี่เกีย	/si: ⁷ ki: ⁶ a ⁶ /
421	สูย	/suy ¹ /
422	เสบอ	/se: ¹ bo: ⁴ /
423	เสหย	/se: ¹ yi: ⁷ /
424	เสงกอง	/se: ⁷ ŋ ⁷ kw: ⁴ ŋ ⁴ /
425	เสงสิค	/se: ⁷ ŋ ⁷ si: ⁷ t ⁷ /
426	เสียน	/si: ⁷ an ⁷ /
427	แสส่วยอา	/sɛ: ⁷ su: ⁷ ay ⁷ a: ⁴ /
428	ไสย	/so: ² y ² /
429	หอง	/ŋw: ⁷ ŋ ⁷ /
430	หองจาบอ	/ŋw: ⁷ ŋ ⁷ ca: ⁷ bo: ⁴ /
431	หมอเปง	/mwo: ⁷ pe: ⁴ ŋ ⁴ /
432	หลงจอง	/lɔŋ ² kw: ⁴ ŋ ⁴ /
433	หลอ	/lɔ: ⁷ /
434	หลวนหลาย	/lu: ⁷ an ⁷ la: ⁶ y ⁶ /
435	หักเสง	/hak ⁷ se: ² ŋ ² /
436	หังหัง	/hu: ⁷ a ⁷ hãŋ ⁶ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนยุคเก๊ยงที่ใช่ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
437	หลังแคะ	/laŋ ⁷ khɛ? ⁷ /
438	หวิวขาว	/wu:a ⁷ kha:w ² / หรือ
	หวิวหม	/wu:a ⁷ bin ⁷ /
439	หมาตา	/ma: ² ta: ⁶ /
440	หลาส่าม	/la: ⁷ sa:m ⁶ /
441	หลาฮหม	/la:y ⁷ bin ⁷ /
442	หลาว	/la:w ¹ /
443	หลาว	/la:w ⁷ /
444	หลาวเปหลาวโบ	/la:w ⁷ pe: ⁷ la:w ⁷ bo: ⁴ /
445	หลาวหลาง	/la:w ⁷ la:ŋ ⁶ /
446	หลาวฮวย	/la:w ⁷ huy ⁷ / หรือ
	หลาวโฮย	/la:w ⁷ ho:y ⁷ /
447	หลู	/lu: ¹ /
448	หวา	/wa: ² /
449	หวาหลาม	/ha:w ¹ la:m ⁶ /
450	หยิว	/yiw ⁶ /
451	หมง	/mŋ ² /
452	หมงฉิว	/mŋ ⁷ chu:a ⁷ /
453	ฮวย	/huy ² khi: ⁷ /
454	ฮุน	/hu:n ² /
455	เพง	/he:ŋ ² /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยต้นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
456	เหล่ง	/ləiŋ ² /
457	เหยฮน	/yi:an ⁷ /
458	เหลฮว	/li:aw ² /
459	แหง	/ŋɛ: ⁷ /
460	โฮ	/ho: ¹ /
461	โฮขาง	/ho: ² kha:ŋ ² /
462	โฮฉิว	/ho: ⁷ chiw ⁷ /
463	โฮเหมย	/ho: ² mi:a ⁷ /
464	โฮเหลฮว	/ho: ² li:aw ⁷ /
465	โฮเส	/ho: ² se: ⁷ /
466	โฮย	/ho:y ⁷ /
467	โฮยเสี้ยกวน	/ho:y ² si:a ² ku:an ⁶ /
468	โฮยเสี้ยวเกย	/ho:y ⁷ si:aw ⁷ ki:a ⁴ /
469	โฮยฮู	/ho:y ² hu: ² /
470	ฮอฮุย	/ʔw: ⁷ kuɿ ⁴ /
471	ฮอแฉ	/ʔw: ⁷ chɛ: ² /
472	ฮอง	/ʔw: ⁷ ŋ ⁷ /
473	ฮอง	/ʔw: ⁷ ŋ ⁶ /
474	ฮองปาว	/ʔaŋ ⁷ pa:w ⁴ /
475	ฮัว	/ʔu:a ⁷ /
476	ฮัวมีเกย	/ʔu:a ⁷ mi: ⁵ ki:a ⁷ /

คำศัพท์	คำศัพท์ภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยต้นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
477	อ่างบอสำซ๊ะ	/ʔa:ŋ ⁷ bɔ: ⁴ siw ⁷ sua ⁷ /
478	อาว	/ʔa:w ⁴ /
479	ออ	/ʔi: ² /
480	ออ	/ʔi: ⁶ /
481	ออ	/ʔu: ⁷ /
482	อุเกฮ๊ะ	/ʔu: ⁷ ke: ⁴ hua ⁷ /
483	อุเท	/ʔu: ⁷ te: ⁴ /
484	อุหลย	/ʔu: ⁷ luy ² /
485	อุค	/ʔu:t ³ /
486	อุณ	/ʔu:n ⁴ /
487	เอเจอะ	/ʔe: ⁷ cia ² /
488	เออา	/ʔe: ⁴ ʔa: ⁴ /
489	เอฮวาน	/ʔi:a ⁴ ba:n ⁶ /
490	เอฮน	/ʔi:an ⁴ /
491	เอฮม	/ʔi:am ⁴ /
492	เอเวเดฮ	/ʔe:w ⁴ thi:a ⁷ /
493	เอฮาสัว	/ʔi:aw ⁴ siw ⁷ /
494	อเสงกวน	/ʔi: ⁷ se:ŋ ⁷ ku:an ² /
495	ฮกข	/hɔk ¹ khi: ⁷ /
496	ฮวน	/hu:an ² /
497	เฮฮว	/hi:aw ² /

คำศัพท์	คำขี้มภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
498	โฮย ฮุย	/ho:y ⁷ / หรือ /huy ⁷ /

หมวดที่ 3 : เครื่องมือ-เครื่องใช้-และสิ่งของภายในบ้าน

คำศัพท์	คำขี้มภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
499	กักก	/kək ² ki: ⁶ /
500	กอ	/kɔ: ⁶ /
501	กอเอว	/kɔ: ⁷ ɛw ² /
502	กึ่งเส	/kən ⁷ se: ² /
503	กาโต	/ka: ⁷ to: ⁴ /
504	กิม	/kim ⁴ /
505	กิมหลอ	/kim ⁷ lɔ: ⁶ /
506	กึ่งปัก	/kən ⁴ pi:t ³ /
507	อ	/ku: ⁷ /
508	เกบเซว	/kep ³ se:w ² /
509	เกหมอเซ่ง	/ke: ⁷ mɔ: ⁷ che:ŋ ¹ /
510	เกหลาง	/ke: ⁷ la:ŋ ² /
511	เกอา	/ke: ⁴ ʔa: ⁴ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
512	เกอ ^๑	/ka:w ⁷ ɿ: ⁴ /
513	เกย ^๑	/ki:a ⁷ /
514	เกยม ^๑	/ki:am ⁷ /
515	เกยมฉาว ^๑	/ki:am ⁷ cha:w ¹ /
516	ชิม ^๑	/khim ⁶ /
517	ขาวโต ^๑	/kha:w ⁷ to: ⁴ /
518	เขง ^๑	/khe:ŋ ² /
519	เขยม ^๑	/khi:am ⁶ /
520	ช ^๑ จว	/cu:a ⁴ /
521	จวหลก ^๑	/cu:a ² lɔk ⁷ /
522	จวนเตง ^๑	/cu:an ⁷ te:ŋ ⁴ /
523	จวนปาย ^๑	/cu:an ⁷ pa:y ⁶ /
524	จิมดาว ^๑	/cim ⁴ tha:w ⁶ /
525	จุยใจ ^๑	/cuy ⁴ co: ⁶ /
526	จุยต ^๑	/cuy ⁴ ti: ⁶ /
527	จิงอ ^๑	/ciŋ ⁴ ʔa: ⁴ /
528	เจกอ ^๑	/cek ³ ʔa: ⁴ /
529	เจง ^๑	/ce:ŋ ⁴ /
530	เจงช ^๑	/ce:ŋ ⁷ khu: ⁷ /
531	เจยนสี่ ^๑	/ci:an ⁷ si: ⁶ /
532	เจยม ^๑	/ci:am ⁴ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนยุคเก่าสุดที่ใช้ ในภาษาไทยต้นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
533	ฉอจัว	/chɔ:ʔcu:tɑ ⁴ /
534	ฉิวเหลงชวน	/chiw ⁷ le:n ⁷ khu:an ⁶ /
535	ฉิวเหลงฉิต	/chiw ⁷ le:n ⁷ chi:t ⁷ /
536	ฉิวเหลงฝี่	/chiw ⁷ le:n ⁷ phi: ⁷ /
537	ฉิน	/chi:n ⁷ /
538	ฉุยชโก	/chu:y ¹ khi: ¹ ko: ⁴ /
539	ฉุยชบน	/chu:y ¹ khi: ¹ bi:n ⁴ /
540	เฉง	/che:n ⁷ /
541	เฉาะ	/chɛʔ ⁷ /
542	เฉิม	/chi:am ¹ /
543	โจจัว	/cho: ² cu:a ⁴ /
544	ชักอา	/chak ⁷ ?a: ⁴ /
545	เซว	/che:w ⁷ /
546	ตองภาค	/tɔ:n ⁷ ka:t ⁴ /
547	ตงบน	/tan ⁷ bi:n ⁴ /
548	คัวบาง	/tu:a ³ ba:n ⁷ /
549	คางชัน	/ta:n ⁷ khan ² /
550	คังเฉง	/tɛn ⁷ che:n ⁷ /
551	ตุ	/tu: ⁷ /
552	ตุโก	/tu: ⁷ ko: ⁶ /
553	ตุฉาว	/tu: ⁷ tha:w ⁶ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
554	เต็ก	/tek ³ /
555	เต็ง	/te: ⁴ che:n ⁷ /
556	เตดอ	/te: ⁷ to: ⁶ /
557	เตปาน	/te: ⁷ pa:n ⁶ /
558	เตียนฉิว	/ti:an ⁷ chiw ¹ /
559	เตียนเตง	/ti:an ⁷ te:n ⁴ /
560	เตียนตอ	/ti:an ⁷ tho: ⁶ /
561	เตียนหว่า	/ti:an ⁷ hu:a ⁷ /
562	เตียนหว่าก	/ti:an ⁷ hu:a ⁷ ki: ⁴ /
563	เตียนโฮย	/ti:an ⁷ ho:y ² /
564	เตียม	/ti:am ⁴ /
565	โต	/to: ⁴ /
566	โตะ	/to? ³ /
567	โตะปอ	/to? ² po: ⁷ /
568	ตอปก	/tho: ⁷ pi:t ³ /
569	ถ้งอ้ว	/than ⁷ ʔiw ⁶ /
570	ถ้วะ	/thua? ⁷ /
571	ถาง	/tha:n ¹ /
572	ถาวเกียง	/tha:w ⁷ ki:an ⁴ /
573	ถึ	/thi? ⁷ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
574	ตุ ตุ ตุ	/thu ⁷ / หรือ
	ตุ ตุ	/tho: ⁷ the:w ² /
575	ตุ ตุ	/thi ² te: ⁴ /
576	ตุ ตุ	/thi ² tha:w ⁷ to: ⁴ /
577	ตุ ตุ	/thi ² thuy ⁶ /
578	ตุ ตุ	/thi ² si:aw ² /
579	ตุ ตุ	/ni:ap ² ?i:a ⁴ ki: ⁴ /
580	ตุ ตุ	/bok ³ ke: ⁷ /
581	ตุ ตุ	/bak ³ ki:a ⁷ /
582	ตุ ตุ	/baŋ ⁷ se: ² /
583	ตุ ตุ	/baŋ ⁴ ku: ⁶ /
584	ตุ ตุ	/bi:n ⁷ phu:n ⁶ /
585	ตุ ตุ	/bi:n ⁴ /
586	ตุ ตุ	/ba:k ³ /
587	ตุ ตุ	/ba: ⁷ /
588	ตุ ตุ	/ba: ⁴ hi:aw ² /
589	ตุ ตุ	/ba:n ⁷ kim ⁷ ?iw ⁶ /
590	ตุ ตุ	/bu: ⁷ su:a ² ti:an ⁷ /
591	ตุ ตุ	/pɔ: ⁴ ?i: ⁴ /
592	ตุ ตุ	/pu:a ⁶ /
593	ตุ ตุ	/pua ⁷ ta:w ⁴ /
594	ตุ ตุ	/pa:n ⁶ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
595	ปูนกี	/pun ⁴ ki: ⁴ /
596	ปูนดาว	/pun ⁴ ta:w ⁴ /
597	ป๋ยฮุน	/puy ⁷ hu:n ¹ /
598	โปฉิ่ง	/po: ³ chiŋ ⁶ /
599	ไปเหล	/po: ⁷ le: ⁶ /
600	ไปเหลกาน	/po: ⁷ le: ⁷ ka:n ⁴ /
601	ผอ	/pho: ⁷ /
602	ผาว	/pha:w ⁷ /
603	ผูดาง	/phu:n ⁷ tha:n ¹ /
604	โศจิม	/pho: ⁷ ci:m ⁴ /
605	โศยตุ	/pho:y ⁷ tu:a ⁴ /
606	ยัวะจูป่าน	/yua? ⁷ cuy ⁴ pa:n ⁶ /
607	เยวมพงาน	/yi:am ² pa:n ⁶ /
608	ลกจิ่ง	/lak ² ciŋ ⁴ /
609	ล้งสิ้ง	/laŋ ⁷ siŋ ⁶ /
610	ละ	/la? ² /
611	เละ	/le? ¹ /
612	ลับบุน	/sap ¹ bu:n ⁶ /
613	ลั่ว	/su:a ⁷ /
614	สาวฉิว	/sa:w ¹ chiw ¹ /
615	สี่	/si: ⁷ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนยุคก่อนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
616	สิ่งดู	/sɛ̃ŋ ⁷ tu: ⁶ / หรือ
	เพลงดู	/le:ŋ ² tu: ⁶ /
617	สิ่งปั่ว	/sɛ̃ŋ ² pu:a ⁷ /
618	เสียว	/si:aw ² /
619	หงิน	/ŋin ⁶ /
620	หงวนรูปัก	/ŋu:an ⁷ cu: ⁴ pi:t ³ /
621	หนา	/na: ⁶ /
622	หมอปัก	/mɔ: ⁷ pi:t ³ /
623	หมอหยอง	/mɔ: ⁷ yɔ:ŋ ⁶ /
624	หอสั่ว	/hɔ: ⁷ sɯ:a ⁷ /
625	ห้องสี่	/hɔ:ŋ ⁷ si: ⁷ /
626	หัวจิ้ง	/hu:a ⁷ cɛ̃ŋ ⁴ /
627	หัวปาน	/hu:a ⁷ pa:n ⁶ /
628	หามเพลง	/ha:m ⁷ le:ŋ ⁶ /
629	ห้าเกย	/ha ⁷ m ² ki:a ⁷ /
630	หูเคียว	/hu: ⁷ tew ³ /
631	หูโจย	/hu:n ⁷ cho:y ² /
632	หูปัก	/hu:n ² pi:t ³ /
633	เพลงถาว	/le:ŋ ⁷ tha:w ⁶ /
634	เหลียมเอาโต	/li:am ⁷ ?a: ⁴ to: ⁴ /
635	โฮยฉัด	/ho:y ² chi:t ⁷ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนสกลเขียนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
636	โฮยถั่ว	/ho:y ² thu:a ⁷ /
637	โฮยสี่	/ho:y ⁷ si: ⁶ /
638	อ้งหมอฮุน	/ʔan ⁷ mɔ: ⁷ hɯ:n ¹ /
639	อ้งหมอโฮย	/ʔan ⁷ mɔ: ⁷ ho:y ² /
640	ออปาน	/ʔw: ⁷ pa:n ⁴ /
641	ออปาย	/ʔw: ⁷ pa:y ⁶ /
642	อัว	/ʔu:a ² /
643	อัวจาน	/ʔu:a ⁴ ca:n ⁶ /
644	อะ	/ʔa ² /
645	อาตัมเหว	/ʔa: ³ tap ³ he:w ² /
646	อาเอียนสัว	/ʔa: ³ ʔi:an ⁷ su:a ⁷ /
647	อ้าว	/ʔa:w ⁴ /
648	อันหยัก	/ʔin ⁴ yi: ⁷ ki: ⁴ /
649	อิวหลาว	/ʔiw ⁷ la:w ⁷ /
650	อืด	/ʔi: ⁴ the: ² /
651	อุคตาว	/ʔu:t ³ ta:w ⁴ /
652	เอยขาว	/ʔi:a ⁷ kha:w ² /
653	เอียนปาน	/ʔi:an ⁷ pa:n ⁴ /
654	เอียนดาง	/ʔi:an ⁷ tha:n ¹ /
655	เอียนปึก	/ʔi:an ⁷ pi:t ³ /
656	เอียนหลอ	/ʔi:an ⁴ lɔ: ⁶ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
657	ช่องหลอ	/hɔ:ŋ ⁷ lɔ: ⁶ /
658	ช่องอ้ว	/hɔ:ŋ ⁷ ʔiɯ ⁶ /
659	เขี้ยว	/hi:aw ² /

หมวดที่ 4 : ความเชื่อ-ศาสนา-ประเพณี

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
660	กงเตก	/kɔŋ ⁷ tek ³ /
661	กาวอิน	/ka:w ⁷ ʔin ⁶ /
662	กิมจิว	/kim ⁷ cu:a ⁴ /
663	กิมแจ	/kim ⁷ chɛ: ² /
664	กิมสิน	/kim ⁷ sin ² /
665	กิวอองไตเต้	/kiw ⁴ ʔɔ:ŋ ⁷ tay ⁷ te: ⁷ /
666	กี	/ki: ⁶ /
667	เกยสาย	/ki:a ⁴ sa:y ⁷ /
668	เกว	/ke:w ⁷ /
669	โกเตง	/ko: ⁷ te:ŋ ⁴ /
670	โกยหาน	/ko:y ⁴ ha:n ⁷ /
671	โกยโฮย	/ko:y ⁴ ho:y ² /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
672	ชู้หลอก	/khu:y ⁷ lɔ: ⁷ ki: ⁶ /
673	โชกุน	/kho: ² ku:n ⁴ /
674	เจงหลอ	/ce:ŋ ⁷ lɔ: ⁶ /
675	ฉายตั้ง	/cha:y ¹ tɕŋ ⁶ /
676	ฉายอิว	/cha:y ¹ ʔiw ⁴ /
677	เจง	/che:ŋ ² /
678	เจงเบง	/che:ŋ ⁷ be:ŋ ⁶ /
679	เซียม	/chi:am ² /
680	ซิดแซเกี่ยม	/chit ⁷ chɛ: ⁷ ki:am ⁷ /
681	ซินเหนี้ยว	/sin ⁷ ni:aw ⁶ /
682	ซำฮองชู	/sam ⁷ hɔ: ⁷ hu: ² /
683	เซียน	/si:an ² /
684	ตงหวน	/toŋ ⁷ hu:an ² /
685	ตัวกิม	/tu:a ³ kim ⁴ /
686	ตัวเลียน	/tu:a ³ li:an ¹ /
687	ควหา	/tu:a ² ha: ⁷ /
688	เตเหลียว	/te: ⁷ li:aw ⁷ /
689	เตเอียน	/te: ⁷ ʔi:an ⁶ /
690	เตง	/te:ŋ ⁴ /
691	ไตสือ	/tay ⁷ sɿ: ² /
692	โตถุย	/to: ⁷ thu:y ² /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยอันจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
693	ตะ	/tha? ⁷ /
694	ถาวเปะ	/tha:w ⁷ pe? ² /
695	ถิกัว	/thi? ¹ kiw ⁶ /
696	ถัวเซียม	/thiw ⁷ chi:am ² /
697	ไตเปะกิมแล	/thay ² pe: ³ kim ⁴ chɛ: ² /
698	บอง	/bɔ:w ⁷ /
699	บองปาย	/bɔ:w ⁷ pa:y ⁶ /
700	บู	/bu: ⁴ /
701	บุน	/bun ⁶ /
702	ปั้งเฉียน	/paŋ ⁴ thi:ap ⁷ /
703	ปายฉิตแล	/pa:y ⁴ chi:t ² chɛ: ² /
704	ปี้ดาวจาง	/pi: ⁴ tha:w ⁷ ca:ŋ ⁴ /
705	ปัวะไปย	/puaŋ ³ po:y ⁴ /
706	โปเกียม	/po: ² ki:am ⁷ /
707	ผางเต	/pha:ŋ ⁷ te: ⁶ /
708	พอคอ	/phɔ: ² to: ⁶ /
709	เลียนเกว	/li:an ¹ ke:w ⁷ /
710	เสียนา	/si:a ⁷ na: ⁶ /
711	หมัวสา	/mu:a ⁷ sa: ² /
712	หิงินอาจัว	/ŋin ⁶ ʔa: ⁴ cu:a ⁴ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
713	หลาวดูย	/la:w ⁷ thu:y ² /
714	ฮู	/hu: ⁶ /
715	ฮูจย	/hu: ⁷ cuy ⁴ /
716	ฮาม	/ʔa:m ⁴ /
717	ฮิวเกง	/ʔiw ⁷ ke:ŋ ⁴ /
718	ฮวดโส๊ะ	/hu:a ¹ soʔ ⁷ /
719	ฮองจี่	/hɔ:ŋ ⁷ ci: ⁴ /
720	ฮองสุย	/hɔ:ŋ ⁷ suy ² /
721	กองโกปาย	/kɔ:ŋ ⁴ ko: ⁴ pa:y ⁶ /
722	กองสี	/kɔ:ŋ ⁷ si: ² /
723	กอนุน	/kɔ: ⁴ hu:n ² /
724	กำเซียน	/kam ⁷ si:an ² /
725	จาวหลอ	/ca:w ⁴ lɔ: ⁷ /
726	เจ้วปาย	/ce:w ³ pa:y ⁶ /
727	เจยะกองสี	/ciaʔ ² kɔ:ŋ ⁴ si: ² /
728	เจงเซี่ยว	/che:ŋ ⁷ si:aw ⁷ /
729	ซาปัว	/sa: ⁷ pu:a ⁶ /
730	เซ็ง	/se:ŋ ² /
731	เซ็งลี	/se:ŋ ⁷ li: ¹ /
732	เซ็งลโบโฮ	/se:ŋ ⁷ li: ¹ bo: ⁷ ho: ¹ /
733	โต	/to: ² /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนยุคเกียนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
734	ถ้าวเก้	/tha:w ⁷ ke: ⁴ /
735	ถ้าวเก้นิ้ว	/tha:w ⁷ ke: ⁷ ni:aw ⁶ /
736	ถัว	/thiw ² /
737	ปักเขี่ยน	/pat ⁴ si:an ² /
738	โผยกวน	/pho:y ⁷ ku:an ⁴ /
739	โผย	/pho:y ² /
740	เลหลอง	/le: ⁷ lɔ: ² ŋ ² /
741	เสี้ยว	/si:aw ⁷ /
742	เสี้ยวผอ	/si:aw ¹ phɔ: ⁷ /
743	สอหุย	/so: ² huy ⁷ /
744	หังเจง	/han ⁷ ce:ŋ ⁶ /
745	หูน	/hu:n ² /
746	หยปัว	/yi: ⁷ pu:a ⁶ /
747	หยโห	/yi: ⁷ ho: ⁷ /

หมวด 6 : เครื่องยา

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนยุคเกียนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
748	ก๋อ	/kɔ: ⁴ /
749	ก๋อง	/kɔ: ⁴ ŋ ⁴ /
750	ก๋องจ้อ	/kɔ: ⁴ ŋ ⁴ cɔ: ⁴ /
751	กิม	/kim ⁷ /
752	กือ	/ku: ⁷ /
753	กือก๋อง	/ku: ⁷ kɔ: ⁴ ŋ ⁴ /
754	เกยสาย	/ki:a ⁴ sa:y ⁷ /
755	เกยซุน	/ki:a ⁴ su:n ² /
756	โก	/ko: ⁴ /
757	จ่าบอเกย	/ca: ⁷ bɔ: ⁴ ki:a ⁴ /
758	จ่าปอเกย	/ca: ⁷ pɔ: ⁴ ki:a ⁴ /
759	จ้อ	/cɔ: ⁴ /
760	จิม	/ci:m ⁴ /
761	จื่อ	/ci: ⁴ /
762	เจก	/ce:k ³ /
763	เจกก๋อง	/ce:k ⁴ kɔ: ⁴ ŋ ⁴ /
764	ซินหลาง	/sin ⁷ la:ŋ ⁶ /
765	เซียม	/chɿ: ⁷ ʔim ⁴ /
766	ซ่าเตยว	/sa: ⁷ ti:aw ⁷ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
767	ซิมปู	/sim ⁷ pu: ⁷ /
768	ซูน	/su:n ² /
769	ทัวโก	/tu:a ³ ko: ⁴ /
770	ทัวเตยว	/tu:a ti:aw ⁷ /
771	ทัวอิ	/tu:a ³ ʔi: ⁶ /
772	ทิวหลาง	/tiw ⁷ la:n ⁶ /
773	ทิวอิม	/tiw ⁷ ʔim ⁴ /
774	เตย	/ti:a ⁴ /
775	เตยว	/ti:aw ⁷ /
776	บอ	/bɔ: ⁴ /
777	แปะ	/pɛ: ³ /
778	โป	/po: ⁶ /
779	เส่วต	/se:w ² ti: ⁷ /
780	เส่วหมอย	/se:w ² mɔ:y ⁷ /
781	แส	/sɛ: ⁷ /
782	โส	/so: ¹ /
783	หงออิ	/ŋɔ: ⁷ ʔi: ⁶ /
784	หังนหนา	/ŋin ² na: ¹ /
785	หยอ	/yi: ⁷ ku: ⁷ /
786	หยอโก	/yi: ⁷ ko: ⁴ /
787	หยอจ	/yi: ⁷ ci: ⁴ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
788	หัวกอง ฮัวกอง	/wu:a ⁷ kwəŋ ⁴ / หรือ
789	หัวหมา ฮัวหมา	/wu:a ⁷ ma: ¹ / หรือ
790	หลายกอง	/la:y ⁷ kwəŋ ⁴ /
791	หลายหมา	/la:y ⁷ ma: ¹ /
792	อาอิ	/ʔa: ³ ʔi: ⁶ /
793	อาหมา	/ʔa: ³ ma: ¹ /
794	อิม	/ʔim ⁴ /
795	อาง	/ʔa:ŋ ⁴ /
796	เฮียด	/hi:a ⁷ ti: ⁷ /

หมวดที่ 7 : อาชีพ-ตำแหน่ง

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
797	กออาม	/kw: ² ʔa:m ⁴ /
798	กวยตว	/ku:a ⁷ ti:w ⁴ /
799	กาววน	/ka:w ⁷ ʔu:an ⁶ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
800	กู่ลี้	/ku: ⁷ li: ² /
801	กู่ซื่อ	/ku:n ⁷ si: ² /
802	โกเส็ง	/ko: ⁷ se:n ² /
803	จุงสูน	/cɔŋ ⁴ su:n ⁶ /
804	จับกาง	/cɔp ³ ka:n ⁴ /
805	จายฮู	/ca:y ⁷ hu: ⁷ /
806	จุนจู	/cun ⁷ cɔ: ² /
807	เจงฉาน	/ce:n ⁴ cha:n ⁶ /
808	เจงหัง	/ce:n ⁴ hɛn ⁶ /
809	ฉายหอง	/cha:y ⁷ hɔ:n ⁶ /
810	ฉินเตง	/chin ⁷ te:n ⁴ /
811	ฉิวเหลงหัง	/chiw ⁷ le:n ⁷ hɛn ⁶ /
812	ฉือฉิง	/chi:a ⁷ chɛn ⁶ /
813	ซายเซี๊ย	/sa:y ² chi:a ² /
814	ซินแส	/sin ⁷ sɛ: ² /
815	โตยเซี๊ย	/to:y ⁴ chi:a ² /
816	โตกกอง	/tay ⁷ kɔ:n ⁴ /
817	ถาวฉิว	/tha:w ⁷ chiw ¹ /
818	บองเมะ	/bɔ:n ⁷ mɛ: ⁷ /
819	เป็ง	/pe:n ⁴ /
820	ลวยอา	/lɔ:y ² a: ⁴ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
821	สี่เสี้ยว	/siw ⁷ si:aw ⁷ /
822	เสี้ยวหลาง	/si:aw ⁷ la: ² cu: ⁴ /
823	เส็งลกลาง	/se:ŋ ⁷ li: ² la:ŋ ⁶ /
824	ไสฮู	/say ⁷ hu: ⁷ /
825	หนกอ	/ni: ⁷ ko: ⁴ /
826	หยฉิว	/yi: ⁷ chiw ¹ /
827	หยออง	/yi: ⁷ ʔw: ⁶ ŋ ⁶ /
828	หลงจู	/lɔ: ² ŋ ² cu: ⁴ /
829	หวตง	/ha:w ⁷ te:ŋ ⁴ /
830	หวตยว	/ha:w ⁷ ti:aw ⁴ /
831	โฮยเสี้ยว	/ho:y ⁷ si:aw ⁷ /
832	ออง	/ʔw: ⁶ ŋ ⁶ /
833	อเส็ง	/ʔi: ⁷ se:ŋ ² /
834	ฮองเต	/hɔ: ⁷ ŋ ⁷ te: ⁷ /

หมวดที่ 8 : กั๋วและการพนัน

คำ	คำยืมภาษาจีนยกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
835	กั๋ก	/kək ³ /
836	กั๋งฮู	/kəŋ ³ hu: ² /
837	กั๋ว	/kiw ⁶ /
838	จับหยก	/cəp ³ yi: ⁷ ki: ⁴ /
849	จอกกั๋ว	/cɔ:k ² kiw ⁶ /
840	ฉวน	/chu:ən ⁷ /
841	ชีวฮู	/siw ⁷ cuy ⁴ /
842	ตาง	/ta:ŋ ⁷ /
843	ทาว	/ta:w ⁶ /
844	โตะกั๋ว	/to? ⁴ kiw ⁶ /
845	ถิว	/thiw ² /
846	เบง	/be:ŋ ⁶ /
847	ป๊าห	/pa: ⁴ hi: ⁷ /
848	ป๊าฮกั๋ว	/pa:y ⁷ kiw ⁶ /
849	ป๊วะเกี้ยว	/pua? ³ ki:aw ² /
850	เป้ว	/pe:w ⁴ /
851	เป้วโฮย	/pe:w ⁷ ho:y ⁷ /
852	พะกุน	/pha? ¹ kun ⁶ /
853	พะเจง	/pha? ¹ che:ŋ ⁷ /
854	เลี่ยน	/li:ən ¹ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
855	สามกอก	/sa:m ⁷ kw:k ³ /
856	สามต	/sa:m ⁷ phi: ² /
857	สี่ผี	/si: ⁷ phi: ² /
858	หนากิว	/na: ⁷ kiw ⁶ /
859	หมาจอก	/ma: ⁷ chw:k ⁷ /
860	หย้อก	/yi: ⁷ ?it ³ /
861	ห้องโงย	/hw:ŋ ⁷ cho:y ² /
862	โหยถาว	/ho:y ⁷ tha:w ⁶ /
863	ออล	/?w: ⁴ /
864	อันตุ	/?an ⁴ tu: ⁷ /
865	อังก	/?a:ŋ ⁷ ti: ⁷ /
866	อุกิว	/?u: ² kiw ⁶ /

หมวดที่ 9 : เสื้อผ้า-เครื่องแต่งกาย-เครื่องประดับ

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
867	กั้วสำ	/ku:a ⁷ sa: ² /
868	กั้มเหลียน	/kim ⁷ li:an ⁷ /
869	กั้วผาว	/ki: ⁷ pha:w ⁷ /
870	กั้ว	/ku:n ⁴ /
871	กั้ว	/ku:n ⁶ /
872	ขอ	/kɔ: ⁷ /
873	ขอตัว	/kɔ: ² tu:a ⁷ /
874	จันจู	/cin ⁷ cu: ⁴ /
875	จួយมว	/cuy ⁴ mu:a ² /
876	ฉิวกั้ว	/chiw ² ku:n ⁴ /
877	ฉิวจี้	/chiw ² ci: ⁴ /
878	ฉิวเป้ว	/chiw ² pe:w ⁴ /
879	ฉิวเหลียน	/chiw ² li:an ⁷ /
880	ชาเกียะ	/cha: ⁵ kia? ² /
881	ทิว	/tiw ⁶ /
882	ทิวขอ	/tiw ⁷ kɔ: ⁷ /
883	ตังขอ	/tɛŋ ⁷ kɔ: ⁷ /
884	เตขอ	/te: ⁴ kɔ: ⁷ /
885	โบย	/bo:y ² /
886	ป้อเอ	/pɔ: ⁴ ʔe: ⁶ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนยกเว้นที่ใช้ ในภาษาไทยต้นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
887	โปยซิม	/po:y ⁷ sim ² /
888	ผางจอย	/pha:n ⁷ cuy ⁴ /
889	โผยเอ	/pho:y ⁷ ?e: ⁶ /
890	สาเส	/sa: ⁷ se: ² /
891	สา	/sa: ² /
892	หลายขอ	/la:y ⁷ khv: ⁷ /
893	หลายสา	/la:y ⁷ sa: ² /
894	หวัวสา	/wui:a ⁷ sa: ² /
895	หอสา	/hv: ⁷ sa: ² /
896	ออกอ	/?v: ⁷ tv: ⁴ /
897	เอ	/?e: ⁶ /
898	เอียนจ	/?i:an ⁷ ci: ⁴ /
899	เอียม	/?i:am ⁴ /
900	ฮิกาว	/hi: ⁵ ka:w ⁴ /
901	ฮุน	/hu:n ¹ /

หมวดที่ 10 : อวัยวะ

คำที่	คำยืมภาษาจีนยกเว้นที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
902	กั	/ki: ⁷ /
903	กุกดาว	/ku:t ⁴ tha:w ⁶ /
904	ชา	/kha: ² /
905	จ๊ะ	/ci: ⁴ /
906	จบาย	/ci: ⁷ ba:y ⁴ /
907	เจงกะ	/ce:n ⁴ ka: ³ /
908	เจงดาว	/ce:n ⁴ tha:w ⁶ /
909	เจยว	/ci:aw ⁴ /
910	ฉิว	/chiw ¹ /
911	ฉิว	/chiw ² /
912	ชุย	/chuy ⁷ /
913	ชุยค	/chuy ¹ khi: ² /
914	ชุยผ	/chuy ¹ phe: ² /
915	ตอจาย	/tɔ: ⁷ ca:y ⁶ /
916	ดาวคาก	/tha:w ⁷ kha:k ⁷ / หรือ
	ดาว	/tha:w ⁶ /
917	บักจิว	/bak ³ ciw ⁴ /
918	บน	/bi:n ⁷ /
919	ปักตอ	/pak ³ tɔ: ⁴ /
920	ผี	/phi: ⁷ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
921.	สินุก	/sin ⁷ ku: ⁴ /
922	ส้ม	/si:m ² /
923	เสี่ย	/si:a ² /
924	หมอ	/mɔ: ⁶ /
925	หลนเจียว	/lan ⁷ ci:aw ⁴ /
926	หออ	/hi: ⁷ ʔa: ⁴ /
927	เหลง	/le:ŋ ² /
928	อามอาตุน	/ʔa:m ⁷ ʔa: ⁴ ku:n ⁴ /
929	เอว	/ʔe:w ⁴ /
930	เซงคาม	/he:ŋ ⁷ kha:m ¹ /

หมวดที่ 11 : สถานที่

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
931	กงกวน	/kon ³ ku:an ² /
932	กอจาน	/kw: ⁷ ca:n ⁴ /
933	กึ่งตางดอง	/kɛŋ ⁴ ta:ŋ ⁷ tho:ŋ ¹ /
934	จับโหยเตียม	/cap ³ ho:y ² ti:am ⁷ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนยุคเกียนทื่อ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
935	จุกว	/cuy ⁴ ka:w ⁴ /
936	จุกตย	/cuy ⁴ tuy ⁷ /
937	ฉิมแจ	/chim ⁷ cɛ: ⁴ /
938	เฉยเกง	/chi:a ⁷ ke:ŋ ⁴ /
939	ชินเตงปาง	/chin ⁵ te:ŋ ³ pa:ŋ ⁶ /
940	ซิคคำ	/sit ⁷ tam ⁴ /
941	ซินเกชัว	/sin ⁷ ke: ⁷ su:a ² /
942	ซินหลอ	/sin ⁷ lɔ: ⁷ /
943	เซียงไฮ	/si:an ⁷ hay ¹ /
944	ตงกอก	/ton ³ kw:k ³ /
945	ทัวกาง	/tu:a ³ ka:ŋ ⁴ /
946	ทัวโพ	/tu:a ³ pho: ² /
947	เตหลาว	/te: ⁷ la:w ⁶ /
948	เตียมถาว	/ti:am ⁴ tha:w ⁶ /
949	เตียมอา	/ti:am ⁴ ?a: ⁴ /
950	ไตอวน	/tay ⁷ ?u:an ⁶ /
951	เดย	/thi:a ² /
952	บานसान	/ba:n ⁷ sa:n ² /
953	บกา	/bi: ⁴ ka: ⁴ /
954	เบถาว	/be: ⁴ tha:w ⁶ /
955	ปักเกย	/pak ⁴ ki:a ⁴ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนยกเว้นที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
956	ปิ่นแป้	/pan ⁴ pɛː ⁶ /
957	ป้ายถั่ว	/pa:y ⁷ thu:a ² /
958	พะเกี้ยว	/phaʔ ² ke:ʔ ⁷ tɕi ¹⁶ /
959	สั่วเตง	/su:a ⁷ te:ŋ ⁴ /
960	สั่วถาว	/su:a ⁷ tha:w ⁶ /
961	สี่เต็กซา	/si: ¹ tek ³ kha: ² /
962	หงอกาซ	/ŋɔ: ⁷ kha: ⁵ khi: ⁷ /
963	หังसान	/ŋi:m ² sa:n ² /
964	หอปากกงวน	/hɔ: ² pa: ⁷ koŋ ³ ku:an ⁴ /
965	หมอลลาว	/mɔ: ⁷ la:w ⁶ / หรือ
	อางหมอลลาว	/ʔa:ŋ ⁷ mɔ: ⁷ la:w ⁶ /
966	หลักก่องสี่	/lak ⁷ koŋ ⁷ si: ² /
967	หลาว	/la:w ⁶ /
968	หลาวเตง	/la:w ⁷ te:ŋ ⁴ /
969	หางอาราย	/ha:ŋ ⁷ ʔa: ⁴ ra:y ⁷ /
970	อ่าวเก	/ʔa:w ⁷ ke: ⁴ /
971	อ่าวป่า	/ʔa:w ⁷ pa: ⁴ /
972	เอหมัง	/ʔe: ⁷ mǎŋ ⁶ /

หมวดที่ 12 : ลักษณะนาม-จำนวน-มาตรา

คำที่	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
973	ชอง	/khɔ:ŋ ⁷ /
974	อ็อค	/ʔi:t ³ /
975	หย	/yi: ⁷ /
976	สา	/sa: ² /
977	สี	/si: ⁷ /
978	หงอ	/ŋɔ: ⁷ /
979	หลาก	/la:k ² /
980	ฉิด	/chi:t ⁷ /
981	เปะ	/pe: ³ /
982	กาว	/ka:w ⁴ /
983	จาบ	/ca:p ³ /
984	จับอ็อค	/cap ³ ʔi:t ³ /
985	จับหย	/cap ³ yi: ⁷ /
986	หยจับ	/yi: ⁷ cap ³ /
987	หยจับอ็อค	/yi: ⁷ cap ³ ʔi:t ³ /
988	หยจับหย	/yi: ⁷ cap ³ yi: ⁷ /
989	สาจับ	/sa: ⁷ cap ³ /
990	สาจับอ็อค	/sa: ⁷ cap ³ ʔi:t ³ /
991	สาจับหย	/sa: ⁷ cap ³ yi: ⁷ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนยุคเกียนท๋ไฮ้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
992	จิกปะ	/cit ³ pa? ³ /
993	จิกปะอึก	/cit ³ pa? ³ ʔit ³ /
994	เฉง	/che:ŋ ² /
995	จับเฉง	/cap ³ che:ŋ ² /
996	จับมาน	/cap ³ ba:n ⁷ /
997	จิกปะมาน	/cit ³ pa? ³ ba:n ⁷ /
998	จิกเซว	/cit ³ che:w ⁵ /
999	ซาซ	/kha: ⁷ khi: ⁷ /
1000	จิกบา	/cit ³ ba: ⁷ /
1001	สู	/su: ⁷ ku: ⁴ /
1002	จิกบิ	/cit ³ bi: ⁴ /
1003	กงลิ	/kon ³ li: ¹ /
1004	จิกกวน	/cit ³ ku:an ⁷ /
1005	จิกเจียะ	/cit ³ cia? ³ /
1006	จิกตวย	/cit ³ tuy ⁷ /
1007	จิกเตง	/cit ³ te:ŋ ⁴ /
1008	จิกเตยว	/cit ³ ti:aw ⁴ /
1009	จิกไปย	/cit ³ po:y ⁴ /
1010	จิกผัด	/cit ³ phi:t ⁷ /
1011	จิกเลียบ	/cit ³ li:ap ¹ /
1012	จิกจ	/cit ³ ci: ⁶ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
1013	เดียบ	/thi:ap ⁷ /
1014	กัก	/ki: ⁴ /
1015	ฮุน	/hu:n ² /

หมวดที่ 13 : คนไม้-ดอกไม้-ผลไม้

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
1016	กัณนำ	/kan ³ na: ¹ /
1017	กาเปก	/ka: ⁷ pe:k ⁴ /
1018	กาม	/ka:m ⁴ /
1019	กัณแจว	/kin ⁷ ce:w ³ /
1020	เก็กฮั่ว	/kek ³ hu:a ² /
1021	โกยจี้	/ko:y ³ ci: ⁴ /
1022	ฉาว	/cha:w ¹ /
1023	ฉิวจาง	/chiw ⁷ ca:n ⁶ /
1024	ฉิวเหว	/ciw ⁷ he:w ¹ /
1025	ซีกัว	/si: ⁵ ku:a ⁴ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนยุคเกียนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
1026	ตัวจู	/tu:a ³ cu: ⁶ /
1027	ดอเหลียน	/tho: ⁷ li:an ⁶ /
1028	บกกว	/bok ³ ku:a ⁴ /
1029	บุนกวยฮั่ว	/bun ⁷ kuy ⁴ hu:a ² /
1030	โบย	/bo:y ⁶ /
1031	โบตาน	/bo: ³ ta:n ⁴ /
1032	ป่าวเต	/pa:w ⁷ te: ⁶ /
1033	ปิ่นกลาง	/pin ⁷ la:n ⁶ /
1034	เป็งโก	/pe:n ⁷ ko: ⁴ /
1035	โปโต	/po: ⁷ to: ⁶ / หรือ
	ปูโต	/pu: ⁷ to: ⁶ /
1036	โปยเซียน	/po:y ⁴ si:an ² /
1037	เยียมบู	/yi:am ² bu: ⁷ /
1038	ไลอา	/lay ⁵ a: ⁴ /
1039	ส่วยอา	/su:ay ² a: ⁴ /
1040	ส่วยอาฉิว	/su:ay ⁷ a: ⁴ chiw ⁷ /
1041	สังคาม	/sɛn ⁷ ka:m ⁴ /
1042	เสี่ยหลิว	/si:a ⁷ liw ⁶ /
1043	หลอติน	/lo: ⁷ tin ⁶ /
1044	หน่าปัวต	/na: ⁷ pu:at ⁴ /
1045	หลิว	/liw ⁶ /
1046	เหลียนฮั่ว	/li:an ⁷ hu:a ² /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนยุคเก๋ยมที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
1047	หลาวเหว	/la:w ² he:w ¹ /
1048	เหลงเหง	/le:ŋ ⁷ ŋe:ŋ ² /
1049	ไหลจ	/lay ⁷ ci: ⁴ /
1050	อองหลาย	/ʔw:ŋ ⁷ la:y ⁶ /
1051	อ้งหมอคาน	/ʔaŋ ⁷ mɔ: ⁷ ta:n ⁴ /
1052	อัวอา	/ʔiw ⁷ ʔa: ⁴ /
1053	เอย	/ʔi:a ⁶ /
1054	เอยฉิว	/ʔi:a ⁷ chiw ⁷ /
1055	ฮัว	/hu:a ² /
1056	กงฮู	/koŋ ³ hu: ² /
1057	ก้งตาง	/kãŋ ⁴ ta:ŋ ⁴ /
1058	แคะหลาง	/khɛ: ⁷ la:ŋ ⁶ /
1059	เต็กกอก	/tek ³ kɔ:k ³ /
1060	เตจว	/te: ⁴ ciw ⁴ /
1061	ต้งหลาง	/tãŋ ⁷ la:ŋ ⁶ /
1062	สิงคาโท	/siŋ ⁷ kha: ⁵ pho: ² /
1063	หวัวก้อกลาง	/wu:a ⁷ kɔk ³ la:ŋ ⁶ /
1064	หมาหลายอา	/ma: ² la:y ⁷ ʔa: ⁴ /
1065	หายหลางอา	/ha:y ² la:ŋ ⁶ ʔa: ⁴ /
1066	เหลยวก้อ	/li:aw ⁷ kɔk ³ /
1067	ไหลลาม	/hay ² la:m ⁶ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
1068	อ้งหมอ	/ʔaŋ ⁷ mɔ: ⁶ /
1069	อวคหลาม	/ʔu:at ³ la:m ⁶ /
1070	อันตอ	/ʔin ⁴ tɔ: ⁷ /
1071	เอ็งกอก	/ʔe:ŋ ⁷ kɔk ³ /
1072	ฮกเกี้ยน	/hɔk ¹ ki:an ⁷ /
1073	ฮวคกอก	/hu:at ¹ kɔk ³ /
1074	ฮ่วนกลาง	/hu:an ⁷ la:ŋ ⁶ /

หมวดที่ 15 : ยานพาหนะ

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
1075	ซานหลานเซี่ย	/kha:n ⁷ la:n ⁷ chi:a ² /
1076	คาตะเซี่ย	/kha: ⁵ ta ⁷ chi:a ² /
1077	จูน	/cu:n ⁶ /
1078	จุกชุย	/chut ¹ kkuy ⁷ /
1079	เจียคำ	/chi:a ⁷ kham ⁷ /
1080	เจียเลง	/chi:a ⁷ le:ŋ ² /
1081	เจียเหลียน	/chi:a ⁷ li:an ⁷ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
1082	เซีย	/chi:a ² /
1083	ซาเลียนเซีย	/sa: ⁵ li:an ² chi:a ² /
1084	โซสี	/so: ² si: ⁶ /
1085	โซดาว	/so: ² tha:w ⁶ /
1086	คาวชิว	/ta:w ⁴ chiw ¹ /
1087	ตูปูเลง	/tu: ⁷ bu? ³ le:ŋ ² /
1088	เตหลาม	/te: ⁷ la:m ¹ /
1089	ถาวผาง	/tha:w ⁷ pha:ŋ ⁶ /
1090	บูกกา	/bu: ³ tu: ³ ka: ⁴ /
1091	เบเซีย	/be: ⁴ chi:a ² /
1092	ปอดองเซีย	/pɔ: ⁴ thɔ:ŋ ⁷ chi:a ² / หรือ
	พอดอง	/phɔ: ⁷ thɔ:ŋ ² /
1093	ปาเก	/pa: ⁴ ke: ⁴ /
1094	ไปยจุน	/po:y ³ cu:n ⁶ /
1095	ลอล	/lɔ: ² li: ² /
1096	สัมปันจุน	/sam ⁷ pan ⁴ cu:n ⁶ /
1097	หลอซี	/lɔ: ⁷ si: ² /
1098	เหลียนอา	/li:an ⁷ ?a: ⁴ /
1099	โหยเซีย	/ho:y ² chi:a ² /
1100	อ้วงอิว	/?a: ⁷ ?iw ⁶ /
1101	อิวสาย	/?iw ⁷ sa:y ¹ /
1102	อ็เจ	/?i: ⁴ ce: ⁷ /

หมวดที่ 16 : อุตสาหกรรมเหมืองแร่

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนชกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
1103	ก้อเซี้ย	/kɔː ⁴ chiːa ² /
1104	ก้งดาว	/kaŋ ⁴ thaːw ⁶ /
1105	กาดาว	/kaː ⁴ thaːw ⁶ /
1106	กาโซ	/kaː ⁴ soː ² / หรือ
	กะโซ	/kaʔ ³ soː ² /
1107	กาสะ	/kaː ³ saʔ ¹ /
1108	กาวโบย	/kaːw ⁷ boːy ² /
1109	เกง	/keːŋ ⁴ /
1110	ชอกอง	/khɔː ² kwɔːŋ ⁴ /
1111	ชอโบ	/khɔː ² boː ⁴ /
1112	ชุกหลง	/khut ¹ lɔːŋ ⁶ /
1113	จงผอ	/coŋ ⁴ phɔː ⁷ /
1114	จิวอาไถ	/ciw ³ aː ³ thay ² /
1115	จุยจะ	/cuːy ⁴ caʔ ² /
1116	จุยปัด	/cuy ⁴ piːt ³ /
1117	เจียม	/chiːam ² /
1118	ซัว	/suːa ² /
1119	ซ่านซัว	/saːn ² suːa ² /
1120	ตงเสี่ยว	/toŋ ⁷ siːaw ² /
1121	ทัวก้งดาว	/tuːa ³ kaŋ ⁴ thaːw ⁶ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนยุคเกียนทงที่ใช้ ในภาษาไทยต้นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
1122	ตุตอ	/tu:7tɔ:7/
1123	เตียนเดยว	/ti:an ⁴ thi:saw ⁷ /
1124	ถอซาง	/thɔ:7kha:ŋ ² /
1125	ถอลู	/thɔ:7cu: ⁴ /
1126	ถามตาง	/tha:m ¹ ta:ŋ ⁶ /
1127	ถาวจ่า	/tha:w ⁷ cam ⁷ /
1128	ถิว	/thiw ² /
1129	บันก	/ban ⁴ ki: ⁴ /
1130	บองกุก	/bɔ:ŋ ⁴ thu:y ⁶ /
1131	สัวกา	/su:a ⁷ ka: ⁴ /
1132	สัวเกง	/su:a ⁷ ke:ŋ ⁴ /
1133	สัวซุย	/su:a ⁷ khu:y ² /
1134	สาจ่า	/sa: ⁷ cam ⁷ /
1135	สาเจ	/sa: ⁷ che: ² /
1136	เสี่ยะ	/sia? ⁷ /
1137	เสี่ยะบ	/sia? ⁷ bi: ⁴ /
1138	เสี่ยะบถาย	/sia? ⁷ bi: ² tha:y ² /
1139	สัวปอง	/siw ⁷ pɔ:ŋ ⁴ /
1140	หลอเตง	/lɔ: ⁷ te:ŋ ⁴ /
1141	หลกอาม	/lak ² ?a:m ⁶ /
1142	หยจ่า	/yi: ⁷ cam ⁷ /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
1143	หวู่หลาง	/wu:7la:n̄²/
1144	อาม	/ʔa:m⁶/
1145	อามเก	/ʔa:m⁴ke:⁴/
1146	อามถาว	/ʔa:m⁴tha:w⁶/
1147	ฮองกอ	/hɔ:n̄⁷kɔ:w⁴/

หมวดที่ 17 : สัตว์

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
1148	กาว	/ka:w⁴/
1149	กาว	/ka:w⁶/
1150	กาจัวะ	/ka:³cuaʔ²/ หรือ
	กะจัวะ	/kaʔ³cuaʔ²/
1151	กู	/ku:⁴/
1152	เก	/ke:⁴/
1153	จัว	/cu:a⁶/
1154	จุยฮง	/cuy⁴hu:⁶/ หรือ
	จุยฮู	/cuy⁴hu:⁶/
1155	เจียว	/ci:aw⁴/

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนยุคก่อนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
1156	เขี่ยหุง	/chia ⁷ hu: ⁶ /
1157	เฉียว	/chi:w ⁷ /
1158	ถอ	/tho: ⁷ /
1159	ถอชุน	/tho: ⁷ ʃun: ² /
1160	เนี้ยวฉู	/ni:aw ² ʃu: ² /
1161	บวคอา	/bu:at ³ ʔa: ⁴ /
1162	บักสาต	/bat ³ sa:t ⁷ /
1163	บาง	/ba:ŋ ⁴ /
1164	แบ	/bɛ: ⁴ /
1165	เปะเหี้ย	/pe ³ hi:a ⁷ /
1166	โบยเอี้ยะ	/bo:y ⁴ ʔia ⁷ ³ /
1167	ผาง	/pha:ŋ ² /
1168	สินหลาง	/sin ⁷ la:ŋ ⁶ /
1169	ไส	/say ² /
1170	หอ	/ho: ² /
1171	หาม	/ha:m ² /
1172	หิม	/hi:m ⁶ /
1173	เหมี่ยว	/mi:aw ² /
1174	เหลง	/le:ŋ ⁶ /
1175	เหย	/hi:a ⁷ /
1176	อออา	/ʔo: ⁷ ʔa: ⁴ /
1177	อะ	/ʔa ³ /
1178	เอียว	/ʔi:aw ⁶ /

หมวดที่ 18 : ปรากฏการณ์ธรรมชาติ-คนฟ้าอากาศ-ทิศทางและเวลา¹

คำไทย	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
1179	ชกาน	/si: ⁵ ka:n ⁴ /
1180	เตยมเสย	/ti:am ⁴ si:a ² /
1181	หยดจ	/yit ⁷ ci: ⁴ /
1182	กนยัค	/kin ⁷ yit ² / หรือ
	กนหมายัค	/kin ⁷ na: ² yit ² /
1183	กนแหม	/kin ⁷ mɛ: ⁶ /
1184	หมนหนายาย	/min ⁷ na: ² ca:y ⁷ /
1185	อวยัค	/ʔa:w ⁷ yit ² /
1186	จายัค	/ca: ⁷ yit ² /
	เตงยัค	/te:ŋ ⁴ yit ² /
1187	จาแหม	/ca: ⁷ mɛ: ⁶ /
1188	ยัคสี่	/yit ² si: ⁶ /
1189	อามแหม	/ʔa:m ² mɛ: ⁶ /
	แหมสี่	/mɛ: ⁶ si: ⁶ /
1190	กง	/kɛŋ ⁴ /
1191	อาม	/ʔa:m ⁷ /
1192	ตองกม	/tɔ:ŋ ⁷ kim ⁴ /
1193	ยัค	/yit ² /
1194	ชุกยัค	/chut ¹ yit ² /

¹ สำหรับหมวดนี้จัดเรียงตามลำดับเหตุการณ์และความเหมาะสม

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนออกเสียงที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
1195	หนี	/ni: ⁶ /
1196	กินหนี	/kin ⁷ ni: ⁶ /
1197	กูหนี	/ku: ⁷ ni: ⁶ /
1198	ปักเป้ง	/pak ⁴ pe: ⁶ /
1199	หลามเป้ง	/la:m ⁷ pe: ⁶ /
1200	ตังเป้ง	/tan ⁷ pe: ⁶ /
1201	ไสเป้ง	/say ⁷ pe: ⁶ /
1202	หยัดดาว	/yittha: ⁶ /
1203	งอย	/ŋo:y ⁷ /
1204	แฉ	/chɛ: ² /
1205	ถี้	/thi: ² /
1206	ทูน	/hu:n ⁶ /
1207	หอง	/hɔ: ² /
1208	หอ	/hɔ: ⁷ /
1209	หาย	/ha:y ¹ /
1210	โล๊ะหอ	/loɔ ⁷ hɔ: ⁷ /
1211	หลุยตาน	/luy ⁶ ta:n ⁶ /
1212	หลุยขา	/luy ⁶ kha: ⁷ /
1213	เอย	/ʔi:a ² /
1214	แจว	/ce:w ³ /
1215	ตอ	/thɔ: ⁶ /

หมวดที่ 19 : เบ็ดเตล็ด

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยต้นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
1216	ก	/kɔː ³ /
1217	กิงซิม	/kɛŋ ⁴ khim ⁶ /
1218	เกยม	/ki:am ⁶ /
1219	ขอ	/khɔː ¹ /
1220	เจย	/ci:a ⁴ /
1221	ฉิม	/chim ⁶ /
1222	จู	/chu: ⁷ /
1223	แฉก	/chɛ: ⁷ sek ⁵ /
1224	ชี	/chi: ⁵ /
1225	โจย	/cho:y ² /
1226	เซก	/sek ⁶ /
1227	ตักอา	/tat ³ ʔa: ⁴ /
1228	ติ	/ti: ⁴ /
1229	ตอฮุ้น	/thɔ: ⁷ hu:n ¹ /
1230	เปะเซก	/pɛ? ³ sek ⁶ / หรือ
	เปะเซก	/pe? ³ sek ⁶ /
1231	ลัวะ	/lua? ² /
1232	ละยัก	/la? ² yit ² /
1233	โหล	/lo: ⁶ /
1234	สัง	/sɛn ² /

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง
1235	เสี่ยวเอง	/si:aw ⁷ ʔe:ŋ ⁴ /
1236	ห้องซิม	/hɔ:ŋ ⁷ khim ⁶ /
1237	ออเซก	/ʔɔ: ⁷ sek ⁶ /
1238	อั้งเซก	/ʔaŋ ⁷ sek ⁶ /
1239	อั้งเซก	/ʔɛŋ ⁷ sek ⁶ /

อธิบายคำศัพท์เพิ่มเติม

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง	ความหมาย
855	สามก๊อก	/sa:m ⁷ kw:k ³ /	<p>"เป็นชื่อการพนันชนิดหนึ่ง ที่ใช้ไม้ และสลักเป็นรูปต่าง ๆ มีลักษณะเป็น วงกลมขนาดเหรียญบาท สูง ประมาณครึ่งนิ้ว แฉงเป็นสี่ค้ำกับ สี่แดง มีอยู่ 7 ตัว เรียงตามลำดับคือ</p> <p>ออง /wə:n⁶/ ซือ /sɿ:⁷/ เจียว /tɕhi:aw⁷/ ก๊อ /kə:⁴/ แม /bɛ:⁴/ ผ่าว /pha:w⁷/ จูด /cu:t³/ ทุกตัวจะมีตัวเหมือนกัน เป็นคู่ ยกเว้นตัว จูด จะมีอยู่ 5 ตัว ถ้าเรียงตัวออง ซือ เจียว หรือ ก๊อ แม ผ่าว ชุดละ 3 ตัว ก็จะเรียกว่า สามก๊อก ถ้าเป็นคู่สี่เดียวกันเหมือนกัน 2 ตัว เรียกว่า ตูย /tuɿ⁷/ ถ้าเหมือนกัน 3 ตัวเรียก สามผี /sa:m⁷phi:²/ เหมือน 4 ตัว เรียก สี่ผี /si:¹phi:²/ สามผี และสี่ผี จะมีเฉพาะตัวจูดสี่แดง กับจูดสี่ดำเท่านั้น จำนวนผู้เล่นจะมี 2-4 คน ต่อสามก๊อก 1 ชุด เมื่อจะเริ่ม</p>

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง	ความหมาย
			<p>เลนกัเอาตัวสามก๊อทงหมคมาควำหนา ลงแลวละเลงโททัวเหมือนกับการลาง โพ จากันนัถับช้อนกันเป็นตุ ๆ แลว วางเรียงกันเป็นวงกลมจนหมคตัวสามก๊อก จากันนัใหญ่เลน 2 คน เป็ดตัวสามก๊อก หงายชันมาเพื่อถับแถม โทง ออง = 1 ชือ = 2 เจิว = 3 กือ = 4 แบ = 5 สาว = 6 และจुक = 7 เช่นดาโต ชือกับแบกัรวมเป็น 7 ก็จจะ ถับ 1 ไปดึง 7 สุกทวยไปคอกอูที่ไกร คนนัก็จะไคหนีบตัวสามก๊อกก่อน เวลา หนีบก็คกลงกันก่อนวจะหนีบครั้งละ กือ เช่น 1 กือ หรือ 2 กือ จากัน ตุเลนคนอื่น ๆ ก็จจะหนีบเวือกันไปจน หมคตัวสามก๊อทวางไวเมื่อทุกคนไค ครบหมคแลวตุหนีบคนแรกจจะเป็นตุ เริ่มเป็ดแถมเลนโดยการเรียกไหเอา ตัวสามก๊อกออกมา การเรียกมีอู 4 อย่าง คือ ดาเรียก เลียบ /i:ap¹/ ก็เอาออกมา 2 ตัวเหมือนกันสี่เคือวกัน ดาเรียกสามค /sa:m⁷phi:²/ ก็ออกมา 3 ตัวเหมือนกันซึ่งมักจจะไคแก้ตัว</p>

คำยืมที่	คำยืมภาษาจีนที่กษัตริย์ใช้ใน ภาษาไทยต้นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง	ความหมาย
			<p>ลูกกำหรือลูกแดง เพราะมีอย่างละ 5 ทิว และดาเรือล สามก๊กก็ท่องเที่ยว 3 ทิวเรียงกัน คือ ออง ซื่อ เจียว หรือ ก้อ แบ ดาว จะตีกำหรือสีแดง ก็โต แคไม่ใช้เอาสองสามมาผสมกัน เมื่อผู้เล่นคนแรกเริ่มเรียก ซึ่ง แล้วแต่เขาจะเรียกอะไร ผู้เล่นอื่น ๆ ก็ท่องเที่ยวสามก๊กออกมาตามทีเรียก ถ้าออกผิดก็แพ้หรือออกถูกแต่แต้มค่ากว่า ผู้อื่นแต้มสูงกว่าก็ชนะ และดาแต้มเท่ากัน สีแดงก็จะชนะ เช่น อองแดงจะชนะ อองดำ สามก๊กแดงซึ่งมีตัว ออง ซื่อ เจียว จะชนะสามก๊กดำ ออง ซื่อ เจียว และ สามก๊กแดง ก้อ แบ ดาว ก็จะชนะสามก๊กดำ ก้อ แบ ดาว หรือ สามตัวแดงก็จะชนะสามตัวดำ ดังนั้น เป็นต้น เมื่อผู้เล่นคนแรกเริ่มเรียกแล้ว ในรอบนั้นถ้าใครเป็นผู้เล่นก็จะเป็น ผู้มีสิทธิ์เรียกในรอบต่อไป เช่น นาย ก เป็นผู้เรียกคนแรกกว่า นาย ข ทุกคนก็ท่อง หาตัวเหมือนสี่ก็เวียนกันออกมา 1 ถูวางไว้</p>

คำศัพท์	คำยืมภาษาจีนที่ก่อกำเนิดขึ้นในภาษาไทยต้นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง	ความหมาย
			<p>ตรงกลางโดยทั่วไป ทุกคน นาย ก ก็จะหงายสามก่อกของตัวเองออกให้เพื่อนดู ถ้าของใครที่แค้นสูงกว่าก็จะหงายออกมาเพื่อประกาศเป็นชัยชนะ ส่วนผู้แพ้จะกลัวว่าไว้อ่างเติม หรือ อาจจะหงายก็หมดคักแล้วแต่จะตกลงกัน เพราะบางครั้งไม่ต้องการจะหงายให้คนอื่นรู้ว่าตัวเองออกตัวอะไรออกมา ซึ่งเหมือนกับทำให้อีกฝ่ายหนึ่งรู้ไปว่า ยังเหลือตัวอะไรอีก ชูชนะในรอบแรก สมมุติว่าเป็น นาย ข นาย ช ก็จะมีสิทธิ์เรียกคอปไป อาจจะเรียก เลือบ ซูช หรือ สามก่อก สามต คแล้วแต่ตัวสามก่อกที่ตัวเองมีอยู่ การเล่นก็จะดำเนินไป เช่นจับหมกตัวสามก่อกก็หมกเกมหนึ่ง การแพชนะกันอยู่ที่ไหวหรือในการเรียก หรือการลักไก่กัน ไม่ใช่ว่าจะมีแค้นสูงแล้วจะชนะเสมอไป เช่น มี อองแคง ซึ่งถือว่าแค้นสูงที่สุด แต่ตาตัวเองไม่ใช่เป็นคนแรกที่มีสิทธิ์โคเรียก และคนที่เรียกอาจจะเรียก ซูช สามก่อก หรือ</p>

คำยืม	คำยืมภาษาจีนที่ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง	ความหมาย
			<p>สามสี่โคยไม่เรียก เลข เลขเช่นนี้ กับสี่ทอแต่หลักจะตาม ออง แลว ไม้ม สี่ทอเช่นคนอนภาษาในวงการเลนสามก๊อก เรียกวา อองแซ่เกลือ /ʔwə:ŋ⁶ chɛ:ʔ⁷ ká:a³/ หรืออองเป้งหมาย/ʔwə:ŋ⁶ pen³ ma:y¹/ คั้งนั้งจั่งอวาตุ้มสี่ทอเรียกคนแรกจั้ง เป็นดูโคเป็ร็อบ เพราะตาม ออง อตุ คัวหนั้งแลวคัวอื่น ๆ มีแต่มคำ หรือไม่มี ดูเลข ถ้าโคเรียกเลข แลวเอาออง ออกมาก็รับประกันไคววา ไม่นทคกเป็นที่ไหล การนับแตชนะ ก็มีจำนวนตัวสามก๊อก ที่แต่ละคนครอบครองอยู่ไคววี่มากที่สุค คนนั้งชนะ การเลนสามก๊อกมีขมเลนกันเป็น การหาเวลา เช่นเลนกันสนุก ๆ ใน งานศพเป็นการอูเป็นเพื่อนเจ้าภาพ หรืออาจจะเลนเวลาไปพักผ่อน ใน การเลนก็อาจจะพนันเงินทองหรือพนัน อย่างอื่น เช่น กนแพคองกิมน้ำที่ละชั้น เพื่อความสนุกสนานก็ไค จั้งเป็นที่ขม เลนกันในสมัยก่อนมาก ปัจจุบันไม่คอช จะมีคนเลนเทาไรนั้ง ซึ่งเป็นเรื่องของ การเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา”</p>

คำยืมที่	คำยืมภาษาจกชกเกยนที่ใช้ใน ภาษาไทยถิ่นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง	ความหมาย
1017	กาเปก ¹	/ka: 7 pe:k 4/	<p>ทอนไมน้ำ เป็นพืชที่ใช้เป็นอาหารโค และเป็นพืชท้องถิ่นในภูเก็ต เล่ากันว่าชาวจีน จากแดนคืนใหญ่่นำมาปลูกเมื่อประมาณ 60 - 70 ปี ที่ผ่านมา</p> <p>กาเปก มีลักษณะคล้ายกับคนขาว แต่ใบโตกว่า ลำต้นของคนขาวเป็นข้อ ปล้อง แต่ของกาเปกลำต้นลักษณะเป็น หัวสี่เหลี่ยมยาวประมาณ 15 - 16 เซนติเมตร อยู่ใต้น้ำ นอกนั้นเป็นแคบใบ และกานใบซึ่งดูเหมือนกับลำต้นงอกขึ้น เหมือนน้ำ ภายในหัวสี่เหลี่ยมจะมีเมล็ดสีดำ เล็ก ๆ แต่ไม่ใช่เมล็ด จึงใช้ในการสับพันธุ์ ไม้โต รากจะเป็นรากฝอย มีทั้งคนตัวสูง และคนตัวเมีย คนตัวสูงจะมีดอกสีขาวเหมือน ดอกขาวตัวเมียไม่มีดอก แต่จะออกเป็นฝัก ใหญ่เก็บรับประทานได้ ใบของกาเปกจะคม และระคายคันมากกว่าคนขาว</p> <p>ผู้ชายพันธุ์กาเปกคนแรกเป็นชาว ภูเก็ต ชื่อนายหมื่นจอก เอกวานิช อยู่บ้านเลขที่ 37 ซอยบางใหญ่</p>

¹กาเปก ประวัติของพืชชนิดนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้ไปสัมภาษณ์ด้วยตนเอง และได้เขียนเผยแพร่
ลงในสารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ พ.ศ. 2529 เล่ม 1 หน้า 93 - 94 แต่ในหนังสือจะเขียน กะเปก

คำศัพท์	คำศัพท์ภาษาจีนที่ใช้นี้ ภาษาไทยต้นจังหวัดภูเก็ต	การออกเสียง	ความหมาย
			<p>ตบนิ้วต ค่ำบลิวชิต อ่ำเภอเมืองภูเก็ต โคตโคตรับพันธุคนกาเปกจากเพื่อนซึ่งนำมาจากประเทศจีน เมื่อประมาณ 60 ปีมาแล้ว ครั้งแรกปลูกที่บ้านท่าแคกรง และโคตขยายพันธุคนกาเปกเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน</p> <p>ในการปลูกกาเปก เมื่อเลือกโคตคน ตัวเมียปลูกเหมือนปลูกข้าว กอละ 3 - 4 คน ระยะห่างคนละ 1 ฟุต เพื่อจะได้ แคนกอกต่อไป ที่ที่จะปลูกโคตจะต้องมีน้ำขึ้นและอยู่ตลอดเวลา และน้ำจะต้องท่วม โคนคนกาเปก คือลึกอย่างน้อย 1 ฟุต ถ้าไม่เช่นนั้นคนและฝักจะแห้งแล้ง</p> <p>ในการดูแลของพันธุโคต ถ้าหากมีคนตัวผู้เข้ามาปะปนมากต้องกำจัดทิ้ง เพราะไปแย่งพันธุตัวเมีย ระยะเวลาที่จะเก็บมารับประทาน ได้ประมาณ 8 เดือน ถึง 1 ปี ถ้าคนใดคนก็จะอวบใหญ่มาก ถ้ากินไม่ก็จะต้องใส่ปุ๋ยบำรุงหรือใช้วิธีแยกกอให้ห่าง ๆ</p> <p>กาเปก ใช้ประกอบอาหารได้หลายชนิด เช่น ผัก แกงจืด ในทางสมุนไพร ใช้ผสมกับชาอันแกโรคมะเร็ง"</p>

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล	นายอนพทล กิตติกุล
วัน เดือน ปีเกิด	1 เมษายน 2498
สถานที่เกิด	อ. ตะกั่วป่า จ. พังงา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	1/5 ถ. ฐานใหญ่บ้าน ต. ตลาดใหญ่ อ. เมือง จ. ภูเก็ต 83000 โทร. (076) 211034
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 4 โรงเรียนสตรีภูเก็ต
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนสตรีภูเก็ต กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
ประวัติการศึกษา	
2515	จบมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนตะกั่วป่า "เสนาบุญกุล"
2520	จบประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยครูภูเก็ต
2527	สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษา วิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา
2534	สำเร็จการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

คำอธิบายจีนชกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต

บทคัดย่อ

ของ

นพดล กิตติกุล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย

กรกฎาคม 2534

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมคำศัพท์ภาษาจีนชกเถียนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นปัจจุบัน
จังหวัดภูเก็ต นำมาจำแนกประเภท และวิเคราะห์ลักษณะการสร้างคำ ความหมาย และลักษณะของ
การยืมคำในภาษาจีนดังกล่าวมาใช้ในภาษาไทย โดยใช่แหล่งข้อมูลในตำบลตลาดใหญ่ และตำบล
ตลาดเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต โดยใช่ผู้บอกภาษาจำนวน 4 คน และผู้สอบทานข้อมูล
ที่ไต่พิจารณาคัดเลือกอย่างมีเกณฑ์ จำนวน 1 คน ผลการวิจัยพบว่า คำศัพท์ภาษาจีนชกเถียน
ที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นปัจจุบัน จังหวัดภูเก็ตที่รวบรวมได้มี 1,239 คำ จำแนกคำออกเป็น
ประเภทต่าง ๆ ได้ 19 หมวด การสร้างคำมี 3 ลักษณะ คือ การสร้างคำแบบคำประสม การสร้างคำ
แบบส่ววน และการสร้างคำแบบทับศัพท์ และเสียงสระรอง ในแง่ความหมายของคำยืมภาษาจีน
ดังกล่าวปรากฏว่ามี 3 ลักษณะคือ คำที่มีความหมายคงเดิม คำที่มีการเปลี่ยนแปลงความหมาย
เพียงเล็กน้อย และคำที่ใช้ในความหมายเฉพาะถิ่นจังหวัดภูเก็ตโดยเฉพาะคำที่เกี่ยวของกับสถานที่
และคำที่เกี่ยวของกับอุตสาหกรรมเหมืองแร่ ส่วนการยืมคำภาษาจีนชกเถียนมาใช้ในภาษาไทยถิ่น
ภูเก็ตมี 5 ลักษณะคือ การทับศัพท์ การทับศัพท์แต่เสียงเปลี่ยนไปเล็กน้อย การใช้คำไทยแปลคำภาษาจีน
การใช้คำไทยประสมหรือชอนกับภาษาจีน และคำที่มีการเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ในคำประสม

FUKIENESE LOANWORDS IN SOUTHERN THAI DIALECT
IN CHANGWAT PHUKET

AN ABSTRACT

BY

NOPADON KITTIKUL

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Thai
at Srinakharinwirot University

July 1991

This research was aimed at compiling Chinese loanwords from the Fukienese dialect used in the current Thai dialect of Phuket. The loanwords were analyzed and classified according to word formation, word meaning, and loan types. Data were collected by the researcher in Tambon Talat Yai, and Tambon Talat Nua of Amphoe Muang Changwat Phuket. Five Informants, selected according to a set criterion, were used in the data collecting process. A total of 1,239 Chinese loanwords from the Fukienese dialect were found in the current Thai dialect of Phuket. These words were classified into 19 word classes. There were three types of word formation: compound words; Idiom type and transliteration-onomatopoeia. In terms of word meaning, the loanwords were found to be in three categories: those with unchanged meaning, those with the slightly changed meaning, and those with the meaning used specifically in Phuket, particularly for names of Place and terms used in the tin mining industry. There were five types of the Chinese loanwords : transliteration, transliteration with the sound slightly changed, direct translation, compound words of thai and Chinese, and the compound words with the slightly changed tones.